

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ Γ' ΤΑΞΕΩΣ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΛΟΓΙΑΣ — ΚΕΙΜΕΝΟΝ — ΕΞΗΓΗΣΙΣ — ΥΠΟ-
ΘΕΣΙΣ — ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ — ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ —
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ — ΜΕΤΡΟΝ — ΝΟΗΜΑ — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ — ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΣΟΦΟΚΛΗ Ι. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 5 (ΣΤΟΑ ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ) - ΤΗΛ. 318.572 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

Αρ. ερω. 45033

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΤ' ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΛΟΓΙΑΣ — ΚΕΙΜΕΝΟΝ — ΕΞΗΓΗΣΙΣ —
ΥΠΟΘΕΣΙΣ — ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ — ΣΥΝΤΑ-
ΚΤΙΚΑ — ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ — ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ — ΜΕΤΡΟΝ — ΝΟΗΜΑ —
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ — ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Ἐκδοτικὸς Οἶκος
Νικοδήου & Λοφοκῆ Ἰ. Ρώσση
Ὀδὸς Λοφοκῆου 5 (Λιὰ Θεοφιδάτου) - Τηλ. 236.584
Ἀθῆναι

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν κάτωθι ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου.

Ἰ. Ν. Νικόλαϊδης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά την έλληνιστική ή αλεξανδρινή εποχή (300—1 π.Χ.) έξ όλων τών ποιητικών ειδών έκαλλιιεργήθη κατ' έξοχήν ή λεγομένη **βουκολική ποίησης**, έχουσα ως θέμα τών ζώων τών ποιμένων, τών άγροτών, τών άλιέων και τών εις τό άνοικτόν περιβάλλον του ύπαίθρου βιούντων άπλων ανθρώπων.

Τήν βουκολικήν ποίησιν άνήγαγεν εις τελειότητα ο Συρακόσιος ποιητής **Θεόκριτος** (περίπου 305—245 π.Χ.), ο όποιος όφείλει τήν δόξαν του εις τά **είδύλλια**, ήτοι εις τά μικρά είδη, μικρά βουκολικά ήσματα (κατ' άντίθεσιν πρός τά μεγάλα λυρικά και μάλιστα τά χορικά ήσματα). Ταύτα εικονίζουσι σκηνάς του καθημερινού βίου τών ανθρώπων του λαού και είναι δραμάτια προοριζόμενα δι' άνάγνωσιν, ούχι διά παράστασιν. Ο Θεόκριτος ως Συρακόσιος και έπομένως Δωριεύς μετεχειρίσθη τήν **δωρικήν** διάλεκτον άνάμεικτον και μετά αιολικών και όμηρικών στοιχείων.

Τά κύρια γνωρίσματα τής δωρικής διαλέκτου είναι τά άμέσως κατωτέρω παρατιθέμενα.

ΚΥΡΙΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΩΡΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Γράμματα

1. Έχει **α** άντι **η** : ά μάτηρ=ή μήτηρ
2. Έχει **η** άντι **α** έκ συναιρέσεως ή κράσεως : δρη=δραε (δρα), λυσήν=λυσσάειν (λυσσάν), κήμῆ=καί έμέ (κάμῆ)
3. Έχει **εο** άντι **ου** : Πολυδεύκεος=Πολυδεύκουσ
4. Έχει **ευ** άντι **ου** : καθίζευ=καθίζου

Άρθρα

5. Έχει **τοί, ται** άντι **οί, οι**
6. Έχει **τώ, τώς** άντι **τού, τούς**

Α' κλίσις

7. Έχει κατάληξιν γεν. έν. -**α** άντι -**ου** : Φιλώνδα=Φιλώνδου
8. Έχει κατάληξιν γεν. πληθ. -**αν** άντι -**ων** : Νυμφάν=Νυμφών

Β' κλίσις

9. Έχει κατάληξιν γεν. έν. -**ω** άντι -**ου** : μαλακῶ, Φύσκω=μαλακοῦ, Φύσκου
10. Έχει κατάληξιν αίτ. πληθ. -**ως** ή -**ος** άντι -**ους** : λύκος=λύκουσ

Γ' κλίσις

11. Έχει τά εις -**ευς** μετά καταλήξεωσ βραχείας εις τήν γεν. έν. : Ιερέος=Ιερέωσ.

Ἄντωνυμῖαι

12. Ἔχει τῆνος, τήνα, τῆνο=ἐκεῖνος, η, ο
 13. Ἔχει ψε=σφέ, σφᾶς
 14. Ἔχει μευ=μου, ἐμίν=ἐμοί, ἀμέων=ἡμῶν, τύ=σύ, σέ, τίν=σοί

Τύποι τοῦ εἰμι

15. εἰμές=ἐσμέν, ἐντί=εἰσί, ἡμεν=εἶναι, ἦς=ἦν

Ρήματα εἰς -μι

16. Ἔχει τρίτον ἐν. εἰς -τι ἀντί -σι : ὑφίητι=ὑφίησι

Ρήματα

17. Ἔχει ἀ΄ πληθ. εἰς -μες : λέγομες=λέγομεν
 18. Ἔχει γ΄ πληθ. εἰς -ντι : φαντί=φασί
 19. Ἔχει γ΄ πληθ. ὀριστικῆς εἰς -οντι ἀντί -ουσι : φύοντι=φύουσι
 20. Ἔχει γ΄ πληθ. ὑποτακτικῆς εἰς -ωντι ἀντί -ωσι : θύωντι=θύωσι
 21. Ἔχει γ΄ πληθ. εἰς -εὔντι ἀντί -οῦσι : ποθεῦντι=ποθοῦσι
 22. Ἔχει γ΄ πληθ. εἰς -ῶντι ἀντί -ῶσι : λῶντι=λῶσι
 23. Ἔχει μέλλοντας εἰς -σῶ, ξῶ ἀντί -σω, ξω : ἤξῶ, δωσῶ=ἤξω, δώσω
 24. Ἔχει μέλλοντας εἰς -σεῦμαι ἀντί -σομαι : βασεῦνται=βήσονται
 25. Ἔχει ἀόριστον τῶν εἰς -ζω μετὰ καταλήξεως -ξα : πιέζω=πιάξας (πιέσας)
 26. Ἔχει παρακείμενον εἰς -ω, εἰς, εἰ : ὀπῶπω, λελόγχω (ὀπωπα, λέλογχα=εἴληχα)

Ἄκλιτα

27. Πρόθεσις ποτί, πότ=πρός
 28. Δυνητικόν κα ἢ κ΄=ἄν
 29. Σύνδεσμος ὄκα=ὄτε, ὄκα=ὄταν, ὄκχ΄=ὄταν, αἰ=εἰ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Τὸ βουκολικὸν τοῦτο εἰδύλλιον εἶναι διάλογος δύο ἀπλοϊκῶν νομέων (=βοσκῶν), τοῦ αἰπόλου (=γιδοβοσκοῦ) Βάττου καὶ τοῦ βουκόλου (=ἀγελαδάρη) Κορύδωνος, βόσκοντος τὰς ἀγελάδας τοῦ ἀπουσιάζοντος βουκόλου Αἴγωνος. Ἡ σκηνὴ τοῦ εἰδυλλίου τοποθετεῖται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰς τοὺς πλησίον τῆς Κρότωνος τῆς Κ. Ἰταλίας λειμώνας.

ΣΤΙΧΟΙ 1—25

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

Εἰπέ μου, Κορύδων, ποίου (εἶναι) αἱ ἀγελάδες; μήπως τοῦ Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· ἔδωκε δέ μοι αὐτάς βοσκειν.

Δέν (εἶναι τοῦ Φιλώνδα), ἀλλὰ τοῦ Αἴγωνος· καὶ μοῦ ἔδωσεν αὐτάς πρὸς βοσκήν.

ΒΑΤΤΟΣ

*Ἡ πα ἀμέλγεις πάσας πε τὰ ποθέσπερα κρύβδαν;

Καὶ χωρὶς ἄλλο ἀρμέγεις ὄλας αὐτάς τὸ βράδου κρυφά;

ΚΟΡΥΔΩΝ

*Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμέ φυλάσσει.

*Ἄλλ' ὁ γέρων (πατὴρ τοῦ Αἴγωνος) βάζει τὰ μοσχάρια νὰ θηλάσουν καὶ μὲ προσέχει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ὁ βουκόλος ἐς τίν(α) χώραν ᾤχετο ἄφαντος;

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ βουκόλος (Αἴγων) εἰς ποίαν χώραν ἔφυγεν, ὥστε δέν φαίνεται;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ᾤχετο Μίλων ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεόν.

Δέν ἔμαθες; ἔφυγεν ὁ Μίλων μαζὶ μὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀλφεῖόν.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος
ὀπώπει ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ;

Καὶ πότε ἐκεῖνος (ὁ Αἴγων)
εἶδεν εἰς τὰ μάτια σου ἔλαιον ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν ἐρίσδειν
Ἑρακλῆι βίην καὶ κάρτος.

Λέγουν, ὅτι αὐτὸς ἀνταγωνίζεται
μὲ τὸν Ἑρακλῆ εἰς τὴν δύναμιν καὶ
εἰς τὴν ῥώμην.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ
ἦμεν ἀμείνω Πολυδεύκεος.

Καὶ ἐγώ, ἔλεγεν ἡ μητέρα μου,
ὅτι εἶμαι δυνατώτερος τοῦ Πολυ-
δεύκου.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχето τουτόθε
ἔχων σκαπάναν τε
καὶ εἴκατι μῆλα.

Καὶ ἔφυγεν ἀπὸ ἐδῶ (ὁ Αἴγων)
μὲ μίαν σκαπάνην
καὶ εἴκοσι πρόβατα.

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων
καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῆν.

Θὰ ἠδύνατο νὰ πείσῃ ὁ Μίλων
καὶ τοὺς λύκους νὰ λυσαῖξουν ἀμέ-
σως.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' ὦδε
ποθεῦντι αὐτὸν μυκῶμεναι.

Καὶ τὰ δαμάλια ἐδῶ
ποθοῦν αὐτὸν μὲ μουγκριτά.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται,
ὡς κακὸν εὔρον τὸν βουκόλον.

Δυστυχησμένα, ἀληθῶς, αὐτά,
πόσον κακὸν εὔρον τὸν βουκόλον !

ΚΟΡΥΔΩΝ

*Ἡ μὲν δειλαῖαί γε,
καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

Πράγματι δυστυχησμένα (εἶναι),
καὶ δὲν θέλουν πλέον νὰ βόσκουν.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος
αὐτὰ τῶστία λέλειπται.
Μὴ πῶκας σιτίζεται,
ὥσπερ ὁ τέτιξ ;

*Εκείνης μάλιστα τῆς δαμαλίτσας
μόνον τὰ κόκκαλα ἔχουν μείνει.
Μήπως τρώγει σταγόνας δροσιάς,
ὅπως ὁ τέτιξικας ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκά μὲν νομεύω
νιν

*Ὅχι μὰ τὸν Δία, ἀλλὰ ἄλλοτε μὲν
τὴν βόσκω

ἐπ' Αἰσάροιο
καὶ δίδωμι καλὰν κώμυθα
μαλακῶ χόρτοιο,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει
ἀμφὶ τὸ βαθύσκιον Λάτυμον.

πλησίον τοῦ (ποταμοῦ) Αἰσάρου
καὶ (τῆς) δίδω καλὸν δεμάτι
μαλακοῦ χόρτου,
ἄλλοτε δὲ σκιρτᾷ
εἰς τὸ βαθύσκιον Λάτυμον (ὄρος).

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος
ὁ πυρρίχος.
Εἶθε τοιόνδε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδῃ,
ὄκκα τοὶ δαμόται
θύωντι τᾶ Ἦρα·
κακοχράσμων γάρ ὁ δᾶμος.

Ἰσχνὸς ὅμως (εἶναι) καὶ ὁ ταῦρος
(ἐκεῖνος) ὁ ξανθοκόκκινος.
Τοιοῦτον εἶθε νὰ λάβουν ὡς μερίδιον
οἱ (φίλοι) τοῦ Λαμπριάδου,
ὅταν οἱ δημόται
προσφέρουν θυσίαν εἰς τὴν Ἦραν·
διότι κακορίζικος (εἶναι) ὁ δῆμός
(των).

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὲν ἐλαύνεται ἐς Στομά-
λιμνον
ἔς τε τὰ Φύσκα,
καὶ ποτὶ τὸν Νῆαιθον,
ὄπη πάντα φύονται καλὰ,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα
καὶ εὐώδης μελίτεια.

Καὶ ὅμως πηγαίνω (αὐτὸν) εἰς τὸ
Στομάλιμνον
καὶ εἰς τὰ (λιβάδια) τοῦ Φύσκου,
καὶ εἰς τὸν (ποταμὸν) Νῆαιθον,
ὅπου ὅλα φυτρῶνουν ὠραῖα,
γιδοβότανο καὶ ἀγριοθρούμπι
καὶ μυρωδάτον μελισσόχορτον.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 1—25).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ αἰολικῶν καὶ ὀμηρικῶν στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σημασιολογικὰς καὶ γρῆματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς:

- α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·
β) ἐκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἢ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἄττικῆς διαλέκτου·
γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ ποίου γνωρίσματος τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

ἦ=μόριον, δι' οὗ εἰσαγωγῆσαι προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν ἢ ἐρώτησιν·
ἦ ῥα (ἦ ὄρα)=μήπως· ἦ πα (ἦ πα)=καὶ χωρὶς ἄλλο· ἦ μὲν (ἦ μὲν)=πράγματι·— ψε (σφᾶς)=αὐτάς.— τὰ ποδέσπερα ἢ ποδέσπερα (προσέσπερα 27)=πρὸς τὴν ἐσπέραν, τὸ βράδυ.— κρύβδαν (1)=κρυφά.— ὑφίητι (ὑφίησι 16) τοῦ ὑφίημι=βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.— κῆμέ ἢ κῆμ' (κᾶμέ, κᾶμ' 2)=καὶ ἐμέ.— οἴχομαι=φεύγω.— ἄφαντος, προληπτικὸν κατηγορούμενον.— ἄκουσας (1).— νιν=αὐτόν, προσωπ. ἄντων. αἰτ. πτώσεως κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ.— πόκα (πότε).— τῆνος, τήνα, τῆνο (ἐκεῖνος, η, ο).— ὀπῶπει (ὀπωπε, ἔδρακε 26).— φαντί (φασί 18).— ἐρίσδειν (αἰολ.) τοῦ ἐρίζω=ἀνταγωνίζομαι.— Ἦρακλῆι=Ἡρακλεῖ.— βίη=βία=δύναμις.— κάρτος=ῥώμη.— ἄ μάτηρ (1).— ἦμεν (εἶναι 15).— ἀμείνων=δυνατώτερος.— Πολυδεύκεος (3).— τουτόδε(ν) ἢ τουτώθεν=ἀπὸ ἐδῶ.— σκαπάναν (1).— εἴκατι (εἴκοσι).— μῆλον=πρόβατον.—

Ὁ Βάττος καὶ ὁ Κορύδων κακολογοῦν τὸν Αἴγωνα, διότι ἐγκατέλειψε τὰς ἀγελάδας του, αἵτινες δὲν ἔχουν διάθεσιν πρὸς βοσκὴν καὶ ἀναζητοῦν τὸν βουκόλον των.

Ὁ Κορύδων κάμνει ὅ,τι εἶναι δυνατόν, διὰ νὰ τρέφονται ἐπαρκῶς αἱ ἀγελάδες, καὶ οὐδεμίαν περιποίησιν πρὸς αὐτὰς παραλείπει.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Συζήτησις Βάττου καὶ Κορύδωνος περὶ τῆς ἀγέλης τοῦ Αἴγωνος, ἦν οὗτος, μεταβάς εἰς Ὀλυμπίαν, ἀστοργῶς ἐγκατέλειψεν.

ΣΤΙΧΟΙ 26—49

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ, φεῦ, ὦ τάλαν Αἴγων,
 βασεῦνται καὶ ταὶ βόες
 εἰς Ἄϊδαν, ὅκα καὶ τὸ
 ἠράσσοο κακῆς νίκος,
 χά σῦριγξ, ἄν ποκ(α) ἐπάξα,

παλύνεται εὐρῶτι.

Ἄλιμονον ἀλίμονον, δύστυχε Αἴγων,
 θὰ διαβοῦν καὶ αἱ ἀγελάδες (σου)
 εἰς τὸν Ἄϊδην, ἀφοῦ καὶ σὺ
 ἐπόθησες κακὴν νίκην,
 καὶ ἡ φλογέρα, τὴν ὁποίαν κάποτε
 κατεσκεύασες,
 καλύπτεται μὲ μοῦχλαν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας,

ἐπεὶ ἀφέρπων ποτὶ Πῖσαν
 ἔλειπέν νιν ἐμοὶ δῶρον·
 ἐγὼ δὲ εἰμί τις μελικτάς,
 κεῦ μὲν ἀγκρούομαι τὰ Γλαύκας,

εὔ δὲ τὰ Πύρρω.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα—
 «Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...»—
 καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον,
 ἄπερ ὁ πύκτας Αἴγων
 κατεδαίσατο μόνος
 ὀγδῶκοντα μάζας.
 Τηγεὶ ἄγε καὶ τὸν ταῦρον
 ἀπ' ὤρεος
 πιάξας τὰς ὄπλας

κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδα,
 ταὶ δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀνάουσαν,
 χά βουκόλος ἐξεγέλασεν.

Ὅχι ἐκείνη τοῦλάχιστον, ὅχι μὰ τὰς
 Νύμφας,
 διότι φεύγων διὰ τὴν Πῖσαν
 ἄφησεν αὐτὴν εἰς ἐμέ ὡς δῶρον·
 καὶ ἐγὼ εἶμαι καλὸς μουσικός,
 καὶ ὠραία τραγουδῶ τὰ (τραγουδία)
 τῆς Γλαύκης,
 ὠραία ἐπίσης τὰ (τραγουδία) τοῦ
 Πύρρου.

Ἵμνω καὶ τὴν Κρότωνα—
 «Ὁραία πόλις καὶ ἡ Ζάκυνθος...»—
 καὶ τὸ ἀνατολικὸν Λακίνιον,
 ὅπου ὁ πυγμάχος Αἴγων
 κατέφαγε μόνος
 ὀγδοήκοντα κριθίνους ἄρτους.
 Ἐκεῖ ἔφερε καὶ τὸν ταῦρον
 ἐκ τοῦ ὄρους,
 ἀφοῦ συνέλαβεν (αὐτὸν) ἐκ τῆς ὀ-
 πλῆς,
 καὶ προσέφερεν εἰς τὴν Ἀμαρυλλίδα,
 αἱ δὲ γυναῖκες ἐφώνασαν δυνατὰ
 καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

᾽Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί,
 μόνας σέθεν οὐδὲ θανοῖσας
 λασεύμεσθ(α)· ὅσον αἶγες
 ἐμὶν φίλαι,
 ὅσον ἀπέσβης.

Χαριτωμένη Ἀμαρυλλίδα,
 σὲ μόνην οὔτε ἀποθανοῦσαν
 θὰ λημονήσωμεν· ὅσον αἱ αἶγες
 (εἶναι) ἀγαπηταὶ εἰς ἐμέ,
 τόσον (οὔσα καὶ σὺ ἀγαπητὴ) ἀπέ-
 θανες.

Αἰαὶ τῷ μάλα σκληρῷ δαίμονος,
ὅς με λελόγχει.

Ἄλιμονον διὰ τὴν πολὺ σκληρὰν
μοῖραν,
ἢ ὅποια μοῦ ἔλαχεν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρῆ, φίλε Βάττε.
τὰχ(α) αὔριον ἔσσει(αι) ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν,

Θάρρος πρέπει νὰ ἔχης, ἀγαπητὲ
Βάττε·

ἴσως αὔριον θὰ εἶναι καλλίτερον.
Εἰς τοὺς ζωντανούς (ὑπάρχουν) αἱ
ἐλπίδες,

ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

οἱ δὲ ἀποθανόντες εἶναι ἄνευ ἐλπί-
δων.

Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος,
ἄλλοκα δ' ὕει.

Καὶ ὁ οὐρανὸς ἄλλοτε μὲν εἶναι ξα-
στερος,
ἄλλοτε δὲ βρέχει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε

Ἔχω θάρρος. Διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω
μέρος (τοῦ λόφου)

τὰ μοσχία·
τὰ γὰρ δύσσοα τρώγοντι
τὸν θαλλὸν τὰς ἐλαίας.
Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

τὰ μοσχάρια·
διότι τὰ χαμένα τρώγουν
τὸν βλαστὸν τῆς ἐλαίας.
Οὔστ! σὺ ὁ Ἄσπρομάλλης.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον·

Οὔστ! σὺ ἡ Κυμαίθα, πρὸς τὸν λό-
φον·

οὐκ ἔσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πάνα,
δωσὼν αὐτίκα κακὸν τέλος,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν.
Ἴδ(ε) αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.

δὲν ἀκούεις;
Θὰ ἔλθω, μὰ τὸν Πάνα,
διὰ νὰ (σοῦ) δώσω κακὸν τέλος,
ἐὰν δὲν φύγῃς ἀπὸ ἐκεῖ.
Κοίταξε, ἴδου πάλιν αὐτὴ ἔρχεται
ὀπίσω.

Εἴθ' ἦς μοι
ρόικόν τι λαγωβόλον,
ὄως πάταξά τι.

Μακάρι νὰ εἶχον
κυρτὴν γκλιτσαν,
διὰ νὰ σὲ ἐκτύπων.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 26—49).

τάλας=δυστυχής.— βασεύνται (βήσονται 24)=θὰ διαβοῦν.— ὄκα (ὄ-
τε)=ἀφοῦ.— τὺ (σύ).— ἠράσσοα=ἠράσσο (ἠράσω) ἄορ. τοῦ ἔραμαι=
ποθῶ.— κακῶς νίκας (1).— χὰ=καὶ ἂ (καὶ ἦ).— σὺριγξ=φλογέρα.—
ἄν (1).— ποκα (ποτέ)=κάποτε.— ἐπάξα (ἐπήξω) ἄορ. τοῦ πήγνυμαι=
κατασκευάζω.— παλύνω=καλύπτω.— εὐρώς, -ῶτος=μούχλα.— ἀφέρ-
πω=φεύγω.— τήνα (ἐκείνη).— ποτὶ (πρός).— μελικτάς (1) τις=καλὸς
μουσικὸς.— ἀγκρούομαι (ἀνακρούομαι)=τραγουδῶ.— Γλαῦκας (1).—
Πύρρω (9).— τάν (1).— καλά, ἂ (1).— ποταῶν (προσηφῶν 1, 27)=
ἀνατολικόν.— ἄπερ (1)=ὄπου.— πύκτας (1)=πυγμάχος.— καταδαίνυ-
μαι=κατατρώγω.— μᾶζα=κρίθινος ἄρτος.— τηνεί=ἐκεῖ.— ἄγε (1).—
ῶρεα (ὄρη) ὠρεος (ὄρους).— πιάξας (πιέσας 25) πιέζω=συλλαμβάνω.—
τὰς ὀπλᾶς (1).— κῆδωκε=καὶ ἔδωκε.— ἀνάυσαν, τοῦ ἀναύω=φωνάζω
δυνατά.— ἐξεγέλασεν=ἐξεγέλασεν.— μόνας σέθεν=μόνης σοῦ.—
θανοῖσας (θανούσης) αἰολικόν.— λασεῦμεσθα (λησόμεθα 24) λήθομαι,

λανθάνομαι=λησμονῶ.— ἐμίν (ἐμοί).— ὅσον=τόσον.— ἀπέσθης, ἀόρ. τοῦ ἀποσθέννυμαι=ἀποθνήσκω.— τῷ σκληρῷ (9).— δαίμονος, γενική τῆς αἰτίας.— λελόγγει (εἴληχε 26) τοῦ λαγγάνω=ἔχει λάχει.— τάχα=ἴσως.— ζῶς=ζωντανός.— ἄλλοκα (ἄλλοτε).— πέλω=εἶμαι.— αἰθρίος=ξάστερος.— ὕει=βρέχει.— βάλλε κάτωθε=διώχνε ἀπό τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.— δύσσοος=«χαμένος».— τρώγοντι (19).— θαλλός=κλώνος, βλαστός.— σίττα ἢ σίτθ' =ψίτ, οὔστ' ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ζῶα.— Λέπαργος, ἀσπρομάλλης κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρὰ μόσχου.— ἤξῳ (ἤξω 23).— ποθέρω (προσέρπω)=ἔρχομαι, πηγαίνω.— ἦς (ἦν 15).— ροικόν λαγωδόν=κυρτὴ γκλίτσα.— τυ (σε 14).— πάταξα (ἐπάταξα) πατάσσω=κτυπῶ· ὡς πάταξα, τελικὴ πρότασις.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ (στίχων 26—49).

σῦριγξ. Ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἑπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλων τοποθετουμένων οὕτως, ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθειαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ.— Πίσα. Πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ· τῆς Ἥλιδος, ἐκ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.— Γλαύκη, κιθαρῳδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.— Πύρρος, Μιλήσιος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.— «Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος...», ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τὸσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.— Λακίνιον ἀκρωτήριο παρὰ τὴν Κρότωνα, ἐφ' οὗ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἑρας.— Ἀμαρυλλίς, νεαρὰ βοσκοπούλα.— Λέπαργος, ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά.— Κυμαίδα, ὄνομα ἀγελάδος.— Πάν, Θεὸς ἀγροτικῶν, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, λατρευόμενος κυρίως εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε μετρικὰς παρατηρήσεις στ. 1—25.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ Βάττος ἐκφράζει τὴν λύπην του διὰ τὰς ἀγελάδας καὶ τὴν φλογέραν τοῦ Αἴγωνος, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτῶν ἀγελάδες θὰ ἀποθάνουν, ἢ δὲ φλογέρα θὰ μουχλιάσῃ. Ἄλλὰ φεύγων ὁ Αἴγων ἐχάρισε τὴν φλογέρα εἰς τὸν Κορύδωνα, ὅστις ὡς καλὸς μουσικὸς τραγουδεῖ τὰ τραγούδια τῆς Γλαύκης καὶ τοῦ Πύρρου καὶ ὕμνεῖ τὴν Κρότωνα καὶ τὸ Λακίνιον. Ὁ Βάττος ἐνθυμεῖται τὴν ὠραίαν βοσκοπούλαν Ἀμαρυλλίδα, διὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας εἶναι ἀπαρηγόρητος. Ὁ Κορύδων παρηγορεῖ τὸν Βάττον. Αἱ ἀγελάδες ἐν τῷ μεταξύ ἔχουν ἀπομακρυνθῆ καὶ προξενοῦν ζημίαις εἰς τὰ ἐλαιόδενδρα· δι' αὐτὸ οἱ δύο βοσκοὶ τὰς ἀπώθουν πρὸς τὸν λόφον.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Συνεχιζομένης τῆς συζητήσεως γίνεται λόγος περὶ τῆς φλογέρας τοῦ Αἴγωνος, τὴν ὁποίαν ἤδη χρησιμοποιεῖ ὡς καλὸς μουσικὸς ὁ Κορύδων, καὶ περὶ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

ΣΤΙΧΟΙ 50—57

ΒΑΤΤΟΣ

Θάσσι με, ὦ Κορύδων,
πὸτ' ἰῶ Διός·
ἀ γὰρ ἄκανθα ἄρμῳ

Κοίταξέ με, Κορύδων,
δι' ὄνομα τοῦ Διός·
διότι τοῦτο τὸ ἀγκάθι τώρα δά

μ(ε) ἐπάταξ(ε) ὤδε ὑπὸ τὸ σφυρόν. μὲ ἐτρήπησεν ἐδῶ ὑπὸ τὸν ἀστράγαλον.
 Ὡς δὲ βαθεῖαι Καὶ πόσον πυκνά
 τάτρακτυλλίδες ἐντί. εἶναι τὰ σταυραγκάθια!
 Κακῶς ὄλοιτο ἅ πόρτις· Κακὸν τέλος νὰ ἔχη ἡ δαμαλίτσα·
 εἰς ταῦτα χασμεύμενος ἐτύπην. ἐν ᾧ παρετήρουν αὐτὴν ἀφρημένον
 Ἔπληγῶθην·
 Ἦ ῥά γε λεύσσεις; Μήπως βλέπεις (τὸ ἀγκάθι);

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, ἔχω τε νιν τοῖς ὀνύχεσιν· Ναὶ ναί, καὶ τὸ κρατῶ μὲ τὰ νύχια
 ἄδε καὶ αὐτά. ἰδοὺ καὶ τὸ ἴδιον.

ΒΑΤΤΟΣ

Ὅσοίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, Πόσον μικρὸν εἶναι τὸ ἀγκύλωμα,
 καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει. καὶ πόσον μεγάλον ἄνδρα καταβάλλει!

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὅκχ' ἔρρης εἰς ὄρος, Ὅταν πηγαίνης εἰς τὸ βουνόν,
 μὴ ἔρχεο νήλιπος, μὴ βαδίζης ἀνυπόδητος, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει κομώντι διότι εἰς τὸ βουνὸν ἀφθονῶν
 ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι. παλιουριῆς καὶ ἀσπάλαθοι.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 50—57).
 θᾶσαι (θέασαι) προστ. τοῦ θεῶμαι=κοιτάζω.— πὸτ (πρὸς 27).— τῶ (6).—
 ἄρμοῖ=πρὸ ὀλίγου, ἄρτι, τώρα δά.— πατάσσω=τρυπῶ, πληγῶνω, ἀγκυλώνω.—
 σφυρόν=ἀστράγαλος.— ἐντί (εἰσί 15).— τάτρακτυλλίδες=ταὶ ἀτρακτυλλίδες·
 ἀτρακτυλλίς=σταυραγκάθι.— ἐτύπην, παθ. ἄορ. τοῦ τύπτομαι=κτυπῶμαι, πληγῶνομαι.— χασμεύμενος (χασμῶμενος)=
 ἀφρημένος παρατηρῶν.— λεύσσω=βλέπω.— ὀνύχεσσι=ὄνυξι.— ἄδε καὶ αὐτά (1).—
 ὀσίχος=πόσον μικρός.— τύμμα=κτύπημα, ἀγκύλωμα.— ἀλίκος (ἡλίκος 1)=πόσον μέγας.— δαμάζω=καταβάλλω.— ὄκχ' (ὄταν 29).—
 ἔρχεο=ἔρχου, προστ.— νήλιπος=ἀνυπόδητος.— κομώντι (κομῶσι 22) τοῦ κομάω=τρέφω κόμην μακρὰν, ἀφθονῶ.— ἡ ῥάμνος=παλιουριά.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ (στίχων 50—57).
 ἄκανθα. Ἐν ᾧ ὁ Βάττος κατεδίωκε τὸν Λέπαργον, μίαν ἄκανθα ἐτρήπησε τὸν πόδα του.—
 ἀτρακτυλλίς, εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου.— ῥάμνος, εἶδος ἀκανθῶδους θάμνου, «παλιουριά».—
 ἀσπάλαθος, εἶδος θάμνου ἀκανθῶδους.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε μετρικὰς παρατηρήσεις στ. 1—25.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ἐν ᾧ ὁ Βάττος καταδιώκει τὸν μόσχον Λέπαργον, μίαν ἄκανθα τρυπᾷ τὸν πόδα αὐτοῦ.
 Ὁ Κορύδων ἐπιτυχάνει νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ἄκανθαν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ Βάττου καὶ συμβουλεύει τὸν φίλον του, ἵνα μὴ περιπατῇ ἀνυπόδητος εἰς μέγ εἰς τὰ ὅποια ἀφθονοῦν ἄκανθαί.

ΡΑΦΗ.— Μία ἄκανθα πληγώνει τὸν πόδα τοῦ Βάττου.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος μεταξύ ἄλλων εἶχεν ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285—246 π.Χ.). Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Θεόκριτος ἐνεπνεύσθη τὸ εἰδύλλιον «Συρακόσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι», μικρὸν δραμάτιον προοριζόμενον διὰ ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν.

Εἰς τοῦτο δύο Συρακόσiai, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινόη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἐκεῖ τελουμένων Ἀδωνίων, δηλαδὴ ἑορτῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος, Θεοῦ τῶν Ἀσιανῶν, τοῦ ὁποιοῦ ἡ λατρεία εἶχε διαδοθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ὁ ἐκπάγλου κάλλους νεαρὸς κυνηγὸς Ἀδωνις, υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ζηλοτυπῶν ὁ Ἄρης ἔστειλε κατὰ τοῦ Ἀδωνίδος ἀγριόχοιρον, ὑπὸ τοῦ ὁποιοῦ ἐφονεύθη ὁ νεαρὸς κυνηγός. Πρὸς παρηγορίαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπετρέπη ὑπὸ τοῦ Διὸς ὅπως ὁ Ἀδωνις μέρος τι τοῦ ἔτους ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διάστημα μὲν πλησίον τῆς ἐπίσης ἀγαπῶσης αὐτὸν Περσεφόνει εἰς Ἄδην. Ὅπως φαίνεται εἰς τὸν μῦθον, ὁ Ἀδωνις προσωποποιεῖ τὸ φαινόμενον τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς βλαστῆσεως.

Τὰ Ἀδωνία ἐωρτάζοντο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ διήμερον· καὶ κατὰ τὴν πρώτην μὲν ἡμέραν ἐωρτάζετο ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμα τούτου ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ὁ Ἀδωνις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν Ἄδην.

Εἰς τὸ παρὸν εἰδύλλιον περιγράφεται ἡ τελετὴ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐξελλίσσεται εἰς τρεῖς σκηνάς.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (Στίχοι 1—43)

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινόης

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοὶ Πραξινοῖα;

(Εἶναι) μέσα ἡ Πραξινοῖα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅς χρόνω, φίλα Γοργοῖ.

Ἐπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι), ἀγαπητῆ μου Γοργώ! Μέσα (εἶμαι).

Ἐνδοὶ.

Θαῦμα(α) ὅτι καὶ νῦν ἦνθες.

(Εἶναι) θαῦμα ὅτι καὶ τώρα ἦλθες.

Ὅρη, Εὐνόα, δίφρον αὐτᾶ.

Φέρε, Εὐνόη, κάθισμα δι' αὐτήν.

Ἐμβάλε καὶ ποτίκρανον.

Βάλε καὶ μαξιλλάρι.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

Πολὺ ὠραῖα εἶναι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ

Κάθισε.

ΓΟΡΓΩ

ᾠ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς.
μόλις ἐσώθην ὕμιν, Πραξινοᾶ,

πολλῶ μὲν ὄχλω,
πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες,
παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος·
τὸ δ' ἀποικεῖς αἰὲν ἕκαστέρω.

Τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
Μετὰ δυσκολίας, Πραξινόη, πρὸς
χαρὰν σας, ἐγλύτωσα
μέσα ἀπὸ τόσοσιν πλήθος
καὶ ἀπὸ τόσα ἀμάξια·
παντοῦ ἀρβύλαι (στρατιῶται),
παντοῦ ἄνδρες μὲ χλαμύδας·
καὶ ὁ δρόμος (εἶναι) ἀτελείωτος·
καὶ σὺ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπῖτι
ὄλο καὶ πῖδ μακριά.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος·
ἐπ' ἔσχατα γὰς ἐνθῶν ἔλαβ(εν)
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν,
ὅπως μὴ ὤμες γείτονες ἀλλάλαις,
πότ' ἔριν, φθονερὸν κακόν,
αἰὲν ὁμοῖος.

Αὐτὰ (ἔκαμεν) ὁ κακοκέφαλὸς ἐκεῖ-
νος·
εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἦλθε καὶ
ἔπιασε
(μίαν) φωλιάν, ὄχι οἰκίαν,
διὰ νὰ μὴ εἴμεθα γείτονες μεταξὺ
μας,
γιὸ γκρίνια, φθονερὸν τέρας,
ὁ ἴδιος πάντοτε.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε, φίλα, παρεόντος τῶ μικ-
κῶ
τοιαῦτα τὸν τεόν ἄνδρα Δίνωνα·
δρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέ-
κος·
οὐ λέγει ἀφῶν.

Μὴ λέγης, ἀγαπητῆ μου, ἐπὶ παρου-
σίᾳ τοῦ μικροῦ
τοιαῦτα περὶ τοῦ ἀνδρός σου τοῦ
Δίνωνος·
κοίταξε, καλῆ μου, πῶς σὲ προσ-
βλέπει.
Ἔννοια σου, Ζωπυρίων μου, γλυ-
κό μου παιδί·
δὲν λέγει (αὐτὰ) διὰ τὸν πατέρα
(σου).

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν
πότιαν.
Νοιώθει τὸ μικρόν, ναὶ μὰ τὴν
σεβαστὴν (Περσεφόνην),

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀφῶς.
Καλὸς (εἶναι) ὁ πατέρας (σου).

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄφῶς μὰν τῆνος τὰ πρόαν—
λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα ἀγοράσδειν ἀπὸ σκανᾶς
Ἄφῶς (του) ὁμῶς ἐκεῖνος τίς
προάλλες—
(τοῦ) ἐλέγαμεν δὲ τίς προάλλες, σὲ
βεβαιῶ,
νὰ ὑπάγη καὶ νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸ
παράπηγμα

νίτρον καὶ φῦκος—
ἦνθε φέρων ἄμμιν ἄλας,
τρισκαιδεκάπαχυσ ἀνήρ.

ποτάσσαν καὶ κοκκινάδι—
ἦλθε καὶ μᾶς ἔφερεν ἀλάτι,
ἄνδρας δεκατριῶν πήχεων.

ΓΟΡΓΩ

Χώμος Διοκλείδης ταυτῆ ἔχει,
φθόρος ἀργυρίῳ·
ἔλαβε χθές ἐπταδράχμῳς
πέντε πόκῳς
κυνάδας, ἀποτίλματα γραιῶν πη-
ρᾶν,
ἅπαν ῥύπον, ἔργον· ἐπ' ἔργῳ.

Ἄλλ' ἴθι, λάζευ
τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα.

Βᾶμες ἐς τῷ ἀφνειῷ βασιλῆος

Πτολεμαίῳ θασόμεναι τὸν Ἄδω-
νιν·
ἀκούῳ τὰν βασιλίσσαν κοσμεῖν
καλόν τι χρῆμα.

Καὶ ὁ ἴδικός μου ὁ Διοκλείδης ἔτοι
εἶναι,
φθορὰ τοῦ χρήματος·
ἠγόρασε χθές ἀντὶ ἐπτὰ δραχμῶν
πέντε τουλοῦπες μαλλί,
σκυλότριχες, ξέφτια πεπαλαιωμένων
σάκκων,
βρώμαν ἐντελῶς, δουλειᾶν ἐπὶ δου-
λειᾶς.
Ἄλλ' ἔλα, πάρε
τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ φόρεμά
(σου).
Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ πλουσίου βα-
σιλέως
Πτολεμαίου, διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν Ἄ-
δωνιν·
ἀκούῳ ὅτι ἡ βασίλισσα ὀργανώνει
κάτι ὥραιον.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίῳ πάντα ὀλβια.

Εἰς τοῦ πλουσίου ὀλα (εἶναι) πλού-
σια.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὦν
ἰδοῖσά τυ
εἴπαις κα τῷ μὴ ἰδόντι.

Ἦρα εἶη κ(α) ἔρπειν.

Ἐξ ὄσων εἶδες, ἐκ τούτων,
ἀφοῦ σὺ εἶδες,
θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι εἰς ἐκεῖνον, ὁ
ὁποῖός δὲν εἶδεν.
Ἦσως εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνωμεν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖς ἀλὲν ἑορτά.
Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα
καὶ θές πάλιν ἐς μέσον,
αἰνόθρυπτε·
αἱ γαλέαι χρῆζοντι καθεύδειν μα-
λακῶς.
Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ.
Ἦδατος πρότερον δεῖ.
Ἄ δὲ σμᾶμα φέρει.
Δός ὄμως.
Μὴ δηράδ(α), ἀπληστε.
Ἦγχει ὕδωρ.
Δύστανε, τί ἄρδεις μευ τὸ χιτῶ-
νιον;

Οἱ ἄεργοι ἔχουν πάντοτε ἑορτὴν.
Εὐνόη, σήκωσε τὸ νῆμα
καὶ βάλε (το) πάλιν εἰς τὴν μέσην,
τεμπέλα·
οἱ γάτες ἔχουν ἀνάγκη νὰ κοιμῶν-
ται εἰς τὰ μαλακά.
Κινήσου λοιπόν, φέρε γρήγορα νερό.
Νερόν ἀπαιτεῖται πρῶτον.
Καὶ αὐτὴ φέρει σαπούνι.
Δώσε ὄμως.
Ἦχι ἕνα βουνοῦ, ἀχόρταγη.
Χύνε νερό.
Καημένη, διατί μοῦ βρέχεις τὸ χι-
τῶνιον;

παῦε· ὄκοῖα ἐδόκει θεοῖς,

τοιαῦτα νένιμμαί.

Πῆ ἄ κλέξ τᾶς μεγάλας λάρνακος;

ᾠδε φέρ(ε) αὐτάν.

σταμάτα· ὅπως ἐφάνη καλὸν εἰς
τοὺς θεοὺς,

ἔτοι ἔχω νιφθῆ.

Ποῦ (εἶναι) τὸ κλειδί τῆς μεγάλης
κασέλλας;

Ἐδῶ φέρε το.

ΓΟΡΓΩ

Τοῦτο τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
πρέπει τοι μάλα, Πραξινόα·
λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἄφ'
ἰσῶ;

Τοῦτο τὸ σουφρωτὸν φόρεμα
σοῦ πηγαίνει πολὺ, Πραξινόη·
λέγε μου, πόσον σοῦ ἐστοίχισεν,
ἕως ὅτου τὸ κατέβασες ἀπὸ τὸν
ἀργαλειὸν τὸ ὕφασμα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ·
πλέον ἢ δύο μνᾶν
καθαροῦ ἀργυρίου·
τοῖς δι' ἔργοις
καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Μὴ (μου τὸ) ἐνθυμίζης, Γοργῶ·
περισσότερον ἀπὸ δύο μνᾶς
καθαροῦ ἀργυρίου·
καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν (διὰ ῥαφήν)
καὶ τὴν ψυχὴν (μου) προσέθεσα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Ἄλλὰ ὅπως (τὸ) ἤθελες σοῦ ἐγένεν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἵπαις·
Τῶμπέχονον φέρε μοι
καὶ τὰν θολίαν.
Κατὰ κόσμον ἀμφίθεις.
Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον.
Μορμῶ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυσ ὅσσα θέλεις,
χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπῶμες.

Φρυγία, λαβοῖσα τὸν μικκὸν
παῖσδε,
τὰν κύν(α) ἔσω κάλεσον,
τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ λέγης.

Φέρε μου τὸ ἐπαναφόριον
καὶ τὸ καπέλλο.

Μὲ χάριν βάλε το ἐπάνω μου.

Δὲν θὰ σὲ πάρω μαζί, παιδί μου.
Ἄ μπαμπούλας, δαγκάνει τὸ ἄλογον.

Κλαῖε ὅσον θέλεις,
δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κουτσαθῆς.

* Ἄς πηγαίνωμεν.

Φρυγία, πάρε τὸν μικρὸν καὶ παῖ-
ξέ (του),

φώναξε μέσα τὴν σκύλα,
κλείσε τὴν αὐλόπορταν.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 1—43).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἤτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ ἡϊολικῶν καὶ δμηρικῶν στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σημασιολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς:

α) ἡ εἰσαγωγὴ περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·

β) ἐκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἢ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἄττικῆς διαλέκτου·

γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ ποίου γνωρίσματος τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

ἔνδοι (ἔνδον)=έντός, μέσα.— Πραξινόα (-η 1).— ὡς χρόνω—ἤκεις ἔνν.—ἔπειτα ἀπό πόσον καιρὸν ἔρχεσαι! «σὸν τὰ χιόνια».— φίλα (1).— Γοργοῖ, κλητική τοῦ ὄν. Γοργῶ.— ἦνδες (ἦλδες).— ὄρη (ὄρα 2)=φέρε.— Εὐνόα (-η 1).— δίφρος=κάθισμα.— αὐτᾶ (1), δοτική χαριστική.— ποτίκρανον=προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.— καθίζου (καθίζου 4)=κάθισε.— ἄλεμάτος (ἡλέματος 1)=άνοητος.— ὦ τᾶς (1) ἄλεμάτος (9) ψυχᾶς (1)=τί ἀνοησίαν ἔκαμα!— ψυχᾶς, γενική τῆς αἰτίας.— ὕμνιν (αἰολ.)=ὕμν, δοτική ἠθική.— πολλῶ ὄχλω (9), ἀντικ. τοῦ ἀπαλλαγῆς ἐσώδην.— παντᾶ (πάντη)=παντοῦ.— κρηπίς=ἀρβύλα.— δρυτος=ἀτελειώτος.— ἔκαστέρω=μακρότερον, συγκρ. τοῦ ἐκάς=μακράν.— τὺ (σύ, σέ 14).— αἰὲν ἀποικεῖς ἔκαστέρω=ὄλο καὶ πῖο μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπιτί.— πάραρος=κακοκέφαλος, ἀνόητος.— τῆνος (ἐκεῖνος).— ἐνδῶν (ἐλδῶν).— ἰλέος=τρύπα, φωλιά.— ὦμες (ὦμεν 17).— ἀλλάλαις (1).— πότ (πρός).— κακόν=τέρας.— τῶ μικρῶ (τοῦ μικροῦ 9).— παρεόντος=παρόντος.— τοιαυτὰ τὸν ἄνδρα, ἀντικ. τοῦ λέγε.— τεός (σός).— ποδορῆ (προσορᾶ 27, 2).— ἀφῦς, -ύος=πατήρ, μπαμπάκας.— πότνια=σεβαστή.— μάν [1]=ὄμως.— πρῶαν [πρῶην]=προάλλες.— λέγομες [λέγομεν].— θην, ἔγκλ. βεβαιωτικὸν μόριον.— ἀγοράσδειν [αἰολ.] =ἀγοράμεν].— σκανά [σκηνη 1]=παράπηγμα.— ἄμμιν [αἰολ.] =ἡμῖν.— χῶμός [καὶ ὁ ἐμός].— ταυτᾶ [ταύτη]=ἔτσι.— ἀργυρίω [9].— ἐπαδράχμω (10).— πόκος=ποκάρι, τουλούπα, ὄγκος μαλλίου.— πόκω [10].— κινάδες ἔνν. τρίχες=σκυλότριχες.— ἀπότιλμα=μάδημα, ξέφτι.— γραιῖν [γραιῶν 8].— πήρα=σάκκος.— πηρᾶν [8].— λάζευ [λάζου 4] λάζομαι=λαμβάνω.— τῶμπέχονον [τὸ ἀμπέχονον]=τὸ ἐπανωφόριον.— περονατρίς=φόρεμα.— βᾶμες [βῶμεν].— τῶ ἀφειῶ Πτολεμαῖω [9].— ἀφνειός=πλούσιος.— θασόμεναι [θασόμεναι].— βασιλῆος=βασιλέως.— ὄλβιος=πλούσιος.— ὦν..... ὦν, ἡ πρώτη ἀναφ., ἡ δευτέρα δεικτική.— ἴδες=εἶδες.— ἴδοῖσα [αἰολ.] =ἰδοῖσα.— εἴπαις κα [28]=εἴποις ἄν.— αἰνόδρυπος=ὄκηρος.— γαλέαι=γαλαί.— χρῆζοντι [19]=ἔχουν ἀνάγκη.— κινεῦ [κινεῦ 4]=κινήσου.— ἄ [ἦ].— σᾶμα [σῆμα]=σάπων.— δηράς [δειράς]=ἄρος.— ἔγγει, προστ. τοῦ ἐγγέω.— μευ [μου].— ὄκοῖα [ὄποῖα]=ὄπως.— τοιαυτὰ=ἔτσι.— νένιμμαι, παρακ. τοῦ νίζομαι, νίπτομαι.— ἀ κλᾶξ [ἡ κλείς].— τᾶς μεγάλως [1].— λάρναξ=κασέλλα.— καταπτυχῆς=σουφρωτός, γεμάτος πτυχάς.— ἐμπερόναμα=φόρεμα.— τοι=σοι.— πόσω=πόσου, γενική τῆς ἀξίας.— ἰσῶ [9].— μνάσης [μνήσης] τοῦ μινῆσκω=ὕπενθυμίζω.— μνᾶν [μνῶν 8].— καθαρῶ ἀργυρίω [9].— ποτέθηκα [προσέθηκα 27].— θολία=καπέλλο.— ἀμφίδες, τοῦ ἀμφιτίθμι.— ἀξῶ [ἄξω 23].— ὄσσα [ἄσον].— τὺ [σέ], ὑποκ. τοῦ γενέσθαι.— ἔρωμες [17].— λαβοῖσα [αἰολ.] =λαβοῖσα.— παῖσδε [αἰολ.] =παῖζε.— ἀπόκλαξον [ἀπόκλεισον].

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ [στίχων 1—43].

Ἔνδοι Πραξινόα; Τὴν ἐρώτησιν ὑποβάλλει ἡ Γοργῶ πρὸς τὴν Εὐνόην, ὑπέρτριαν τῆς Πραξινόης.— ἔνδοι, ἀπαντᾶ ἡ Πραξινόη, ἥτις ἐκ τῆς φωνῆς ἀνεγνωρίσθη τὴν φίλην τῆς.— δίφρος. Κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν νῶτων καὶ τῶν χειρῶν.— ἔχει κάλλιστα. Περιττὸν τὸ μαξιλλάρι, καλὰ εἶναι καὶ ἔτσι.— χλαμυδηφόροι. Ἡ χλαμὺς ἦτο στρατιωτικὸς μανδύας καὶ διη μακεδονικός.— ναὶ τὴν πότνια. Ἐννοεῖ τὴν Περοσφόνην ἰδιαίτερως λατρευομένην ὑπὸ τῶν Συρακοσίων.— νίτρον. Σόδα ἡ ποτάσσα μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.— φύκος. Φύκι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, φκισαῖδι.— πόκος. Ὅγκος μαλλίου, ποκάρι, τουλούπα.— κινάδες. Διότι ἦτο κακῆς ποιότητος τὸ μαλλί.— ἔρωεν ἐπ' ἔρωγ. Θὰ κουρασθῆ ἡ Γοργῶ πολὺ, διὰ

νά πλύνη καί νά ξάνη τό μαλλί, τό ὁποῖον εἶναι ὄλον βρώμα.— **ἀμπεχονον**. Λεπτόν ἔνευ χειρῶν ἐπανωφόριον. Λέγεται καί **θερίστριον**.— **περονατρίς**. Φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπό τό χιτῶνιον καί συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καί τὰ πλάγια διὰ περονῶν, καρφίδων. Λέγεται καί **ἐμπερόναμα**.— **τάν βασιλίσσαν**. Βασιλίσα ἦτο ἡ Ἄρσινόν.— **ὦν ἴδες**... Καλόν εἶναι νά βλέπη κανεῖς πολλά, διὰ νά ἔχη νά διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.— **ἀεργοῦς αἰέν ἑορτά**. Διὰ τοὺς ἀέργους εἶναι αἱ ἑορταί, ἐγὼ ὅμως, πρὶν σέ συνοδεύσω, πρέπει νά φροντίσω διὰ πολλά.— **καί ἐς μέσον θές πάλιν**. Τό νῆμα ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της. Διὰ εἰρωνικῆς δὲ ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν νά μὴ ἀφήσῃ αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ μέσον καί ἐξαπλώθῃ ἐπάνω του ἢ γάτα, ὅπως ἔγινεν ἄλλοτε.— **σμάμα**. Σάπων ρευστός, ἀναλυτὸ σαποῦνι.— **μὴ δηρόδα**. Μὴ χύνης τόσοσ πολὺ σαποῦνι.— **ὄκοτα**... Δὲν ἐνίφθην, ὅπως ἐγὼ ἤθελα.— **καί τάν ψυχάν ποτέθηκα**. Μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρσασιν.— **δολία**. Πῖλος κωνικός καί πλατύγυρος.— **Μορμώ**. Αἱ γυναῖκες ἐφόβιζον τὰ μικρὰ λέγουσαι, ὅτι θά ἔλθῃ ἡ Μορμώ, φοβερός τέρας, ὁ μπαμπούλας.— **Φρυγία**. Ἄλλη ὑπηρετρία τῆς Πραξινόης, παραμείνασα εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἡ Εὐνόη θά συνοδεύσῃ τὴν κυρίαν της.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε μετρικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον «**Νομεῖς**».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ἡ Γοργῶ ἐπισκέπτεται τὴν φίλην τῆς Πραξινόη, ἣτις μετὰ χαρᾶς ὑποδέχεται αὐτὴν καί σπεύδει νά τῆς παράσῃ πᾶσαν περιποίησιν.

Ἡ Γοργῶ προβάλλει ὡς δικαιολογίαν τῆς μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἐμφανίσεώς της εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινόης τὰς μακρινὰς ἀποστάσεις καί τοῦτο δίδει ἀφορμὴν εἰς τὰς δύο φίλας νά κακολογήσουσιν τοὺς συζύγους των.

Ἡ Γοργῶ παρακινεῖ τὴν φίλην νά μεταβοῦν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἑορτῆς των Ἀδωνίων.

Ἐπειδὴ ἡ Πραξινόη δὲν εἶναι ἔτοιμος, ἀρχίζει νά ἐτοιμάζεται καί νά καλλωπίζεται καί μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐντολάς πρὸς τὰς ὑπηρετρίας εἶναι ἔτοιμος πρὸς ἔξοδον μετὰ τῆς φίλης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Ἡ Γοργῶ ἐπισκέπτεται κατ' οἶκον τὴν φίλην Πραξινόην καί αἱ δύο φίλαι ἀποφασίζουν νά μεταβοῦν εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἑορτῆς των Ἀδωνίων.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ (Στίχοι 44—77)

Ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Πραξινόης εἰς τὰ ἀνάκτορα

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ᾧ θεοί, ὅσος ὄχλος.

Πῶς καί πόκα χρῆ περάσασι

τοῦτο τὸ κακόν;

Μύρμακες ἀνάριθμοι καί ἄμετροι.

Πολλὰ καλὰ ἔργα πεποιήται τοι,

ὦ Πτολεμαῖε, ἐξ ὧ ὁ τεκῶν

ἐν ἀθανάτοις·

ᾧ θεοί, τί κόσμος!

Πῶς καί πότε πρέπει νά περάσωμεν

τοῦτο τὸ κακόν;

Μυρμήκια ἀναριθμητα καί ἄμετρητα.

Πολλὰ ὠραῖα ἔργα ἔχουν γίνεῖ ὑπὸ σοῦ,

ὦ Πτολεμαῖε, ἀφ' ὄτου ὁ πατήρ (σου)
(ἔλαβε θεοῖν) μεταδῶ τῶν ἀθανάτων·

οὐδεις κακοεργός δαλεῖται
τὸν Ἴοντα παρέρπων Αἴγυπτιστί,

οἶα πρὶν ἔπαισδον

ἄνδρες κεκροτημένοι ἐξ ἀπάτας,
ὄμαλοι ἀλλάλοις, κακά παίγνια,
πάντες ἐρινοί.

*Αδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα;
Τοὶ πολεμισταὶ ἵπποι τῷ βασιλῆος.

*Ανερ φίλε, μὴ με πατήσης.

Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρός

Ἴδ(ε) ὡς ἄγριος.
Κυνοθαροῆς Εὐνόα, οὐ φευξῆ;

Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
*Ὠνάθην μεγάλως,
ὅτι τὸ βρέφος μοι μένει ἔνδοι.

οὐδεις κακοποιός βλάπτει
τὸν διαβάτην, διπλαρώνων (αὐτὸν)
κατὰ τὴν Αἴγυπτιακὴν μέθοδον,
ὅπως πρότερον εἶχον (τοῦτο) διὰ
παιγνίδι

ἄνδρες φύσει ἀπατεῶνες,
ὅμοιοι μεταξύ των, κατεργάρηδες,
ὅλοι καθάρματα.

Γλυκεῖά μου Γοργώ, τί θὰ γίνωμεν;
(*Ἴδου) τὰ πολεμικὰ ἄλογα τοῦ βασι-
λέως.

(Πρόσεχε), φίλε μου σύ, μὴ με πα-
τήσης.

Εἰς τὰ πσινα πόδια ἐσηκώθη τὸ
κόκκινον (ἄλογον).

Κοίτα, τί ἄγριον!

Παράτολμη Εὐνόη, δὲν θὰ φυλαχ-
θῆς;

Θὰ σκοτώση τὸν ἀναβάτην του!

*Ἐχάρην πολὺ,

διότι τὸ μικρὸν μοῦ κάθεται μέσα.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα.
Καὶ δὴ γεγενήμεθ(α) ὄπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

*Ἠσύχασε, Πραξινόη μου.

Καὶ τώρα πλέον ἔχομεν μείνει ὀπίσω,
αὐτοὶ δὲ ἐπήγαν εἰς τὴν θέσιν, ποῦ
ἔπρεπε.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ ἤδη συναγείρομαι.
*Ἐκ παιδὸς δεδοίκα
τὰ μάλιστα ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν
ὄφιν.
Σπεύδωμες·
ὄχλον πολὺς ἐπιρεῖ ἄμμιν.

Καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια ἤδη συνέρχομαι.

*Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας φοβοῦμαι
παρὰ πολὺ τὸ ἄλογον καὶ τὸ κρύο
φίδι.

*Ἄς σπεύσωμεν·

κόσμος πολὺς ἔρχεται κατεπάνω μας.

ΓΟΡΓΩ

*Ἐξ αὐλάς, ὦ μᾶτερ;

*Ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, *μητερούλα, (ἔρ-
χεσαι);

ΓΡΑΥΣ

*Ἐγὼν, τέκνα.

Μάλιστα, παιδιά μου.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, εὐμαρὲς παρενεῖν;

Εἶναι ἄρα γε εὐκόλον νὰ εἰσέλθῃ
(κανεῖς);

ΓΡΑΥΣ

*Ἐς Τροίαν ἦνθον πειρώμενοι

Εἰς τὴν Τροίαν ἔφθασαν μὲ τὴν

Ἄχαιοί, καλλίστα παίδων.

Πείρα θην πάντα τελεῖται.

προσπάθειάν των οἱ Ἄχαιοί, ὠραι-
τάτη κόρη μου.

Διὰ τῆς προσπαθείας βεβαίως ὄλα
κατορθώνονται.

ΓΟΡΓΩ

Ἄ πρεσβύτες ἀπόχετο θεσπίξασα
χρησμός.

Ἔφυγεν ἡ γριούλα, ἀφοῦ (μᾶς) εἶπεν
ἀκατανόητα πράγματα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι
καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

Ὅλα (τὰ) γνωρίζουν αἱ γυναῖκες
καὶ πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβεν ὡς σύζυγον
τὴν Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θάσαι, Πραξινόα, ὄσος ὄμιλος
περὶ τὰς θύρας.

Κοίταξε, Πραξινόη μου, τί κόσμος
(εἶναι) πέριξ τῶν θυρῶν (τοῦ ἀνα-
κτόρου).

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ,
δός μοι τὰν χέρα·
λάβε καὶ τὸ, Εὐνόα, Εὐτυχίδος·
πότεχ(ε) αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
Πᾶσαι ἄμ(α) εἰσένθωμες·
Εὐνόα, ἔχευ ἄμῶν ἀπρίξ.

Παρά πολὺς. Γοργώ μου,
δῶσέ μου τὸ χέρι (σου)·
κράτει καὶ σὺ, Εὐνόη, τὴν Εὐτυχίδα·
πρόσεχε μόνη σου, μὴ χαθῆς.
ὄλαι μαζί ἄς εἰσέλθωμεν·
Εὐνόη, κρατήσου ἀπὸ μᾶς γερά
(σφιγκτά).

Ὀῖμοι δειλαῖα,
τὸ θερίστριόν μευ ἔσχισται
ἤδη δίχα, Γοργοῖ.
Πῶτ τῷ Διός,
ὠνθρωπε,
φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ,
εἴ τι γένοιο εὐδαίμων.

Πῶ πῶ· ἡ δυστυχισμένη,
τὸ ἐπανωφόρι μου ἔχει σχισθῆ
ἤδη εἰς δύο, Γοργώ μου.
Δι' ὄνομα τοῦ Διός,
ἀνθρωπέ μου,
πρόσεχε τὸ ἐπανωφόρι μου,
ἔτσι νὰ ἔχης καλό.

ΞΕΝΟΣ

Ὀὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν,
ὄμως δὲ φυλαξεῦμαι.

Δὲν εἶναι εἰς τὸ χέρι μου,
πάντως ὄμως θὰ προσέχω.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλος ἄθρως.
Ὅθεῦνται ὄσπερ ὄες.

Κόσμος ἄπειρος.
σπρώχονται ὄπως οἱ χοῖροι.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι·
εἰμέξ εν καλῷ.

Ἑσούχασε, κυρία μου·
εἰμέθα εἰς θέσιν καλήν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα,
φίλ(ε) ἀνδρῶν,
εἴης ἐν καλῶν,
περιστέλλων ἄμμε.
Χρηστώ κοικτίρμονος ἀνδρός.

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν·
ἄγ(ε), ὦ δειλά τυ,
βιάζευ.
Κάλλιιστ(α)
«Ἐνδοι πάσαι»,
εἶπεν ὁ ἀποκλάξας τὰν νυόν.

Καὶ τώρα καὶ πάντοτε,
ἀγαπητέ μου κύριε,
νὰ εἶσαι καλά,
διότι φροντίζεις, δι' ἡμᾶς.
Καλοῦ καὶ εὐσπλαχνικοῦ ἀνθρώπου
(εἶναι γνώρισμα τοῦτο).
Θλίβεται ἡ Εὐνόη ἐπάνω μας·
Ἐμπρός, δειλὴ καὶ σύ,
προσπάθει διὰ τῆς βίας νὰ περάσης.
Ἐραϊότατα·
«Μέσα εἶναι ὄλαι»,
εἶπεν ἐκεῖνος, ποῦ ἔκλεισε μέσα τὴν
νύμφην.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 44—77).

δσος (δσος).— πόκα (πότε).— μύρμακες (1).— τοι (σοι), ποιητικὸν αἰτιον.— ἐξ ὦ (ἐξ οὔ).— τεκῶν, μετ. ἄορ. τοῦ τίκτω=γεννώ.— κακοεργός (κακούργος).— δαλεῖται (δηλέομαι)=βλάπτω.— ἰών=διαβάτης.— παρέρπω=διπλαρῶνω.— οἶα=ὄπως.— ἐπαισδον (ἐπαιζον) αἰολικόν.— κεκροτημένοι, μετ. παρακ. τοῦ κροτῶ.— ἐξ ἀπάτας (-ης) κεκροτημένοι=ἐξ ἀπάτης κατεσκευασμένοι, φύσει ἀπατεῶνες.— κακά παίγνια=κατεργάρηδες.— ἐρινός=ἄγριον οὔκον, πάντες ἐρινοὶ (μεταφ.)=καθάρματα.— ἀδίστα (1).— τοί (οί).— τῶ (τοῦ).— κυνοδαρῆς=ὁ ἔχων θάρσος κυνός, παράτολμος.— φευξῆ (φεύξει), μέλλον τοῦ φεύγω.— διαχρησεῖται, μέλλον τοῦ διαχωρῶμαι=σκοτώνω.— ὠνάθην (ὠνήθην) τοῦ δνίναμαι=ὠφελοῦμαι, χαίρω.— μοι, ἠθική.— ἔβαν (ἔβησαν).— καυτά (καὶ αὐτή).— δεδοικω (δέδοικα).— σπεύδωμες (17).— ἐπιρρεῖ, τοῦ ἐπιρρέω.— ἄμμιν (ἡμῖν) αἰολ.— αὐλάς, μᾶτερ (1).— εὐμαρῆς=εὐκόλος.— παρενθεῖν (παρελθεῖν).— ἦνδον (ἦλδον).— θην, ἐγκλ. βεβαιωτ. μόριον.— δεσπίξασα (δεσπίσασα 25).— χρησῶς (10).— δεσπίζω χρησμούς=λέγω ἀκατανόητα πράγματα.— ἴσαντι (ἴσαι 18).— δδσαι (δέσσαι) προστ. ἄορ. τοῦ δεῶμαι.— πότεχε [πρόσεχε 27].— αὔτα [αὐτή].— εἰσένδωμες [εἰσέλθωμεν].— ἔχευ [ἔχου 4].— ἄμών [ἡμών].— ἀπρίξ=σφιγκτά, γερά.— δερίστριον=ἐπανωφόρι.— ἔσχισται, τοῦ σχίζομαι.— ὠνθρωπε=ὦ ἄνθρωπε.— μευ [μου 14].— ἐμῖν [ἐμοί 14].— φυλαξεῦμαι [φυλάξομαι 24].— ἄδρω [ἀδρόος].— ὠδεῦνται [ὠδοῦνται].— ὦς καὶ οὔς=χοῖρος.— εἰμές [ἐσμέν 15].— κῆς=καὶ ἐς.— ἄμμε [ἡμᾶς] αἰολ.— χρηστώ [9].— ἀνδρός, κατηγορηματικὴ κτητικὴ.— φλίβεται [θλίβεται]=πιέζεται, συνθλίβεται.— βιάζευ [βιάζου 4].— ἀποκλάξας [ἀποκλείσας].— νυός=νύμφη.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ [στίχων 44—77].

ὦ Πτολεμαῖε. Εἶναι ὁ Πτολεμαῖος Β' ὁ Φιλιάδελφος [285—246].— ὁ τεκῶν. Εἶναι ὁ Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ, ὁ υἱὸς τοῦ Λάγου.— ἐν ἀθανάτοις. Λέγει, ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἀπεθεώθη, πρὸς ἔκφρασιν τιμῆς.— Αἴγυπτισί. Οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι κλέπται καὶ λωποδύται.— ἄνερ φίλε, λέγει πρὸς τινὰ τῶν ἱππέων.— ἐξ αὐλάς, ὦ μᾶτερ, λέγει πρὸς τινὰ γραῖαν ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῶν ἀνακτόρων.— καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφῆν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἦρας ἐν καιρῷ ψύχους. Ἡ Ἦρα ἐλυπήθη τὸ πτηνὸν καί, ὅτε ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του. Ἡ φράσις ἐλέγετο διὰ τοὺς νομίζοντας ὅτι γνωρίζουν τὰ πάντα.— Εὐτυχίδος. Ἡ Εὐτυχὴς εἶναι ὑπηρετρία συνοδεύουσα τὴν κυρίαν

της Γοργώ.— τὸ **θερίστριον**. Εἶναι ὅ,τι καὶ τὸ ἀμπέχονον.— **ὦνδρωπε**, λέγει πρὸς ἄγνωστον παραπλευρώως ἰστάμενον.— **ἔνδοι πάσαι**. Κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ ἀφήσουν αὐτὴν εἰς τὸν γαμβρὸν· ἀλλ' ὁ παρ' αὐτῆς ἐκλείει τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτάς **«ἔνδοι πάσαι»**, δηλαδὴ μέσα εἶναι ὅλαι ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι, δηλαδὴ ἡ νύμφη. Τὴν φράσιν συνήθιζον νὰ λέγουν καὶ ὅσοι παρὰ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα συνήντων, ἐν τούτοις κατώρθωνον νὰ εἰσχωρήσουν πού.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε μετρικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον **«Νομείς»**.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ἡ Πραξινοῦ καὶ ἡ Γοργώ μετὰ τῶν ὑπηρετριῶν τῶν Εὐνόης καὶ Εὐτυχίδος ἐξέρχονται εἰς τὴν ὁδόν.

Παρατηροῦν τὸ ἄπειρον πλήθος καὶ τοὺς πολεμικοὺς βασιλικοὺς ἵππους. Ἐρωτοῦν μίαν γραῖαν ἐρχομένην ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἂν εἶναι εὐκολὸς ἡ εἰσοδος εἰς αὐτά.

Φθάνουν πρὸ τῶν ἀνακτόρων, ἀλλὰ εἰς τὸν συνωσιισμόν σχίζεται τὸ ἐπανωφόριον τῆς Πραξινοῦς.

Ἡ Πραξινοῦ παρακαλεῖ ἕνα κύριον, παραπλευρώς αὐτῆς ἰστάμενον, νὰ προσέχη τὸ ἐπανωφόριον, ἵνα μὴ σχισθῆ περισσότερον.

Αἱ τέσσαρες γυναῖκες κατορθώνουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ. Ἡ Πραξινοῦ καὶ ἡ Γοργώ καὶ αἱ ὑπέρτριαι αὐτῶν μετὰ πολλῶν ταλαιπωρίαν εἰσέρχονται εἰς τὸ ἀνάκτορον.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ (Στίχοι 78—149)

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πτολεμαίου

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοῦ, πόταγ(ε) ᾧδε.
Τὰ ποικίλα ἄθρησον πρᾶτον.
Ὡς λεπτά καὶ χαρίεντα·

θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

Πραξινοῦ. πλησίαζε ἐδῶ.
Τὰ ὕφαντοκεντημένα κοίτσε πρῶτον.
Τὶ λεπτὴ δουλειὰ καὶ πόσῃν χάριν ἔχουν·
τεχνουργήματα θεῶν θὰ (τὰ) ὀνομάσης.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι[α] Ἀθαναῖα·
ποῖαι ἔριθοι ἐπόνασάν σφε,
ποῖοι ζωγράφοι ἔγραψαν
τάκριβέα γράμματα·
ὡς ἔτυμ[α] ἐστάκαντι,
καὶ ὡς ἔτυμ[α] ἐνδιδνεῦντι·
Ἐμψυχ[α], οὐκ ἐνουφαντά·

σοφὸν τοι χρῆμ[α] ἄνθρωπος·
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς
κατάκειται ἐπ' ἀργυρέω κλισμῶ,

Σεβαστὴ Ἀθηνᾶ·
ποῖαι ὕφάντριαι τὰ ἐξεπόνησαν,
ποῖοι ζωγράφοι ἐσχεδίασαν
τὰ τέλεια σχέδια·
Τὶ ἀληθινὴ πού εἶναι ἡ στάσις
καὶ αἱ κινήσεις των!
Ἐχουν ψυχὴν, δὲν εἶναι ἐνουφασμένα·
σοφὸν πράγματι δὲν ὁ ἄνθρωπος·
Καὶ ὁ ἴδιος πόσον θαυμασίος
εἶναι ἐξαπλωμένος ἐπὶ ἀργυρᾶς κλί-
νης,

καταβάλλων ἀπὸ κροτάφων
πρῶτον Ἰουλον,
ὁ τριφίλητος Ἄδωνις,
ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

βγάζων κάτω ἀπὸ τοὺς κροτάφους
τὸ πρῶτον χιουδί [ἦ: γένειον],
ὁ πολυαγαπημένος Ἄδωνις,
ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀγα-
πᾶται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Πάυσασθ(ε), ὦ δύσιανοι,
κωτίλλοισαι ἀνάνυτα,
τρυγόνες·
έκκναισεῦντι ἅπαντα
πλατειάσδοισαι.

Σταματήσατε, ἄθλιαι,
νὰ φλυαρῆτε ἀκαταπαύστως,
τρυγόνες·
ὄλα θὰ τὰ χαλάσουν
πλατύνουσαι διὰ τῆς προφορᾶς τὰ
λόγια των.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος;

Τι δὲ τίν,
εἰ εἰμές κωτίλαι;
Πασάμενος ἐπίτασσε.

Συρακοσίας ἐπίτασσεις;
Ἵς εἰδῆς καὶ τοῦτο·
Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν.
Πελοποννασιεὶ λαλεῦμες·
ἔξεστι δέ, δοκῶ,
τοῖς Δωριέεσσι δωρίσδεν.
Μὴ φύη, Μελιτώδες,
ὅς εἴη καρτερός ἀμῶν,
πλάν ἑνός.
Οὐκ ἀλέγω·
μὴ μοι ἀπομάξης κενεάν.

Μπᾶ! Πόθεν (ἐξεφύτρωσεν) ὁ ἄν-
θρωπος;
Καὶ τί σὲ (μέλει),
ἄν φλυαροῦμεν;
Νὰ ἀγοράσης (δούλους) καὶ νὰ δια-
τάσσης.
Συρακοσίας διατάσσεις;
Διὰ νὰ μάθης καὶ τοῦτο·
καταγόμεθα ἀπὸ τὴν Κόρινθον,
ὅπως καὶ ὁ Βελλεροφῶν.
Πελοποννησιακὰ ὁμιλοῦμεν·
καὶ δικαιοῦνται, πιστεῦω,
οἱ Δωριεῖς νὰ ὁμιλοῦν τὴν δωρικὴν.
Εἴθε νὰ μὴ παρουσιασθῆ, Περσεφόνη,
(κάνεις), ποὺ νὰ γίνῃ κύριος ἡμῶν,
πλὴν ἑνός.
Δὲν (σὲ) λογαριάζω·
μὴ μοῦ ἰσάζης τὴν ἀδειανὴν (χοί-
νικα).

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινοά·
μέλλει αἰεῖδεν τὸν Ἄδωνιν
ἀ θυγάτηρ τᾶς Ἀργείας,
πολυίδρις αἰιδός,
ἄτις καὶ πέρυσιν ἀρίστευσε
τὸν ἰάλεμον.
Φθεγγεῖται καλὸν τι,
σάφ(α) [οἶδα·
διαθρύπτεται ἦδη.

Σιώπα, Πραξινοή·
πρόκειται νὰ τραγουδήσῃ τὸν Ἄδω-
νιν
ἢ κόρη τῆς Ἀργείας,
ἢ σοφὴ αἰιδός,
ἣτις καὶ πέρυσιν ἐβραβεύθη
εἰς τὸ θρηνητικὸν ἔσμα.
θὰ τραγουδήσῃ κάτι ὠραῖον,
γνωρίζω καλῶς·
ἦδη καμαρώνει.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

(100 — 105)

Δέσποινα(α), ἃ Γολγῶς τε
καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινὸν τ' Ἔρυκα,
Ἄφροδίτα παίζοισ(α) χρυσῶ,

οἶον τὸν Ἄδωνιν ἀγαγόν τοι

μηνὶ δωδεκάτῳ
ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μαλακαὶ πόδας Ἔωραι.
Βάρδισταὶ μακάρων
φίλαι Ἔωραι,
ἀλλὰ ποθεῖναι ἔρχονται
πάντεσσι βροτοῖς
αἰεὶ τι φέροισαι.

Δέσποινα, ἦτις τοὺς Γολγῶς
καὶ τὸ Ἰθάλιον ἠγάπησας,
καὶ τὸν ἀπόκρημον Ἔρυκα,
Ἄφροδίτη ποὺ παίζεις μὲ τὸ χρυ-
σάφι,
πόσον ὠραῖον τὸν Ἄδωνιν σοῦ ἐφε-
ρον
κατὰ τὸν δωδέκατον μῆνα
ἀπὸ τὸν διαρκῶς ρέοντα Ἀχέροντα
αἱ ἐλαφρόποδες Ἔωραι.
Αἱ βραδυτάται τῶν ἀθανάτων
(εἶναι) αἱ ἀγαπηταὶ Ἔωραι,
ἀλλὰ ποθηταὶ ἔρχονται
εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους
πάντοτε κάτι (καλὸν) φέροσαι.

(106 — 111)

Κύπρι Διωναία,
τύ μὲν, ὡς μῦθος ἀνθρώπων,
ἀθανάταν ἀπὸ θανατῆς ἐποίησας
Βερενίκαν, ἀποστάξασα
εἰς στήθος γυναικὸς ἀμβροσίαν·

τίν δὲ χαριζομένα
ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ
εἰκυῖα Ἑλένη Ἀρσινόα

πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδω-
νιν,
πολυώνυμε καὶ πολύναιε.

Ἄφροδίτη, κόρη τῆς Διώνης,
σύ μὲν, ὡς λέγουν οἱ ἄνθρωποι,
ἀθάνατον ἐκ θνητῆς κατέστησες
τὴν Βερενίκην, ἐνσταλάξασα
εἰς τὸ στήθος τῆς γυναικὸς ἀμβρο-
σίαν·
θέλουσα δὲ νὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστος
ἢ θυγάτηρ τῆς Βερενίκης
ἢ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν Ἑλένην
Ἀρσινόη
μὲ ὄλα τὰ καλὰ περιποιεῖται τὸν
Ἄδωνιν,
ὧ πολύνυμε καὶ πολλοὺς ναοὺς ἔ-
χουσα (θεά).

(112 — 118)

Πάρ μὲν οἱ κεῖται ὦρια,
ἴσα φέροντι ἄκρα δρυὸς,

πάρ δ' ἀπαλοὶ κἄποι
πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀρ-
γυρέεις,
χρῦσει(α) δὲ ἀλάβαστρα
Συρίω μύρω.
Εἶδατά θ' ὅσα πονέονται

ἐπὶ πλαθάνω γυναῖκες
μίσγοισαι παντοῖα ἄνθη
λευκῶ μαλεύρω,
ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος

Πλησίον μὲν αὐτοῦ ἀπλώνονται οἱ
καρποὶ τῆς γῆς,
ὅσους παράγουν τὰ ὀπωροφόρα δέν-
δρα,
πλησίον ἐπίσης ἀπαλὰ ἄνθη
φυλαγμένα εἰς ἀργυρᾶ καλαθάκια,

χρυσᾶ δὲ μυροδοχεῖα
Συριακοῦ μύρου.
Καὶ ὅσα γλυκύσματα παρασκευά-
ζου
ἐπὶ τοῦ πλαστηρίου αἱ γυναῖκες
ἀνακατεύουσαι παντὸς εἴδους ἄνθη
μετὰ λευκοῦ ἀλεύρου,
καὶ ὅσα ἀπὸ γλυκὺ μέλι

τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
πάντα πάρεστιν αὐτῷ τῆδε
πεπειγνὰ καὶ ἔρπετά.

καὶ ὄσα ἀπὸ ὑγρὸν ἔλαιον,
ὄλα εἶναι πλησίον του ἐδῶ
ὑπὸ μορφῆν πτηνῶν καὶ ἔρπετων,

(119—124)

Δέδμανται δὲ
χλωραὶ σκιάδες βρίθοντος
μαλακῶ ἀνήθω·
οἱ δέ τε κῶροι Ἐρωτες
ὑπερπωτῶνται,
οἷοι ἀηδονιδῆες πωτῶνται
ἐπὶ δένδρῳ ὄζον ἀπ' ὄζω

πειρώμενοι ἀεξομενᾶν περύγων.

ᾠ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ αἰετοὶ
ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
φέροντες οἰνοχόον παῖδα
Κρονίδα Διί,

Ἐπίσης ἔχουν κατασκευασθῆ
χλωραὶ σκιάδες ἀπὸ ἄφθονον
τρυφερὸν ἀνήθων·
καὶ ὑπὸ μορφῆν παίδων οἱ Ἐρωτες
ὑπερίπτανται,
ὅπως πετοῦν τὰ ἀηδονάκια
ἐπὶ τοῦ δένδρου ἀπὸ κλάδου εἰς
κλάδον
δοκιμάζοντα τὰς αὐξανόμενας πτε-
ρυγὰς (των).
Τί ἔβενος, τί χρυσός, τί αἰετοὶ
ἐκ χρυσοῦ ἐλεφαντόδοντος
φέροντες τὸν οἰνοχόον παῖδα
εἰς τὸν Δία τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου,

(125—130)

πορφύρει δὲ τάπητες
ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου.
Ἄ Μιλατίς χῶ βόσκων
κατὰ τὰν Σαμίαν

ἔρεϊ
«ἀμὰ κλίνα ἔστρωται
τῷ καλῷ τῶδῶνιδι».
Τὸν μὲν Κύπρις ἔχει,
τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος Ἄδωνις.

ᾠκτωκαϊδεκέτης ἢ ἔνεακαϊδεκα
ὁ γαμβρός·
οὐ κεντεῖ τὸ φίλημα,
πυρρὰ οἱ ἔτι περὶ χεῖλεα.

καὶ πορφυρᾶ κλινοσκεπάσματα
ἐπάνω μαλακώτερα τοῦ ὕπνου.
Ἡ Μιλησία καὶ ὁ βόσκων
(τὰ πρόβατα) εἰς τὴν Σαμίαν (χώ-
ραν)
θα εἶπη
«ἰδική μας κλίνη ἔχει στρωθῆ
διὰ τὸν ὠραῖον Ἄδωνιν».
Τοῦτον μὲν κρατεῖ ἡ Ἀφροδίτη,
ταύτην δὲ ὁ ροδαλοῦς βραχιόνας
ἔχων Ἄδωνις.
Δεκαοκταετής ἢ δέκα ἔννεα (ἔτων
εἶναι) ὁ γαμβρός·
τὸ φίλημά (του) δὲν κεντεῖ,
χνουδωτὰ (εἶναι) ἀκόμη εἰς αὐτὸν
ὀλόγυρα τὰ χεῖλη.

(131—135)

Νῦν μὰν Κύπρις χαιρέτω

ἔχοισα τὸν αὐτὰς ἄνδρα·
ἄμμες δὲ ἀθρόαι
ἄδῳθεν ἄμα δρόσω
οἰσεῦμές νιν ἔξω
ποτὶ κύματα πτύοντα
ἐπ' αἰόνι,
λύσσασαι δὲ κόμαν
καὶ ἀνεῖσαι κόλπον ἐπὶ σφυρὰ

φαινομένοις στήθεσι
ἀρξεύμεθα λιγυρὰς ἀοιδᾶς.

Τώρα βεβαίως ἡ Ἀφροδίτη ἄς χαι-
ρη,
διότι ἔχει τὸν ἄνδρα της·
ἡμεῖς ὅμως ὄλαι μαζί
πρωτὶ - πρωτὶ μὲ τὴν δροσοῦλο
θα φέρωμεν αὐτὸν ἔξω
πρὸς τὰ κύματα τὰ ἀφρίζοντα
ἐπὶ τῆς ἀκτῆς,
λύσσασαι δὲ τὴν κόμην
καὶ ἀφήσσασαι τὸ φῶρεμα νὰ πέση
μέχρι τῶν ἀστραγάλων
μὲ γυμνὰ τὰ στήθη
θα ἀρχίσωμεν θρηνῶδες ἄσμα.

*Ερπεις, ὦ φίλ(ε) *Αδωνι,
καὶ ἐνθάδε κείς *Αχέροντα
μονώτατος ἡμιθέων,

ὡς φαντί.

Οὗτ' *Αγαμέμνων τοῦτ' ἔπαθεν

οὗτ' Αἴας ὁ μέγας,
βαρυμάνιος ἦρως,
οὗθ' *Εκτώρ, ὁ γεραίτατος
εἵκατι παίδων *Εκάβας,
οὗ Πατροκλῆς, οὗ Πύρρος
ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
οὗθ' οἱ ἔτι πρότεροι
Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
οὗ Πελοπηϊάδαί τε καὶ ἄκρα

*Αργεος Πελασγοί.

*Ιλαθι νῦν, φίλ(ε) *Αδωνι,

καὶ ἐς νέον·

καὶ νῦν ἦνθες εὐθυμεύσαις, *Α-

δωνι,

καὶ ὄκκα ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

*Ερχεσαι, ἀγαπητὴ *Αδωνι,
καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὸν *Αχέροντα
μόνος σὺ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν ἡμι-
θέων,
καθὼς λέγουν.

Οὔτε ὁ *Αγαμέμνων εἶχεν αὐτὴν τὴν
χάριν

οὔτε ὁ Αἴας ὁ μεγαλόσωμος,

ὁ βαρεῖαν ὀργὴν ἔχων ἦρως.

οὔτε ὁ *Εκτώρ, ὁ πρεσβύτατος

τῶν εἴκοσι παίδων τῆς *Εκάβης,

οὔτε ὁ Πάτροκλος, οὔτε ὁ Πύρρος

ἀπὸ τὴν Τροίαν ἐπανελθών.

οὔτε οἱ ἀκόμη παλαιότεροι

Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες.

οὔτε οἱ Πελοπίδαί καὶ οἱ ἐξοχώτα-

τοι

τοῦ *Αργεος Πελασγοί.

Γενοῦ τῶρα, εὐμενῆς, ἀγαπητὴ *Α-

δωνι,

καὶ κατὰ τὸ νέον (ἔτος)·

καὶ τῶρα, *Αδωνι, ἦλθες (εἰς ἡμᾶς)

εὐθυμούσας

καὶ ὅταν (πάλιν) ἔλθης, ἀγαπητὸς

θὰ ἔλθης.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά. τί σοφώτατον χρῆμα
ἀ θήλεια.

*Ολβία ὅσα ἴσατι,
πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.

*Ωρα ὅμως κείς οἶκον.

*Ανάριστος Διοκλείδας.

Χώνηρ ὄξος ἄπαν,
πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.

Χαῖρε, *Αδων ἀγαπατέ,
καὶ ἐς χαίροντας ἀφικεῦ.

Πραξινοή, τί σοφώτατον πλάσμα

(εἶναι) τὸ θηλυκὸν (αὐτὸ)!

Εὐτυχή, διότι γνωρίζει τόσα,
πανευτυχῆς, διότι ἔχει γλυκεῖαν φω-
νήν.

*Ωρα ὅμως (νὰ ὑπάγωμεν) καὶ εἰς
τὴν οἰκίαν (μας).

*Ο Διοκλείδης (εἶναι) χωρὶς πρό-
γευμα.

Καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι ξίδι μοναχό,
καὶ ὅταν πεινᾶ οὔτε νὰ πλησιάσῃς
(αὐτόν).

Χαῖρε, ἀγαπητὴ *Αδωνι,
καὶ ἐπᾶνεθε εἰς χαίροντας.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 78—149).

(78—99).— πόταγε (πρόσαγε 27)=πλησίαζε.— ἄδρησον, προστ. ἀορ.
τοῦ ἄδρῶ=κοιτάζω.— πρῶτον (πρῶτον).— τεχνάματα (τεχνήματα
1).— φασεῖς (φήσεις 23)=θὰ ὀνομάσῃς.— πόντια *Αθηναία=σεβαστὴ
*Αθηνα.— ξιριδος=ὕφάντρια.— ἐπόνασαν (ἐπόνησαν)=ἐξεπόνησαν, ἐδοῦ-
λευσαν.— σφέ=αὐτά.— ἀκριθέα=ἀκριθῆ=τέλεια.— ἔτυμος=ἀληθής.—
εἰσάκαντι (εἰσάκησι).— ἐνδινεῦντι (ἐνδινούσι 21), τοῦ ἐνδινέω=κινου-
μαι.— δαητός (δεατός)=θαυμάσιος.— ἀργυρέω κλισμῶ (9)=ἀργυρᾶς
κλισης.— ἴουλος=χνούδι.— ὄ (ὄς).— κήν (καὶ ἐν).— κωτίλλουσαι,
αἰὺλ. κωτίλλουσαι, τοῦ κωτίλλω=φλυαρῶ.— ἀνάνυτος=ἀτελείωτος,

ἀκατάπαυστος.— ἐκκναισεῦντι (ἐκκναισοῦσι), τοῦ ἐκκναίω=χαλῶ.— πλατειάσοισαι, αἰολ.=πλατειάζουσαι, τοῦ πλατειάζω=πλατύνω διὰ τῆς προφορᾶς τὰ λόγια μου.— μᾶ, συγκεκ. τύπος τοῦ μᾶ(τερ)=μπά!— ὦν-δρωσας=ὁ ἄνθρωπος.— τίν (σοί).— εἰμές (έσμέν).— πασάροσας=ἀγορᾶσας (ἀχρήστου ἐνεστ.).— λαλευμες (λαλοῦμεν 4, 17).— Δωριέεσσι=Δωριεῦσι.— δωριόδεν αἰολ.=δωρίζειν.— φύη, εὐκτ. ἄορ. τοῦ φύομαι.— Μελιτώδες, κλητική τοῦ Μελιτώδης=ἡ Περσεφόνη.— ἀπομάξης, ὕποτ. ἄορ. τοῦ ἀπομάσσω (ἐδῶ)=ισάζω διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (=κόφτρας) τὴν ὑπερπληρωθεῖσαν χολίκα (=μέτρον χωρητικότητος).— κενάων=κενήν.— σίγη (1).— ἰάλεμος=θρηνώδες ἄσμα.— φδεγξέται, μέλλων τοῦ φδέγγομαι=τραγουδῶ.— διαδρῦπτομαι=καμώνομαι, κάνω νάζια, καμαρώνω.

(100—118).— Γολγῶς (10).— αἰπεινός=ἀπόκρημος.— παίζοισα, αἰολ.=παίζουσα.— ἄγαγον=ἤγαγον.— τοί=σοί.— ἀνάω (9).— βάρδισαι, ὑπερθετικός τοῦ βραδύς.— πάντεσσι=πᾶσι.— φέροισαι, αἰολ.=φέρουσαι.— τίν=σοί.— εὐκυῖα=ἐοικυῖα=ὀμοιάζουσα.— ὅτιἄλλω=περιποιοῦμαι.— πάρ=παρά.— οἶ, δοτική ἄντων. γ' προσ.=αὐτῶ.— φέροντι (φέρουσι 19).— κᾶποι (κῆποι)=ἄνθη.— ταλαρίσκος=καλαθάκι.— μύρω (μύρου 9), γενική περιεχομένου.— εἶδαρ, εἶδατος=γλύκυμα.— πλάδανον=πλαστήριον.— πλαδάνω (9).— μίγοισαι, αἰολ.=μίγοισαι=ἀνακατεύουσαι.— γλυκερῶ (9).— πετηνά, ἔρπετά, κατηγορ.

(119—149). δέδμανται (δέδμηται), παρακ. τοῦ δέμω=κατασκευάζω.— μαλακῶ ἀνήθω (9).— ὑπερπωτῶμαι=υπερπέτομαι=υπερίπταμαι.— ἀηδονιδεῦς, πληθ. ἀηδονίδης=ἀηδονάκια.— ὄζω=ὄζου (9).— ἀεξομενᾶν (8)=αὐξομένων=αὐξανομένων.— ὕπνω (9).— τῶδωνιδι=τῶ 'Αδώνιδι.— ἀμά=ἡμετέρα.— ῥοδόπαχυσ (ῥοδόπηγυς)=ὁ ἔχων βραχίονας ροδαλοῦς.— οἶ=αὐτῶ.— περί=πέριξ.— μάν (μήν).— ἔχοισα, αἰολ.=ἔχουσα, κατηγορηματική ἢ αἰτιολογική.— ἄμμες, αἰολ.=ἡμεῖς.— ἄῶδεν (ἔωδεν)=πρωτῶ-πρωτῶ.— οἶσεῦμες (οἶσομεν 23, 4, 17)=θὰ φέρωμεν.— πτύω=ἀφρίζω.— αἰών, αἰόνος=ἀκτή.— ἀνεῖσαι, μετ. ἄορ. τοῦ ἀνίημι=χαλαρώνω, ἀφήνω.— ἀρξέμεδα (ἀρξόμεδα 24).— λιγυρά ἀοιδῆ=θρηνώδες ἄσμα.— φαντί (φασί).— βαρυμάνιος (βαρυμήγιος)=ὁ ἔχων μῆνιν βαρυσίαν.— ἴλαθι=ἴλεως γενοῦ, εὐσπλαγγνίσου.— εὐθυμεύσαις (εὐθυμούσαις).— ὄκκα (ὄταν).— ἤξεῖς (ἤξεις 23).— ἴσατι (οἶδε).— χώνηρ (καὶ ὁ ἀνήρ).— πεινᾶντι (πεινῶντι).— ποτένης (προσέλης).— "Αδων, συγκεκομμένος τύπος ἀντί "Αδωνίς.— ἀφίκευ (ἀφίκου).

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ (στίχων 78—149).

πότνια 'Αθναία. 'Η 'Αθνα ἔλατρευετο καὶ ὡς 'Εργάνη 'Αθηνᾶ.— κήν 'Αχέροντι. 'Ο 'Αχέρων ἦτο ποταμός τοῦ κάτω κόσμου. 'Ο "Αδωνίς ἠγαπάτο καὶ εἰς τὸν 'Αχέροντα, εἰς τὸν κάτω κόσμον, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.— πλατειάσοισαι. 'Ομιλοῦσαι πλατεία, ἀνοικτά, ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ α μακρά. Παρατηρητέον ὅτι καὶ ὁ εἰρωνεύομενος τὰς γυναῖκας ξένος διὰ τὴν δωρικήν προφορὰν τῶν ὁμιλεῖ δωριστί, διότι ἄλλως θὰ κατεστρέφετο ἢ γλωσσικῆ ὁμοιομορφία τοῦ εἰδυλλίου.— Κορίνθιαί εἰμές. Τὰς Συρακόσας ἴδρυσε τὸ 730 π.Χ. ὁ Κορίνθιος 'Αρχίας, ὥστε οἱ Συρακόσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν, ἀπὸ τῶν προγόνων τῶν.— Βελλεροφῶν. Κορίνθιος ἦρως, υἱὸς τοῦ βασιλεως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.— Μελιτώδες. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος οἱ παλαιοὶ ἐκάλουσαν μελίσας. 'Ενταῦθα Μελιτώδης εἶναι ἡ Περσεφόνη.— μῆ φύη... 'Η Πραξινόη εὐχεται εἰς τὴν Περσεφόνην νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος, ὅστις νὰ γίνῃ κύριός τῶν πλὴν ἑνός, δηλαδὴ τοῦ συζύγου τῶν, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Πτολεμαίου.— μῆ μοι ἀπομάξης κενεάν. 'Οσάκις οἱ ἐπιτοῦται ἔχο-

ρήγουν εἰς τοὺς δούλους τοὺς διὰ τὴν διατροφήν των καρπούς, ἐγέμιζον τὴν χοίνικα αὐτῶν, δηλαδὴ μέτρον χωρητικότητος, καὶ ἔπειτα διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (κόφτρας) ἴσαζον τὴν ἐπιφάνειαν, ὥστε τὸ περιεχόμενον τῆς χοίνικος νὰ εἶναι μέχρι τῶν χειλέων αὐτῆς. Ὁ μὴ ἔχων ἐντελῶς γεμάτην τὴν χοίνικα δὲν διεφέρετο, ἄν θὰ τεθῆ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπομάκτρον· οὕτως ἡ φράσις «μὴ μοι ἀπομάξης κενεάν» ἐδήλου ἀδιαφορίαν, ὅπως σήμερον ἡ φράσις «κόψε μου τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» ἢ «κόψε μου τὸν μισθόν», τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν ἔχω.— **Γολγύς.** Πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.— **Ἰθάλιον.** Πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.— **Ἔρυξ.** Ὅρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.— **μηνὶ δυωδεκάτῳ.** Διότι ἅπας τοῦ ἔτους ἐγένετο ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀδωνίων.— **ἽΩραι.** Αἱ ἔποχαι τοῦ ἔτους, διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπαισθητῶς καὶ βραδέως.— **Κύπρις.** Ἡ Ἀφροδίτη, ἥτις τὸ πρῶτον ἐν Κύπρῳ ἐλατρεύθη.— **Διωναία.** Ἡ θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἢ Ἀφροδίτη.— **Βερενίκη.** Σύζυγος Πτολεμαίου τοῦ Α' τοῦ Σωτήρος, μήτηρ τοῦ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.— **κάποι** (Ἀδωνίδος) εἶναι ἀνθηρὰ ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων. Συμβολίζουσι τὴν ἐφήμερον νεότητα.— **πετεηνά.** Εἰς τὰ προσφερόμενα πρὸς τοὺς θεοὺς γλυκυσμάτα συνήθιζον νὰ δίδουν μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.— **τὸν οἰνοχόον.** Τὸν Γανυμήδην.— **ὑπῶ.** Μὲ τὸν ὕπνον παρεβάλλοντο τὰ λῖαν μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.— **Μιλατίς.** Εἰς τὴν Μίλητον καὶ εἰς τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του.— **κόλπος.** Τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἔσθλης.— **Αἱ γυναῖκες** λύουσαι τὴν ζώνην ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στήθος.— **Αἴας** ὁ Τελαμώνιος, τὸν ὁποῖον ἡ βαρεῖα ὀργὴ ἤγαγεν εἰς αὐτοκτονίαν.— **Πύρρος** ἢ Νεοπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως.— **Λαπίδα.** Μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.— **Δευκαλίωγες.** Ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ὁ γνωστὸς κατακλυσμός.— **Πελοποννήσιοι.** Ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.— **Πελασγοί.** Παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου, κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος πρὸς τῆς καθόδου τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε μετρικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον «**Νομίς**».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Εἰσελθοῦσαι αἱ γυναῖκες εἰς τὸ ἀνάκτορον ἐν πρώτοις περιεργάζονται καὶ σχολιάζουν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ διάφορα ἔκτεθειμένα τεχνουργήματα, ὡς καὶ τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἡ φλυαρία τῶν ἐκνευρίζει ἕνα ξένον, ὅστις συσιτεῖ εἰς αὐτὰς νὰ σταματήσουν ἐπὶ τέλους τὴν ἀκατάπαυστον φλυαρίαν.

Δημιουργεῖται ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ ξένου καὶ τῆς Πραξινοῆς, ἥτις διὰ λόγων ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ.

Τὴν Πραξινοῆν συγκρατεῖ ἡ Γοργώ, καλοῦσα τὴν φίλην νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν αἰοδόν, ἥτις θὰ ἐκτελέσῃ ἄσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἡ αἰοδὸς ἀρχίζουσα τὸ ἄσμα τῆς ἐπικαλεῖται ἐν πρώτοις τὴν σύζυγον τοῦ Ἀδωνίδος Ἀφροδίτην, πρὸς χάριν τῆς ὁποίας ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη μετὰ λαμπρότητος ὀργάνωσε τὴν παρουσίαν ἑορτῆν.

Ἀκολουθῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς προσφορὰς πρὸς τὸν Ἀδωνιν καὶ εἰς τὸν ὄλον μεγαλοπρεπῆ διάκοσμον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει τὰ τελεσθησόμενα τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

Καὶ καταλήγει εἰς τὸ θρηνῶδες ἄσμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπαύριον θὰ ψάλλουσι αἱ γυναῖκες.

Ἡ Πραξινοή καὶ ἡ Γοργῶ ἀποκομίσασαι ἀρίστας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐ-
ορτῆς, ἐπιστρέφουν πλέον εἰς τὰς οἰκίας τῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Ἡ Πραξινοή καὶ ἡ Γοργῶ παρακολουθοῦν τὴν ἐν τοῖς ἀ-
νακτόροις ἑορτὴν καὶ ἔπειτα ἀναχωροῦν ἐκάστη διὰ τὴν οἰκίαν τῆς.

ΗΛΑΚΑΤΗ

XXVIII

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.— Ἐν Μιλήτῳ ὁ Θεόκριτος συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ
τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων δὲ κάποτε εἰς τὴν Μίλητον
ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάτην (ρόκαν) διὰ νὰ
προσφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου Θεουγένιδα ὡς δῶρον ἐμ.
πρέπον εἰς φιλόπονον οἰκοκυράν. Τὸ δῶρον τοῦτο συνώδευσε μὲ τὸ
ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἡλακάτη».

ᾧ φιλέριθ(ε) ἀλακάτα.
δῶρον γλαυκάς

Ἄθανάας γύναιε, ἴσθι νόος
ἰπάβολος
ἰκωφελίας,
ἄρσειο(α) ὑμάρτη ἄμμιν
ἰς ἀγλάαν πόλιν Νείλεος,
ἄπτα ἴρον Κύπριδος

χλῶρον ὑπ- ἀπάλω καλάμω.

Αἰτήμεθα γὰρ παρ Δίος
εὐάνεμον πλόον τυῖδε,
ἄππως τέρψομ(αι) ἴδων
ἐξέννον ἔμον
κάντιφιλήσομαι .

Νικίαν, ἴερον φύτον

ἰμεροφῶνων Χαρίτων,

καὶ σὲ ὀπάσσομεν
τάν γεγενημέναν
πολυμόχθω ἐλέφαντος

δῶρον εἰς χέρρας
Νικιάας ὀλόχω,
σὺν τᾷ πόλλω μὲν ἔρρ(α)
ἐκτελέσσεις
ἀνδρεῖοις πέπλοις,
πόλλα δ' ὑδάτινα βράκη
οἷα γύναικες φορέοισ(ι).
Πέξαιντ(ο) γὰρ
δῖς αὐτοένει
ἐν βοτάνω

ᾧ φίλη τῶν ἐργατίδων ἡλακάτη,
δῶρον τῆς ἐχούσης γλαυκοῦς ὀ-
φθαλμοῦς

Ἄθηνᾶς εἰς τὰς γυναῖκας,
τῶν ὁποίων ὁ νοῦς
(εἶναι) ἀφωσιωμένος
εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα,
μετὰ προθυμίας συνώδευσέ μας
εἰς τὴν λαμπρὰν πόλιν τοῦ Νηλέως,
ὅπου (ὑπάρχει) τὸ ἱερόν τῆς Κύπρι-
δος
πράσινον ὑπὸ τὰς τρυφεράς καλά-
μους.

Διότι ζητοῦμεν παρὰ τοῦ Διὸς
πλοῦν μετὰ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου δι' ἐκεῖ
διὰ νὰ χαρῶ ἴδων
τόν φίλον μου
καὶ νὰ ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀ-
μοιβαίας φιλίας,
δηλαδὴ τὸν Νικίαν, τὸν ἱερόν βλα-
στὸν

τῶν ἐχουσῶν θελκτικὴν φωνὴν Χα-
ρίτων,
καὶ διὰ νὰ προσφέρωμεν σὲ
τὴν κατεσκευασμένην
ἐκ τοῦ δυσκόλου εἰς τὴν κατεργα-
σίαν ἐλεφαντοστοῦ
ὡς δῶρον εἰς τὰς χεῖρας
τῆς συζύγου τοῦ Νικίου,
μετὰ τῆς ὁποίας πολλὰ μὲν ἔρια
θὰ γνέσῃ
δι' ἀνδρικὰ ἐνδύματα,
πολλὰ δὲ πολυτελεῆ φορέματα,
ὅποια φοροῦσιν αἱ γυναῖκες.
Διότι θὰ ἔπρεπε νὰ κουρευθοῦν
δύο φορές κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος
εἰς τὸν τόπον τῆς βοσκῆς

μάτερες ἄρων
μαλάκοις πόκοις
Θευγένιδος γ' ἔννεκ(α) εὐσφύρω·

οὕτως ἀνουσίεργος,
φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.

Οὐ γάρ κεν ἐβολλόμαν
ἄπασσαι σε εἰς δόμοις
ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω,

ἔσσαν ἀπὸ ἀμμετέρας χθόνος.

Καὶ γάρ τοι πάτρις,
ἄν ποτ(ε) κτίσσε
ὡς Ἐφύρας Ἀρχίας,
μύελον Τρινακρίας νάσω,
πόλιν ἀνδρῶν δοκίμων.
Νῦν μάν, ἔχοισ(α) οἶκον ἄνερος,
ὃς πόλλα σόφα φάρμακα
ἔδάη ἀνθρώποισι
ἀπαλάκμεν λύγραις νόσοις,
οἰκήσεις κατὰ ἐράνναν Μίλλατον

πεδ(ά) Ἰαόνων,
ὡς πέλη ἓν δαμότισι

εὐαλάκατος
Θεύγενις, καὶ παρέχῃς οἱ

ἄει μνᾶστιν τῷ φιλαοίδω ξένω.

*Ἴδων σε γάρ τις
ἔρει κῆνο τῶπος·
«Ἡ μεγάλα χάρις
σὺν ὀλίγῳ δῶρῳ·
πάντα δὲ τίματα
τὰ πάρ φίλων».

αἱ ἀμνάδες (καὶ νὰ προσφέρουν)
τὰ μαλακὰ ἔρια
τοῦλάχιστον χάριν τῆς ἐχούσης ὠ-
ραία σφυρά (ὠραίους πόδας) Θευγέ-
νιδος·

τόσον φίλεργος (εἶναι)
καὶ ἀγαπᾷ ὄσα αἱ φρόνιμοι (γυναῖ-
κες).

Διότι δὲν θὰ ἤθελον
νὰ σὲ προσφέρω εἰς οἶκον
ὄκηρᾶς οὐδὲ εἰς (οἶκον) ἀέργου
(γυναικός),

διότι εἶσαι ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας χῶ-
ραν.

Καθ' ὅσον ἔχεις πατρίδα (ἐκείνην),
τὴν ὁποῖαν κάποτε ἔκτισεν
ὁ ἐκ τῆς Ἐφύρας Ἀρχίας,
τὸ ἀγλαΐσμα τῆς Τρινακρίας νήσου,
πόλιν ἀνδρῶν ἐπιφανῶν.

Τώρα ὅμως, ἔχουσα οἶκον ἀνδρός,
ὅστις πολλὰ σόφα φάρμακα
γνωρίζει διὰ τοὺς ἀνθρώπους
πρὸς ἀπόκρουσιν ὀλεθρίων νόσων,
θὰ κατοικήσης εἰς τὴν τερπνὴν Μί-
λητον

μετὰ τῶν Ἰόνων,
διὰ νὰ διακρινεῖται μετὰ τῶν συμ-
πατριωτισῶν (της)

διὰ τὴν ὠραίαν ἡλακάτην (της)
ἢ Θεύγενις, καὶ ἵνα παρέχῃς εἰς αὐ-
τὴν

πάντοτε ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπῶντος
τὴν ποίησιν φίλου,

Διότι, ὅταν κανεὶς σὲ ἴδῃ,

θὰ εἴπῃ τὸν ἐξῆς λόγον·

«Πράγματι μεγάλη εὐχαρίστησις

(εἶναι) μὲ δῶρον μικρόν·

ὄλα δὲ (εἶναι) πολύτιμα

ὄσα (προσφέρονται) παρὰ τῶν φί-
λων».

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ εἰδύλλιον «Ἡλακάτη» ὁ ποιητὴς Θεόκριτος μετεχει-
ρήθη τὴν **αιολικὴν διάλεκτον**, τῆς ὁποίας τὰ κύρια γνωρίσματα εἶναι
τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ ψίλωσις: ὑδάτινα, οὕτως, ὃς
2. Ὁ ἀναβίβασμός τοῦ τόνου: γυναῖκες, ἴδων, πάτρις
3. Τὸ μακρὸν α ἀντὶ τοῦ η: ἀλακάτα=ἡλακάτη, μεγάλα=μεγάλη
4. Μετοχὴ εἰς -οῖσα ἀντὶ -ουσα: ἔχοισα=ἔχουσα
5. Τὸ η ἀντὶ τοῦ εἰ: ὑμάρτη=ὁμάρτει
6. Τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ ου: μαλάκοις πόκοις=μαλακοὺς πόκους, δόμοις=
δόμους
7. Ὁ ἀντωνυμικὸς τύπος ἄμμιν=ἡμῖν
8. Γενικὴ εἰς -ω ἀντὶ-εἰς -ου: πολυμόχθω (-ου), ἀέργω (-ου), ξένω (-ου)

9. Αιτιατική πληθ. εις -αις ἀντί εις -ας: λύγραις=λυγράς
 10. Ἐναλλαγή φωνηέντων ἢ συμφώνων: ἀπύ=ἀπό, πεδά=μετά

(Ἐν τοῖς ἐπομένοις σημειοῦται πλὴν τοῦ αἰολικοῦ καὶ ὁ ἀττικὸς τύπος).
 γλαύκας-γλαυκῆς (=ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς).— ἡ φιλέριδος (=ἡ φίλη τῶν ἐργατῶν).— ἀλακάτα-ἡλακάτη (=ρόκα, ἀδράχτι).— Ἄδα-
 νάας-Ἀθηνάας-Ἀθηναῖς.— γύναιξι γύναιξι.— νόος-νοῦς.— οἰκωφε-
 λία (=οἰκιακὰ ἔργα, νοικοκυριό).— αἰσιν-αἴς.— ἐπάβολος-ἐπήβολος
 (=ἀφωσιωμένος).— θάρσεισα-θαρροῦσα (=μετὰ προθυμίας).— ἄμμιν=
 ἡμῖν.— ὑμάρτη-ὄμάρτει, προστακτικὴ τοῦ ὄμαρτῶ (=συνὸδεύω).—
 Νείλεος-Νηλέως.— ἀγλάαν-ἀγλαῆν (=λαμπράν).— ὄππα-ὄπου.—
 Ἴρον-ἱέρων.— χλῶρον-χλωρὸν (πράσινον).— ὑπ' ἀπάλω-ὑφ' ἀπαλῶ
 (=ὑπὸ τὸν τρυφερόν, ὑπὸ τὰς τρυφεράς καλάμους).— τυτθε-ἐκεῖσε.—
 πλόον-πλοῦν.— εὐάνεμος (=ὁ μετὰ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου).— αἰτήμεθα
 αἰτούμεθα (=ζητοῦμεν).— πάρ-παρά.— Διός-Διός.— ὄππας-ὄππας.—
 ξέννον-ξένον (=φίλον).— ἔμον-ἐμόν.— τέρψομαι-τέρψωμαι, ὑποτ.
 ἀορ. τοῦ τέρπομαι (=χαίρω).— ἴδων-ἰδών.— ἀντιφιλήσομαι-ἀντιφιλή-
 σωμαι, ὑποτ. ἀορ. τοῦ ἀντιφιλοῦμαι (=ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοι-
 βιαίας φιλίας).— ἱμεροφώνων-ἱμεροφώνων, ὄνομαστ. ὁ ἱμερόφωνος (=ὁ
 ἔχων θελκτικὴν φωνήν).— Ἴερων φύτον-ἱερὸν φυτὸν (=ἱερὸν βλαστά-
 ρι).— τὰν γεγενημέαν-τὴν γεγενημένην (=τὴν κατεσκευασμένην).—
 πολυμόχδω-πολυμόχδου.— ἐλέφας πολύμοχδος (=ἐλεφαντοστοῦν δύσκο-
 λον εἰς τὴν κατεργασίαν).— Νικιάα (ἐπιθ.) ἢ τοῦ Νικίου.— ὄλοχου-ὄλο-
 χου ἢ ὄλοχος (=σύζυγος).— χέρρας-χεῖρας.— ὀπάσομεν-ὀπάσωμεν,
 ὑποτ. ἀορ. τοῦ ὀπάζω (=προσφέρω).— σὺν τῶ=σὺν ἡ.— πόλλα-πολ-
 λά.— ἔρρα-ἔρια.— ἐκτελῶ (=γνέθω).— ἀνδρείοις-ἀνδρείοις (=ἀν-
 δρικοίς).— πέπλος (=ἔνδυμα).— οἶα-οἶα.— γυναικες-γυναῖκες.— φο-
 ρέοισι-φοροῦσι.— ὑδάτινα-ὑδάτινα (=διαφανῆ, πολυτελῆ).— θράκος
 (=φόρεμα).— μάτερες ἄρνων-μητέρες ἄρνων (=ἀμνάδες).— μαλάκοις
 πόκοις-μαλακοὺς πόκοις (=μαλακὰ ἔρια).— βοτᾶν (=βοσκοτόπι).—
 πέζαιντο, εὐκτικὴ ἀορ. πέκομαι (=κουρεύομαι).— αὐτόνει (=κατὰ τὸ
 αὐτὸ ἔτος).— ἔνεκα-ἔνεκα.— εὐσφύρω-εὐσφύρου (=ἐχούσης ὠραῖα
 σφυρά, πόδας).— οὕτως-οὕτως.— ἀνυσίεργος (=φίλεργος).— φιλέει-
 φιλεῖ [ἀγαπᾷ].— ὄσσα-ὄσα.— σαόφρονες-σώφρονες [φρόνιμοι].—
 ἄκιρος [ὀκνηρός].— ἀέργω-ἀέργου.— κεν-ἄν, δυνατικόν.— ἐβόλλο-
 μαν-ἐβουλόμην.— ὄπασσαι-ὀπάσαι, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ὀπάζω [=προσφέ-
 ρω].— δόμοις-δόμους [οἶκον].— ἄμμετέρας-ἡμετέρας.— ἔσαν-οὐ-
 σαν.— ἀπὺ χθόνος-ἀπὸ χθονός.— τοι-σοι.— πάτρις-πατρίς.— ἄν-
 ἦν.— ὦξ-ὄ ἔξ.— κτίσσε-ἔκτισε.— νάσω-νήσου.— μύελος-μυελός
 [=ἐγκέφαλος, ἀγλάϊσμα].— ἀνδρων-ἀνδρῶν.— δόκιμος [=ἐπιφανής].—
 μάν-μῆν [=θμως].— ἔχουσα=ἔχουσα.— ἀνερος-ἀνδρός.— ὄς-ὄς.—
 ἐδάη [=ἐδιδάχθη, γνωρίζει], παθ. ἀορ. τοῦ (δάω).— σόφα-σοφά.—
 λύγραις-λυγρᾶς [=ὄλεθρίας].— νόσοις-νόσους.— ἀπαλάκεμν-ἀπα-
 λαλκεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἀπαλέξω (ἀποκρούω).— Μίλλατον-Μίλη-
 τον.— ἐράνναν-ἐραννὴν [=τερπνὴν].— πεδά=μετά.— Ἰαόνων-Ἰώ-
 νων.— ὦς-ὦς [=ἴνα].— εὐαλάκατος-εὐηλάκατος [=ἡ διακρινόμενη
 διὰ τὴν ὠραῖαν ἡλακτὴν].— δαμότισι-δημότισι, δοτ. πληθ. τοῦ δημό-
 τισ [=συμπατριώτισσα].— πέλω [εἶμαι].— οἶ=οἶ καὶ οἶ [=εἰς αὐτήν],
 ἀντων. γ' προσώπου.— μνάστις=ἀνάμνησις.— αἶει-αἶει.— τῷ ξένω-τοῦ
 ξένου.— φιλαοῖδω-φιλαοῖδου.— φιλαοῖδος [=φίλος τῆς ποιήσεως].— κῆ-
 νο-ἐκεῖνο.— ἔρει-ἔρει [ἔθα εἶπη].— τῶπος-τὸ ἔπος [τὸν λόγον].—
 ἴδων-ἰδών.— ἡ [πράγματι].— μεγάλα-μεγάλη.— χάρις [εὐχαρίστη-
 σις].— τίματα-τιμητὰ [=πολύτιμα].— πάρ-παρά.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ-ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ-ΔΙΑΣΦΗΤΙΚΑ.— γλαύκας Ἀθανάας. Ἡ κα-

τὰ τὸν Ὅμηρον γλαυκῶπις Ἀθήνη ἐλατρεύετο καὶ ὡς προστάτις τῶν ἐργατίδων καὶ μάλιστα τῶν ὕφαντριῶν, καλουμένη Ἐργάνη Ἀθηναῖα. — Νείλεος ἐς πόλιν. Εἰς τὴν Μίλητον, τῆς ὁποίας οἰκιστὴς ἦτο ὁ Νηλεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου. — Ἴτρον Κύπριδος. Ἡ Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία διεδόθη ἐκ τῆς Κύπρου εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα, εἶχεν ἱερὸν ἐν Μιλήτῳ περὶ τὸ ὅποιον ὑπῆρχον καλαμώνες. — Νικίαν. Ὁ Νικίας, ἱατρός καὶ ποιητής, ἦτο φίλος τοῦ Θεοκρίτου. Δις πέξαιντο. Δις ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ ἔπρεπε νὰ κουρευθοῦν καὶ νὰ προσφέρουν τὰ μαλακὰ μαλλιά των αἰ ἀμνάδες, διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἡ Θεύγενις, φίλεργος οἰκοκυρά, σύζυγος τοῦ Νικίου, διότι τὸ προῖόν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν. — Ἀρχίας. Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἐφύρας, δηλαδὴ ἐκ τῆς Κορίνθου, καὶ ὑπῆρξεν οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.). — Τρινακρία. Εἶναι ἡ Σικελία, τῆς ὁποίας ἀγλάϊσμα εἶναι αἱ Συρακοῦσαι.

ΜΕΤΡΟΝ.— Εἰς τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος μετεχειρίσθη τὸν λεγόμενον μέγαν ἀσκληπιάδειον στίχον, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα εἶναι

υ -		-υυ -		-υυ -		-υυ -		υυ
ἦ								ἦ
-υ								υ-
ἦ								
- -								

ἦτο ὁ πρῶτος πούς εἶναι ἡ ἴαμβος ἡ τροχαῖος ἡ σπονδαίος οἱ τρεῖς ἐπόμενοι πόδες εἶναι χορίαμβοι ὁ τελευταῖος πούς ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβᾶς ἢ εἶναι ἴαμβος.

ΝΟΗΜΑ - ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.— Ὁ Θεόκριτος ἐπιχειρεῖ ταξίδιον εἰς τὴν Μίλητον καὶ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ μίαν ἡλακάνην, τὴν ὁποίαν καλεῖ, ὅπως μετ' προθυμίας ἀκολουθήσῃ αὐτὸν εἰς Μίλητον.

Εἰς τὴν Μίλητον ὁ Θεόκριτος θὰ ἴδῃ μετὰ χαρᾶς τὸν φίλον του Νικίαν, ποιητὴν, καὶ θὰ προσφέρῃ τὴν ἡλακάνην ὡς δῶρον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου Θεύγενιν.

Ἡ Θεύγενις εἶναι πολὺ φίλεργος γυνὴ καὶ διὰ τῆς ἡλακάνης θὰ γνέσῃ πολλὰ μαλλιά διὰ ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα ἐνδύματα.

Διὰ τοιαύτην φίλεργον γυναῖκα αἰ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε δις τοῦ ἔτους νὰ προσφέρουν τὸ ξριόν των. Τυχρὰ λοιπὸν εἶναι ἡ ἡλακάνη, διότι θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας φιλέργου Μιλησίου γυναικός.

Ἡ Θεύγενις ἐπίσης θὰ διακρίνεται μεταξὺ τῶν ἄλλων Μιλησίων γυναικῶν διὰ τὴν ὥραιαν ἡλακάνην καὶ θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὸν δωρητὴν Θεόκριτον.

Ὅ,τι προσφέρεται παρὰ φίλου προσώπου εἶναι πολύτιμον καὶ προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν παραλήπτην, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀσήμαντον.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Ποίημα συνοδεῖον μίαν ἡλακάνην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεόκριτος προορίζει ὡς δῶρον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Μιλησίου φίλου του Νικίου.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.— Δύο βοσκοὶ βουκολιασταὶ [=τραγουδισταὶ βουκολικῶν ᾠμάτων], ὁ Δάφνις καὶ ὁ Μενάλκας, συναγωνίζονται, ποῖος θὰ τραγουδήσῃ καλλίτερον. Ἡ σκηνὴ τοῦ εἰδυλλίου ἐκτυλίσσεται εἰς τοὺς βοσκοτόπους τῆς Σικελίας.

Τῷ χαριέντι Δάφνιδι
βουκολέοντι
συνάντετο, ὡς φαντί,
Μενάλκας νέμων μᾶλα
κατὰ μακρὰ ὄρεα.
"Ἄμφω τῷ γε ἦσθην πυρροτρίχῳ,
ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω δεδασημένῳ κυρίσδεν,
ἄμφω αἰείδεν.

Πρῶτος δ' ὦν ἀγόρευε
ποτὶ Δάφνιν Μενάλκας
ἰδῶν·
«Δάφνι ἐπίουρε μυκητᾶν βοῶν,
λῆς μοι αἰεῖσαι;
Φαμί νικασεῖν τυ,
αἰείδων ὅσσον θέλω αὐτός».
Τὸν δ' ἄρα ἀπαμείβετο
χῶ Δάφνις τοιῷδε μύθῳ·
«Εἰροπόκων οἴων ποιμῆν

συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς με,
οὐδ' εἰ τῷ γε πάθοις τι αἰείδων».

Τὸν χαριτωμένον Δάφνιν,
βόσκοντα βοῦς,
συνήντησεν, ὅπως λέγουν.
ὁ Μενάλκας, βόσκων πρόβατα
εἰς τὰ ὕψηλά βουνά.
Καὶ οἱ δύο οὔτοι ἦσαν ξανθοί,
καὶ οἱ δύο πρὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.
καὶ οἱ δύο γνωρίζοντες νὰ παίζου
τὸν ποιμενικὸν αὐλόν,
καὶ οἱ δύο (γνωρίζοντες) νὰ τραγουδοῦν.

Πρῶτος λοιπὸν τότε ἔλεγεν
πρὸς τὸν Δάφνιν ὁ Μενάλκας
ἰδῶν (αὐτόν)·
«Δάφνι, φύλαξ τῶν μυκωμένων βουῶν,
θέλεις νὰ μοῦ τραγουδήσῃς;
Λέγω ὅτι θὰ σὲ νικήσω,
τραγουδῶν ὅσον ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω».
Πρὸς τοῦτον ἔπειτα ἀπήντησεν
καὶ ὁ Δάφνις διὰ τοῦ ἐξῆς λόγου·
«Τῶν πυκνομάλλων προβάτων βοσκέ,
αὐλητὰ Μενάλκα,
οὔδέποτε θὰ μὲ νικήσῃς,
οὔτε καὶ ἂν σὺ πάθῃς τι τραγουδῶν».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν;
Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἴδῃς;
Θέλεις νὰ βάλῃς κάτω στοίχημα;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτο εἰσιδεῖν,
χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Θέλω νὰ ἴδω τοῦτο,
θέλω νὰ βάλω στοίχημα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθα,
Ι. Θ. ΡΩΣΣΗ: ΣΧΟΛ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ὃ κεν εἶη ἄρκιον ἀμῖν ;

τό ὅποιον εἶναι ἄρκετόν εἰς ἡμᾶς ;

ΔΑΦΝΙΣ

Ἐγὼ θησῶ μόσχον·
τὺ δὲ θές ἀμνὸν ἰσομάτορα.

Ἐγὼ θά βάλω (ἕνα) μόσχον.
καὶ σὺ βάλε (ἕνα) ἀμνὸν ἴσον πρὸς
τὴν μητέρα του κατὰ τὸ μέγεθος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν,
ἐπεὶ ὁ πατήρ μου χαλεπὸς
χά μάτηρ,
ποθέσπερα δὲ ἀριθμεῦντι
πάντα τὰ μάλα.

Δὲν θά βάλω ποτὲ ἀμνόν,
ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου [εἶναι] αὐστηρὸς
καὶ ἡ μήτηρ [μου],
καὶ τὸ βράδυ μετροῦν
ὄλα τὰ πρόβατα.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς ;
Τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

Ἄλλὰ τί λοιπὸν θά βάλῃς ;
Καὶ τί κέρδος θά ἔχη ὁ νικητῆς ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγα ἄν ἐπόησα
ἐγὼ καλὰν ἐννεάφωνον,
ἔχοισαν λευκὸν κηρόν,
ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,

ταύταν κα θεῖην·
τά δὲ τῷ πατρὸς

οὐ καταθησῶ.

(Μίαν) φλογέραν, τὴν ἀποῖαν κατε-
σκεύασα
ἐγὼ ὠραίαν ἐννεάφωνον,
ἔχουσας λευκὸν κερὶ,
τόσον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὅσον καὶ
εἰς τὸ ἐπάνω.
ταύτην δύναμαι νὰ βάλω·
τὰ ἀνήκοντα ὅμως εἰς τὸν πατέρα
(μου)
δὲν θά βάλω.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κηγῶ ἔχω
σύριγγα ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν,
ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·

πρῶαν συνέπαζά νιν·
ἔτι καὶ ἀλγῶ τὸν δάκτυλον τοῦ-
τον,
ἐπεὶ κάλαμος διασχισθεῖς
διέτμαξέ με.

Πράγματι ὅμως καὶ ἐγὼ ἔχω
φλογέραν ἐννεάφωνον.
λευκὸν κερὶ ἔχουσας,
τόσον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὅσον καὶ
εἰς τὸ ἐπάνω·
ἐσχάτως τὴν κατεσκεύασα·
ἀκόμη μάλιστα πονῶ εἰς τοῦτο τὸ
δάκτυλον,
ἐπειδὴ (ἕνα) καλάμι σχισθὲν
μοῦ (τό) ἔκοψεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς κρινεῖ ἄμμε ;
Τίς ἔσσεται ἐπάκοος ἀμέων ;

Ἄλλὰ ποῖος θά μάς κρίνη ;
Ποῖος θά μάς ἀκούση ;

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦν, τῆνόν πως τὸν αἰπόλον,

Νά, ἐκείνον ἴσως τὸν γιδβοσκόν,

ᾧ ὁ φάλαρος ὁ κύων ὑλακτεῖ

ποτὶ ταῖς ἐρίφοις,
καλέσωμες ἐνταῦθα.

τοῦ ὁποίου ὁ σκύλος μὲ τὸ λευκὸν
στίγμα εἰς τὸ μέτωπον γαυγίζει
πλησίον τῶν αἰγῶν,
ἅς καλέσωμεν ἐδῶ.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ - ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 1—27).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ αἰολικῶν καὶ δημηρικῶν στοιχείων.

Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σημασιολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἅς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς :

α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·

β) ἐκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἡ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἀττικῆς διαλέκτου·

γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ τοῦ ὀνομασίου τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

χαρίεις=χαριτωμένος.— **βουκολέω**=βόσκω βοῦς.— **συνάντετο** (συνήντετο), παρατ. τοῦ **συνάντομαι**=συναντῶ.— **φαντὶ** (φασι 18):— **νέμω**=βόσκω.— **μᾶλα** (μῆλα 1)=πρόβατα.— **μακρὰ ὤρεα** (ὄρη)=ὑψηλὰ βουνά.— **ἄμφω τῷ ἦσθη** πυρροτρίχῳ, ἀνάθῳ, **δεδαημένῳ** [δουϊκὸς ἀριθμὸς]=ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυρρότριχοι, ἀνάθοι, δεδαημένοι.— **πυρρότριχος**=ξανθός.— **ἀναθος** (ἀνηθος)=ὁ μὴ ὦν εἰσέτι ἔφηβος.— **δεδαημένος**=γνωρίζων.— **συρισθεν** (συρίττειν), **συρίττω**=παίζω τὸν ποιμενικὸν αὐτόν.— **αἰίδεν** (ἄδειν).— **πρῶτος** (πρώτος).— **ῶν** (οὖν).— **ἀγόρευε** (ἡγόρευε).— **ποτὶ** (πρός 27).— **ἐπίουρος**=φύλαξ.— **μυκητᾶν** (μυκητῶν 8), **μυκητής**=μυκώμενος, μουγκρίζων.— **λῆς** (λᾶς), **λῶ**=θέλω.— **ἀίτσαι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **αἰίδω**, **ῥεῖσα**=τραγουδῶ.— **φαμί** [1].— **νικασεῖν** (νικήσειν 23).— **τὴ** [σέ 14].— **ῥασσῶν** [ῥασσῶν].— **αἰίδων**, ὑποθετικῆ.— **τόν**=τοῦτον.— **ἀπαμείβομαι**=ἀπαντῶ.— **χῶ**=καὶ ὁ.— **μῦθος**=λόγος.— **εἰροπόκος**=πυκνόμαλλος.— **δις**, **διος** [καὶ οἷς]=πρόβατον.— **συρικτὰ** [συριστὰ], **συριστής**=αὐλητής.— **τὴ** [σὺ 14].— **χρήσδω** [χρήζω]=θέλω.— **κατατίθηναι**=βάλλω.— **ἄεθλον**=ἄθλον=στοιχείημα.— **νύιν**=λοιπόν.— **δησεῦμεθα** [δησόμεθα 24], **τίθηναι**=βάλλω [ὡς στοιχείημα].— **κεν** [ἄν δυνητικόν].— **ἄμιν** [ἡμῖν].— **ἄρκιος**=ἀρκετός.— **δησῶ** [δήσω 23].— **ἰσομάτωρ** [ἰσομήτωρ]=ὁ ἴσος τῇ μητρὶ εἰς τὸ μέγεθος.— **ποκα** [ποτε].— **μευ** [μου]. **χαλεπός**=αὐστηρός.— **χά**=καὶ ἄ=καὶ ἡ.— **ποδέσπερα** [προσέσπερα]=κατὰ τὸ βράδυ.— **ἀριθμεῦντι** [ἀριθμοῦσι 21]=μετροῦν.— **μάν** [μῆν]=λοιπόν.— **τὸ πλέον**=κέρδος.— **ἔξει** [ἔξει 23].— **σῦριγγε**=φλογερά.— **ἄν** [ἦν].— **ἐπόησα** [ἐποίησα].— **καλάν** [καλήν]=ὠραϊαν.— **ἔχρισαν**, αἰολ.=ἔχουσαν.— **ἴσον**... ἴσον=τόσον... ῥασσῶν.— **κα θεῖην**=θεῖην ἄν.— **τῶ** [τοῦ 9].— **ἡ μάν** τοι=πράγματι.— **κῆγῶ**=κἀγῶ=καὶ ἐγῶ.— **πρῶαν** [πρῶην]=ἐσχάτως.— **συνέπαξα** [συνέπηξα], **συμηγνυμι**=κατασκευάζω, συναρμολογῶ.— **νιν**=ταῦτην.— **ἀλγῶ**=πονῶ.— **τὸν δάκτυλον**, αἰτιατικῆ τοῦ κατὰ τι.— **διέτμαξε** [διέτμηξε], **διατμήγῳ**=κόπτω.— **διέτμαξέ με τὸν δάκτυλον**, σχῆμα καθ' ὄλον καὶ μέρος.— **ἄμμε**, αἰολ.=ἡμᾶς.— **ἐπάκοος**=ὁ ἀκούων.— **ἔσσεται** **ἐπάκοος**=ἀκούσεται.— **ἀμέων** [ἡμῶν].— **ἦν**=ἰδοῦ, νά.— **τῆνος** [ἐκείνος].— **αἰπόλος**=γιδοβοσκός.— **φάλαρος**=ὁ ἔχων ἐν μετώπῳ λευκὸν στίγμα.— **ἡ ἔριφος**=ἡ αἰξ.— **καλέσωμες** [17].

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑἰΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ [στίχων 1—27].

λῆς μοι αἰτσαι; Ὁ Μενάλκας προκαλεῖ τὸν Δάφνιν εἰς δουκολιασμόν,

ἦτοι εἰς διαγωνισμόν ἔσματος.— **σύριγγα ἑννεάφωνον.** Ὁ ποιμενικός αὐλὸς κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, οἵτινες ἐτοποθετοῦντο παραλλήλως οὕτως, ὥστε πρὸς τὸ ἕν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθείαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν. Οἱ καλαμίσκοι οὗτοι συνεκολλῶντο μεταξύ των διὰ κηροῦ. Ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει αὐλὸν ἐξ ἑννέα καλαμίσκων καὶ εἶχε θέσει κηρὸν τόσον εἰς τὸ εὐθὺ μέρος τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ αὐλητοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε τὰς περὶ μέτρου παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον τὸ ἐπιγραφόμενον «**Νομεῖς**».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ νεαρὸς αἰγοβοσκὸς Μενάλκας συναντᾷ τὸν Δάφνιν, συνὸμήλικόν του βουκόλον, καὶ προκαλεῖ αὐτὸν εἰς διαγωνισμόν ἔσματος.

Ὁ Δάφνιν δέχεται τὸν διαγωνισμόν.

Ἐπειτα συζητοῦν, ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἔπαθλον τῆς νίκης, καὶ καταλήγουν εἰς τὴν συμφωνίαν, ὅπως ὁ νικητὴς λάβῃ ὡς βραβεῖον ἕνα ποιμενικὸν αὐλόν.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἡ παρουσία ἑνὸς κριτοῦ, ἀποφασίζουσιν νὰ ὀρίσουν ὡς κριτὴν ἕνα αἰγοβοσκόν, βόσκοντα ἐκεῖ πλησίον τὰς αἰγὰς του.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Συμφωνία Δάφνιδος καὶ Μενάλκα, ὅπως διαγωνισθοῦν εἰς τὸ ἔσμα μὲ ἔπαθλον ποιμενικὸν αὐλόν καὶ κριτὴν ἕνα αἰγοβοσκόν.

(Στίχοι 28—40)

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν,

ὁ δ' αἰπόλος ἦνθε ἐπακοῦσαι·

χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον,
ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.

Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε
λαχῶν ἱκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ὑπελάμβανεν ἀμοιβαίαν

Δάφνιν βουκολικὰν αἰοιδάν·
οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

Καὶ οἱ μὲν παῖδες ἐφώναξαν δυνατά,

ὁ δὲ γιδοβοσκὸς ἦλθε, διὰ νὰ ἀκούσῃ,

καὶ οἱ μὲν παῖδες ἤδον,
ὁ δὲ γιδοβοσκὸς ἤθελε νὰ κρίνῃ.

Πρῶτος λοιπὸν τότε ἦδε
κληρωθεὶς ὁ αὐλητὴς Μενάλκας,
ἔπειτα δὲ ἐλάμβανε μὲ τὴν σειρὰν του

ὁ Δάφνιν τὸ βουκολικὸν ἔσμα·
καὶ οὕτω ὁ Μενάλκας ἤρχισε πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

* Ἄγκκα καὶ ποταμοί,
θεῖον γένος,
αἱ Μενάλκας ὁ συρικτὰς
ἔσε πῆποκα
προσφιλές τι μέλος,
βόσκοιτε ἐκ ψυχᾶς
τὰς ἀμνάδας·
ἦν δὲ ποκα ἔνθη Δάφνιν
ἔχων σαμάλας,

Κοιλάδες καὶ ποταμοί,
θεϊκὴ γενεά,
ἂν ὁ Μενάλκας ὁ αὐλητὴς
ἐτραγοῦθησε ποτὲ ἕως τῶρα
ἀγαπητὸν τινα σκοπὸν,
εἶθε νὰ βόσκετε προθύμως
τὰς ἀμνάδας (του)·
καὶ ἂν ποτε ἔλθῃ ὁ Δάφνιν
μὲ τὰς μικρὰς ἀγελάδας (του),

μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

εἶθε νὰ ἔχη οὐδὲν ὀλιγώτερον (ἐμοῦ).

ΔΑΦΝΙΣ

Κράναι καὶ βοτάναι,
γλυκερὸν φυτόν,
αἶπερ Δάφνης
μουσίοδει
ὄμοιον ταῖσιν ἀηδονίαι,
πιαίνετε
τοῦτο τὸ βουκόλιον·
κῆν Μενάλκας ἀγάγη τι τῆδε,
χαίρων νέμοι ἄφθονα πάντα.

Πηγαὶ καὶ βότανα,
γλυκὸ φυτόν,
ἄν βεβαίως ὁ Δάφνης
τραγουδῆ
ὄμοίως πρὸς τὰς ἀηδόνας,
ἄς παχύνετε
ταύτην τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν·
καὶ ἄν ὁ Μενάλκας ὀδηγήσῃ τί ἐδῶ,
χαίρων εἶθε νὰ εὕρῃ πρὸς βοσκὴν
ὅλα ἄφθονα.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 28—40).

χοῖ=καὶ οἶ.— ἄβυσσαν, ἄβρ. τοῦ αἴω=φωανάζω δυνατά.— ἦνθε (ἦλθε).—
ἐπακούσαι, καθαρῶς τελικὸν ἀπαρέμφατον.— ἄειδον (ἦδον).— πρῶτος
ῶν (πρῶτος οὖν).— λαχών, μετ. ἄβρ. τοῦ λαγχάνω=κληροῦμαι.— ἰυ-
κτά=αὐλητής.— ἄγκος=κοιλιάς.— αἶ (εἶ)=ἔαν.— συρικτάς=αὐλητής.
ἄσε (ἦσε), ἄβρ. τοῦ ἄδω. πήποκα (πῶποτε).— ἐκ ψυχᾶς (1)=προθύ-
μως.— ποκα (ποτε).— ἔνθη (ἔλθη).— κράναι (κρήναι).— βοτάναι (1)=
βότανον.— φυτόν, παράθεσις τοῦ βοτάναι.— αἶπερ (εἶπερ).— μουσίοδω,
αἰολ.=μουσίζω=τραγουδῶ.— ἀηδονίς=ἀηδών.— πιαίνω=παχύνω.—
κῆν=κᾶν=καὶ ἄν.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ.

κράναι καὶ βοτάναι. Ἐκ τούτων ἡ ζωὴ καὶ ἡ τροφή τῆς ἀγέλης.
Τὰ ἄσματα τῶν βοσκῶν παρουσιάζουν πλήρη ἀντιστοιχίαν μορφῆς καὶ
περιεχομένου· οὕτω

ἄγκεα καὶ ποταμοὶ
θεῖον γένος
αἶ ἄσε Μενάλκας...
βόσκοιτε...
ἦν ἔνθη Δάφνης...
...ἔχοι

κράναι καὶ βοτάναι
γλυκερὸν φυτόν
αἶ μουσίοδει Δάφνης...
πιαίνετε...
ἦν ἀγάγη Μενάλκας...
...νέμοι

προσφώνησις
παράθεσις
ὑπόθεσις
εὐχή ὑπὲρ τοῦ ἰδίου
ὑπόθεσις
εὐχή ὑπὲρ τοῦ φίλου

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ Δάφνης καὶ ὁ Μενάλκας ἐκάλεσαν τὸν αἰγο-
βοσκὸν ὡς κριτὴν.

Προσῆλθεν ὁ αἰγοβοσκός.

Ἐγένετο κλήρωσις.

Καὶ πρῶτος μὲν ἐτραγουδῆσεν ὁ Μενάλκας, εὐχηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀμνάδων
του καὶ ὑπὲρ τοῦ συναδέλφου του, δεύτερος δὲ ὁ Δάφνης, εὐχηθεὶς
ὑπὲρ τῆς ἀγέλης του καὶ ὑπὲρ τοῦ συναδέλφου του.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Πρῶτον μέρος τοῦ διαγωνισμοῦ.

(Στίχοι 61—80)

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων

Ταῦτα μὲν λοιπὸν ἐναλλάξ

οἱ παῖδες ἄεισαν·
τᾶν πυμάταν δ' ᾤδᾶν
οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας.

«Φεῖδευ, λύκε, τᾶν στερίφων,
φείδευ τᾶν τοκάδων μευ,

μηδὲ ἀδίκει με,
ὅτι μικκὸς ἔὼν
ὀμαρτέω πολλαῖσιν.
ᾠ Λάμπουρε κύον,
οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ·
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως
νέμοντα σὺν παιδί.

Ταῖ δέ διες.
μηδὲ ὕμμες ὀκνεῖτε
κορέσασθαι ἀπαλᾶς ποίας·
οὔτι καμείσθε,
ὄκκα ἄδε πάλιν φύηται.
Σίττα νέμεσθε νέμεσθε,
πᾶσαι δὲ πλήσατε τὰ οὔθατα,
ὥς τὸ μὲν ἔχωντι ὠρνες,

τὸ δὲ ἀποθῶμαι ἐς ταλάρωσ».

Δεύτερος αὖ Δάφνις
ἀνεβάλλετο ἀείδεν
λιγυρῶς.

«Σύνοφρος κόρα
ἰδοῖσα ἐχθὲς
παρελᾶντα ἐκ τῷ ἄντρω
τὰς δαμάλας
ἔφασκε κήμῃ ἤμιν καλὸν
καλόν.
Οὐ μάν ἐκρίθην ἀπο αὐτᾶ
οὐδὲ ἓνα λόγον πικρόν,
ἀλλὰ βλέψας κάτω
εἶρπον τᾶν ἀμετέραν ὁδόν.
Ἄδειᾶ ἀ φωνὰ τὰς πόρτιος,
ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
(ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρούεται,

ἀδὺ δὲ χά βῶς,) ἀδὺ δὲ αἰθριοκοιτεῖν

τῷ θέρεος
παρὰ ρέον ὕδωρ.

οἱ παῖδες ἐτραγοῦδησαν·
τὸ τελευταῖον δὲ ἄσμα
τοιουτοτρόπως ἤρχιζεν ὁ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

«Λυπήσου, λύκε, τὰς στείρας,
λυπήσου τὰς ἄρτι γεννησάσας (ἀ-
μνάδας) μου,
καὶ μὴ μὲ ἀδικῆς.
διότι, ἂν καὶ εἶμαι μικρὸς,
φυλάττω πολλὰς.
ᾠ Λάμπουρε σκύλε,
τόσον βαθὺς ὕπνος σὲ κατέχει·
Δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι βαθέως,
ὅταν πηγαίνης εἰς τὴν βοσκήν μὲ
(ἓνα) παιδί.
Καὶ (σεῖς) προβατῖνες,
οὔτε σεῖς νὰ διατάσεται
νὰ χορτάσεται τρυφερὰν πρασινάδαν·
οὐδόλως θὰ κακοπεράσεται,
ὅταν αὐτὴ πάλιν φυτρώσῃ.
Ἐμπρός, βόσκετε - βόσκετε,
καὶ ὅλοι γεμίσατε τοὺς μαστοὺς,
ἵνα μέρος μὲν (τοῦ γάλακτος) ἔχρουν
τὰ ἄρνια,
μέρος δὲ ἀποθέσω εἰς τὰ τυροβό-
λια».

Δεύτερος πάλιν ὁ Δάφνις
ἤρχιζε νὰ τραγουδῇ
μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

ΔΑΦΝΙΣ

«(Μία) σμιχτοφρῦδα κόρη
ἰδοῦσα (ἐμὲ) χθὲς
νὰ ὀδηγῶ ἐκ τῆς σπηλιάς
τὰς μικρὰς ἀγελάδας (μου)
ἔλεγεν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι ὠραῖος,
νόστιμος.
Ἄλλ' ὁμως δὲν ἀπεκρίθην εἰς αὐτὴν
οὔτε ἓνα πικρὸν λόγον,
ἀλλὰ χαμηλώσας τὸ βλέμμα
ἐσυνέχιζα τὸν δρόμον μου.
Γλυκεῖα ἢ φωνὴ τῆς δαμαλίτσας,
γλυκεῖα ἢ ἀναπνοή (της),
(γλυκὰ δὲ καὶ ὁ μόσχος ἐκβάλλει
φωνήν,
γλυκὰ δὲ καὶ ἡ ἀγελάς,) ὠραῖον δὲ (εἶναι) νὰ κατακλίνεται
(κανεῖς) εἰς τὸ ὑπαιθρον
κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρου
πλησίον ρέοντος ὕδατος.

Ταί βάλσνοι κόσμος τᾶ δρυϊ,
 μάλα τᾶ μαλίδι,
 τᾶ βοϊ δ' ἄ μόσχος,
 τῶ βουκόλω αἱ βόες αὐταί».

Τὰ βαλανίδια στολίζου τὴν δρυῖν,
 τὰ μῆλα τὴν μηλέαν,
 ἢ μοσχίδα τὴν ἀγελάδα,
 αἱ ἴδια αἱ ἀγελάδες τὸν βουκόλον».

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (Στίχων 61—80).
 ὦν (οὔν).— δι' ἀμοιβαίων=ἐναλλάξ.— ἔεισαν, ἄορ. τοῦ αἰίδω.— τᾶν
 πυμάταν (τὴν πυμάτην), πύματος=τελευταῖος.— ἐξᾶρχε (ἐξῆρχε)=ἤρχι-
 ζε.— φείδευ (φείδου 4)=λυπήσου.— τᾶν (τῶν 8).— στέριφος=στεῖρα.—
 τοκάς=ἄρτι γεννήσασα.— μευ (μου 14).— μικκός=μικρός.— ἔων (ῶν),
 ἐνδοτικῆ.— ὀμαρτέω=συνοδοεῶ, φυλάττω.— τυ (σε 14).— ται (αἱ 5).—
 ὕμμες, αἰολ.=ὕμεῖς.— κορέσασθαι, ἄπαρ. ἄορ. τοῦ κορέννυμι=χορταί-
 νω.— ἀπαλᾶς ποίας (ἀπαλῆς πόας)=τρυφερᾶς πρασινάδας.— μέλλων τοῦ
 κάμνω=κακοπαθῶ, κακοπερνῶ.— ὄκκα (ὄταν).— ἄδε
 (ἦδε).— σίττα, ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ζῶα=οὔστ! ψίτ! ἐμ-
 πρὸς!— πλήσατε, προστ. ἄορ. τοῦ πῆμλημι=γεμίζω.— οὔδαρ, οὔδα-
 τος=μαστός.— ὡς ἔχωντι, ἀποδῶμαι δέ, ὑποτακτικαὶ τοῦ ἔχω, ἀποτίδε-
 μαι, αἱ δὲ προτάσεις εἶναι τελικαί.— ὦρνες=οἱ ἄρνες.— ταλάρως (τα-
 λάρους 10), τάλαρος=τυροβόλι.— ἀναβάλλομαι=κἀμνω ἔναρξιν τοῦ
 ἔδειν πρὸς αὐλόν.— αἰίδεν (αἰείδεν).— λιγυρῶς=μὲ φωνὴν διαπερα-
 στικὴν.— σύνοφρυς=σμιχτοφρύδα.— ἰδοῖσα, αἰολ. ἰδοῦσα.— παρελᾶν-
 τα (παρελῶντα=παρελαύνοντα)=ὀδηγοῦντα.— τῶ ἄντρω (τοῦ ἄντρου
 9).— κῆμέ=κἀμέ=καὶ ἐμέ.— ἦμεν=εἶναι.— ἐκρίθην ἀπο=ἀπεκρίθην
 (τιμῆσις καὶ ἀναστροφή προθέσεως).— γαρύομαι=φωνὴν ἐκβάλλω.—
 χά=καὶ ἄ=καὶ ἦ.— βῶς (βοῦς).— αἰθριοκοιτῶ=κατακλίνομαι ἐν ὑπαί-
 θρω.= τῷ θέρεος (τοῦ θέρους), γενικὴ χρονικῆ.— ται (αἱ).— μάλα (μῆ-
 λα).— μάλις=μηλέα.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΦΗΤΙΚΑ. λάμπουρος. "Όνομα κυνὸς
 ἔχοντος λάμπουσαν, δηλαδὴ ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν οὐράν
 τῆς ἀλώπεκος.— οὔτ: καμῖσθε. "Ό βοσκὸς λέγει εἰς τὰ πρόβατα νὰ μὴ
 διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν
 καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν. αὐτοῦ ἀργότερον.—
 ἔς ταλάρως. Τάλαρος ἦτο καλάθι πλεκτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθετον τὸν
 ὠπὸν τυρόν, διὰ νὰ «στραγγίσῃ».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ἀρχίζων τὸ τελευταῖον ἔσμά του ὁ Μενάλκας
 παρακαλεῖ τὸν λύκον νὰ μὴ πειράξῃ τὰς ἀμνάδας του·
 παρακινεῖ τὸν σκύλον του εἰς ἀγρυπνον φρούρησιν τοῦ ποιμνίου.
 Καὶ συνιστᾷ εἰς τὰς προβατίνας του νὰ βοσκῆσουν μέχρι χορτασμοῦ.
 "Ἐπειτα τραγοῦδει ὁ Δάφνης καὶ λέγει διὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ
 τινος ὠραίας κόρης.
 Καὶ διὰ τὴν θελκτικὴν βουκολικὴν ζωὴν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Δεύτερον μέρος τοῦ διαγωνισμοῦ.

ΣΤΙΧΟΙ 81—93

"Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν,

ὁ δ' αἰπόλος ᾔδε ἀγόρευεν·
 «ῶ Δάφνι, ἀδύ τι τὸ στόμα τοῦ

Τοιοιουτρόπως οἱ παῖδες ἐτραγοῦ
 ἔδεισαν,
 ὁ δὲ γιδβοσκὸς ἔτοι ἔλεγεν·
 «Δάφνι, πολὺ γλυκὺ εἶναι τὸ στό-
 μα σου

καὶ ἐφίμερος φωνά·
κρέσσον ἀκούεμεν τευ μελομένω

ἢ λείχειν μέλι.
Λάσδεο τὰς σύριγγας·
ἐνίκασας γὰρ αἰείδων·
Αἰ δέ τι λῆς
καὶ με αὐτὸν διδάξει
ἅμα αἰπολέοντα,
δωσῶ τοι τὰ διδακτρα
τήναν τὰν μιτύλαν αἶγα,
ἄτις αἰεὶ πληροῖ τὸν ἀμολεγέα
ὑπὲρ κεφαλᾶς».
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη
καὶ ἀνάλατο
καὶ πλατάγησε νικάσας,

οὕτω κα ἄλοιτο
νεβρός ἐπὶ ματέρα.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη
καὶ ἀνετράπετο φρένα

λύπα
ῶτερος,
οὕτω κα ἀκάχοιτο
νύμφα δμαθεῖσα.
Κῆκ τούτω Δάφνης
ἔγεντο πρᾶτος παρὰ ποιμέσι,
καὶ γᾶμεν νύμφαν Ναῖδα

ἐὼν ἔτι ἄκρηβος.

καὶ θελκτικὴ ἢ φωνὴ (σου)·
προτιμότερον (εἶναι) νὰ σὲ ἀκούῃς
(τις) νὰ τραγουδῆς
παρὰ νὰ γλείφῃ μέλι.
Λάβε τοὺς ποιμενικοὺς αὐλοὺς.
διότι ἐνίκησες τραγουδῶν.
"Ἄν δὲ κατὰ τι θέλῃς
καὶ ἐμὲ τὸν ἴδιον νὰ διδάξῃς.
ἐν ᾧ θὰ βόσκω τὰς αἶγας (μου),
θὰ σοῦ δώσω ὡς διδακτρα
ἐκείνην τὴν χωρὶς κέρατα αἶγα,
ἣτις πάντοτε γεμίζει τὴν καρδάραν
μέχρις ἐπάνω».
Ὅπως μὲν ἐχάρη ὁ παῖς
καὶ ἀνεπήδησε
καὶ ἐκτύπησε τὰς χεῖρας, διότι ἐνί-
κησε,
τοιούτοτρόπως θὰ ἐπήδα
ἐλάφιον ἐπάνω εἰς τὴν μητέρα (του).
Ὅπως δὲ ἐμαράνθη
καὶ ἡσθάνθη νὰ ἀναστατώνεται ὁ
νοῦς
ἔνεκα τῆς λύπης
ὁ ἄλλος (ὁ Μενάλκας),
τοιούτοτρόπως θὰ ἐθλίβετο
νύμφη ἄρτι νυμφευθεῖσα.
Καὶ ἔκτοτε ὁ Δάφνης
ἔγινε πρῶτος μεταξὺ τῶν βοσκῶν,
καὶ ἔλαβε γυναῖκα, τὴν νύμφην Ναί-
δα,
ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη πολὺ νέος.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 81—93).

ὦς (οὕτω).— δεισαν (ἦσαν), ἄορ. τοῦ ἄδω.— ἀδύ τι=πολὺ γλυκὺ.—
τοὶ (σοι).— ἐφίμερος=θελκτικός.— κρέσσον (κρεῖττον)=προτιμότερον.—
ἀκούεμεν (ἀκούειν).— τευ (σου).— μελομένω (μελομένου 9), μέλο-
μαι=τραγουδῶ.— λάσδεο (λάζου), προστ. τοῦ λάζομαι=λαμβάνω.— αἰ-
λῆς (εἰ λᾶς)=ἄν θέλῃς.— αἰπολέω=βόσκω αἶγας.— δωσῶ (δώσω 23).—
τοὶ (σοι).— τήναν (ἐκείνην).— μιτύλα=ἄκρωτος.— ἄτις (ἣτις).— ἀμο-
λεγέυς=καρδάρα.— κεφαλᾶς (κεφαλῆς).— ἀνάλατο (ἀνήλατο), ἄορ. τοῦ
ἀνάλλομαι=ἀναπηδῶ.— πλαταγέω=κτυπῶ τὰς χεῖρας.— κα (ἄν)=δυ-
νητικόν.— ἄλοιτο, εὐκτικὴ ἄορ. τοῦ ἄλλομαι=πηδῶ.— νεβρός=ἐλά-
φιον.— κατεσμύχθη=ἄορ. παθ. τοῦ κατασμύχω=μαραίνω.— ἀνετράπε-
το, ἄορ. β' τοῦ ἀνατρέπομαι+φρένα=αἰσθάνομαι νὰ ἀναστατώνεται ὁ
νοῦς μου.— λύπα (1), δοτικὴ τῆς αἰτίας.— ὦτερος=ὁ ἔτερος.— ἀκάχοι-
το, εὐκτικὴ ἄορ. β' τοῦ ἄχομαι=θλίβομαι.— δμαθεῖσα (δμηθεῖσα),
παθ. ἄορ. τοῦ δαμάζομαι (ἐπὶ νύμφης)=ἄρτι νυμφεύομαι.— κῆκ=καὶ
ἐκ.— τούτω (τούτου 9) (καὶ ἐκ τούτου)=καὶ ἔκτοτε.— ἔγεντο (ἐγέν-
ετο).— γᾶμεν (ἔγημεν)=ἔλαβε γυναῖκα.— ἄκρηβος=πολὺ νέος.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ.— λάσδεο τὰς σύριγγας, μίαν
τὴν ἰδικὴν σου καὶ μίαν τοῦ ἠτηθέντος Μενάλκα (διότι καὶ οἱ δύο δια-
γωνιζόμενοι εἶχον καταθέσει τοὺς αὐλοὺς των).— ἀκάχοιτο νύμφα, διότι
ὅταν νυμφεύεται ἡ κόρη, ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς γονεῖς τῆς.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ αἰγοβοσκὸς κριτὴς ἀνακηρύσσει νικητὴν τὸν Δάφνιν.

Ἐκφράζει τὸν θαυμασμὸν τοῦ διὰ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Ἀπονέμει εἰς αὐτὸν τὸ ἔπαθλον τῆς νίκης,

καὶ ὑπόσχεται εἰς αὐτὸν ὡς ἀμοιβὴν μίαν αἶγα, ἂν δεχθῆ τὸν ἴδιον ὡς μαθητὴν τοῦ.

Ὁ Δάφνις ἐδοκίμασεν ὑπέρμετρον χαρὰν διὰ τὴν νίκην.

Ἀντιθέτως δὲ ὁ Μενάλκας ἐλυπήθη σφόδρα διὰ τὴν ἧτταν.

Ἐκτοτε ὁ Δάφνις κατέλαβε τιμητικὴν θέσιν μεταξύ τῶν βοσκῶν καὶ ἐνυμφεύθη μίαν τῶν νυμφῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ.— Νίκη τοῦ Δάφνιδος.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(I X)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Πρὸς κατανόησιν τοῦ παρόντος εἰδυλλίου πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς: Βοσκὸς τις, ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν, γνωστοὺς ἐκ τοῦ προηγουμένου εἰδυλλίου, νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται τὰ γενόμενα κατὰ τὸν βουκολιασμὸν· οἱ στίχοι 1—6 περιλαμβάνουν προτροπὴν τοῦ βοσκοῦ πρὸς τὸν Δάφνιν καὶ Μενάλκαν· οἱ στίχοι 7—13 περιλαμβάνουν τὸ ἔσμα τῆς Δάφνιδος· ὁ στίχος 14 εἶναι τῆς διηγήσεως· οἱ στίχοι 15—21 περιλαμβάνουν τὸ ἔσμα τοῦ Μενάλκα· οἱ στίχοι 22—27 ἀνήκουν εἰς τὸν διηγούμενον, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τοὺς στίχους 28—36 παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διασώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Στίχοι 1—6

(Προτροπὴ τοῦ βοσκοῦ πρὸς τὸν Δάφνιν καὶ Μενάλκαν εἰς βουκολιασμὸν).

Βουκολιάζεο, Δάφνι·

τὴ δὲ πρῶτος ἄρχεο ᾠδᾶς,
πρῶτος ᾠδᾶς ἄρχεο,
Μενάλκας δὲ ἐφεψάσθω,
ἐφέντες μόσχως βουσίην,

ταύρωσ δὲ ἐπὶ στείραισι.

Χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκονται
καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶνται
μηδὲν ἀτιμαγελευντες·

τὴ δὲ ἐκ τότεν

Τραγουδήσε, Δάφνι, (ἕνα) βουκολικὸν τραγούδι·

καὶ ἄρχιζε σὺ πρῶτος τὸ τραγούδι,
πρῶτος τὸ τραγούδι ἄρχιζε,
καὶ ὁ Μενάλκας ἄς ἀκολουθήσῃ,
ἀφήσαντες τοὺς μόσχους ἐλευθέρους
νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς ἀγελάδας,
καὶ τοὺς ταύρους εἰς τὰς ἀγόνους
ἀκόμη.

Καὶ οὔτοι μὲν μαζὶ ἄς βόσκουν
καὶ εἰς τὴν χλόην ἄς περιπλανῶνται
χωρὶς νὰ καταφρονοῦν καὶ νὰ ἐγκα-
λείπουν καθόλου τὴν ἀγέλην·
καὶ σὺ ἀπὸ τὴν θέσιν σου

βουκολιάζευ ἐμίν.

Μενάλκας δὲ αὐτίς ἄλλοθε
ὕποκρίνοιτο.

τραγοῦδῆσε πρὸς χάριν μου βουκολικὸν τραγοῦδι,
καὶ ὁ Μενάλκας πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
ἅς ἀπαντᾷ.

Στίχοι 7—13

(Τὸ ὄσμα τοῦ Δάφνιδος)

Ἄδῦ μὲν ἅ μόςχος γαρύεται,
ἀδῦ δὲ χά βῶς,
ἀδῦ δὲ χά σῦριγξ (γάρυεται)
χῶ βουκόλος,
ἀδῦ δὲ κήγων (γάρυομαι).
Ἔστι δέ μοι στιβάς
παρ' ὕδωρ ψυχρόν,
ἐν δὲ νένασται
καλὰ δέρματα
ἐκ λευκᾶν δαμαλᾶν,
τὰς ἀπάσας ἐτίναξέ μοι
ἀπὸ σκοπιᾶς
λίψ
τρωγοίσας κόμαρον.
Ἔγῶ δὲ τόσον μελεδαίνω
τῷ θέρευσ φρύγοντος,
ὅσων ἐρών γε
ἀκούει μύθων
πατρὸς καὶ μητρός.

Γλυκὰ μὲν μουγκρίζει τὸ μοσχάρι,
γλυκὰ καὶ ἡ ἀγελάς,
γλυκὰ λαλεῖ καὶ ἡ φλογέρα
καὶ ὁ βοσκός,
γλυκὰ (τραγοῦδῶ) καὶ ἐγώ.
Ἔχω δὲ στρώμα ἀπὸ φύλλα
πλησίον κρούου νεροῦ,
καὶ ἐντὸς τοῦ ἔχουν σωρευθῆ
ῥαῖα δέρματα
ἀπὸ λευκὰς μικρὰς ἀγελάδας,
τὰς ὁποίας ὅλας μαζί μοῦ ἐτίναξεν
ἀπὸ ὑψηλὸν βράχον
ἄνεμος νοτιοδυτικός,
ἐν ᾧ ἔτρωγον κουμαριές.
Ἔγῶ δὲ τόσον ὑπολογίζω
τὸ θέρος, τὸ ὁποῖον καταφλέγει,
ὅσον βεβαίως (ἕνας) ἐρωτευμένος
ἀκούει συμβουλὰς
τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός (του).

Στίχος 14

(Διηγείται ὁ βοσκός)

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν,
οὕτως δὲ Μενάλκας,

Τοιοῦτοτρόπως δι' ἐμέ ἐτραγοῦδῆ-
σεν ὁ Δάφνις,
ὁ δὲ Μενάλκας ὡς ἐξῆς.

Στίχοι 15—21

(Τὸ ὄσμα τοῦ Μενάλκα)

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά,
κῆγῶ ἐνοικέω
καλὸν ἄντρον
ἐν κοίλαις πέτραισιν·
ἔχω δὲ τοι,
ὅσα ἐν ὄνειρῳ φαίνονται,
πολλὰς μὲν δις,
πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧν κῶεα κείται

Αἴτνα μητέρα μου,
καὶ ἐγὼ κατοικῶ
ἐντὸς ῥαίον σπηλαιῶν
μέσα εἰς κοίλους βράχους·
καὶ ἔχω βεβαίως,
ὅσα ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται,
πολλὰς μὲν προβατίνας,
πολλὰς δὲ αἴγας,
τῶν ὁποίων τὰ δέρματα εἶναι στρω-
μένα

μοι
πρὸς κεφαλᾶ καὶ πρὸς ποσί.

Ἐν πυρὶ δὲ δρυτῶν
ζει χόρια,
αὔαι δὲ φαγοί
ἐν πυρὶ
χειμαίνοντος·
ἔχω δὲ τοι ὥραν χειματος
οὐδ' ὅσον ἢ νωδὸς καρύων
παρόντος ἀμύλοιο.

πρὸς ἀνάπαυσίν μου
πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν
ποδῶν (μου).
Καὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐκ ξύλων δρυὸς
βράζουσαν ἐντόσθια,
καὶ ξηροὶ κλῶνοι δρυὸς
(καίονται) ἐπὶ τῆς πυρᾶς,
ὅταν εἶναι χειμῶν
καὶ βεβαίως ὑπολογίζω τὸν χειμῶνα
ὅσον (ἕνας) φαφούτης τὰ καρύδια,
ὅταν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὑπάρχη χυ-
λός,

Στίχοι 22—27

(Ἀπονομή δῶρων εἰς τὸν Δάφνιν καὶ Μενάλκαν)

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα
καὶ αὐτίκα ἔδωκα δῶρον,
Δάφνιδι μὲν κορῦναν,
τάν μοι ἔτραφεν
ἀγρός πατρός,
αὐτοφυῆ
(τάν οὐδὲ τέκτων ἴσως
μωμάσατο ἄν),
τὴν ὧ δὲ
καλὸν δότρακον στρόμβω,
ὧ κρέας σιτήθην
ἀντὸς δοκεύσας
ἐν Ὑκκαρίασι πέτραια,
ταμῶν πέντε
πέντε οὖσιν·
ὃ δὲ ἔγκαναχῆσατο
κόχλω.

Τούτους τότε ἐχειροκρότησα
καὶ ἀμέσως ἔδωσα δῶρον,
εἰς μὲν τὸν Δάφνιν γκλίτσαν,
τὴν ὅποιαν μοῦ παρέσχεν
ὁ ἀγρός τοῦ πατρός (μου),
ἀκατέργαστον (ἔχι τέχνητὴν)
(τὴν ὅποιαν οὐτε τεχνίτης ἴσως
θὰ ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ),
εἰς ἐκείνον δὲ (τὸν Μενάλκαν)
ὠραῖον δότρακον θαλασσίου κοχλίου,
τοῦ ὁποίου ἔφαγον τὸ κρέας
ὁ ἴδιος παραμονεύσας (αὐτὸν)
εἰς τοὺς Ὑκκαρίους βράχους,
ἀφοῦ διεμοίρασα εἰς πέντε (μέρη)
(εἰς ἡμᾶς), οἵτινες ἤμεθα πέντε·
αὐτὸς δὲ ἤχησε φουσῶν
εἰς τὸ μέγα κογχύλιον.

Στίχοι 28—36

(Ὁ βοσκὸς ἐπικαλεῖται τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ
ᾄσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν πρὸς τὴνποίησιν
καὶ τὴν μουσικὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του).

Βουκολικαὶ Μοῖσαι,
μάλα χαίρετε,
φαίνετε δ' ᾠδὰς,
τὰς ποκα ἐγὼ ἄκουσα
παρῶν τήνοισι νομεῦσι,

μήπω φύσω ὀλοφυγγόνα
ἐπὶ ἄκρας γλώσσας.
Τέτιξ μὲν φίλος τέτιγι,

μῦρμαξ δὲ μῦρμακι,
ἴρηκεξ δ' ἴρηξιν,

Βουκολικαὶ Μοῖσαι,
χαίρετε πολὺ,
καὶ διαδώσατε τὰ ᾄσματα,
τὰ ὅποια κάποτε ἤκουσα ἐγὼ
εὐρισκόμενος πλησίον ἐκείνων τῶν
βοσκῶν,
διὰ νὰ μὴ βγάλω φουσκαλίδα
εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης.
Ὁ τέτιξ εἶναι προσφιλεῖς εἰς τὸν
τέτιγα,
ὁ μῦρμηξ εἰς τὸν μῦρμηκα,
οἱ ἰέρακεξ εἰς τοὺς ἰέρακαξ,

ἐμὶν δὲ ἅ Μοῖσα καὶ ῥῥά.
Πᾶς δόμος εἶη μοι
πλεῖος τὰς.
Οὔτε γὰρ ὕπνος
οὔτε ἔαρ ἔξαπίνας
γλυκερώτερον,
οὔτε μελίσσαις ἄνθεα·
τόσσον φίλαι ἐμὶν Μοῖσαι·

οὓς γὰρ ὀρεῦντι γαθεῦσαι,
τούσδε οὔτι θαλίησαστο
Κίρκα ποτῶ.

εἰς ἐμέ δὲ ἡ Μοῦσα καὶ τὸ ῥῥα.
"Ὀλος ὁ οἶκος ἄς μοι εἶναι
γεμᾶτος ἀπὸ αὐτὴν (τὴν Μοῦσαν).
Διότι οὔτε ὁ ὕπνος
οὔτε ἡ ἀπροόπτως ἐρχομένη ἄνοιξις
(εἶναι) γλυκύτερον πρᾶγμα,
οὔτε εἰς τὰς μελίσσας τὰ ἄνθη·
τόσον προσφιλῆς μοῦ (εἶναι) αἱ
Μοῦσαι·
διότι ὅσους βλέπουν χαίρουσαι,
τούτους οὐδόλως βλάπτει
ἡ Κίρκη μὲ τὸ ποτόν (της).

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ αἰολικῶν καὶ ὀμηρικῶν στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σηματολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς :

α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·
β) ἡ ἀκόστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἡ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἀττικῆς διαλέκτου·
γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ ποίου γνωρίσματος τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

(ΣΤΙΧΟΙ 1—6). **βουκολιάζω**¹(βουκολιάζου 3), προστ. τοῦ βουκολιάζομαι=τραγουδῶ βουκολικὸν ῥῥα.— **τὺ (σύ)**.— **πρᾶτος**(πρώτος).— **ἄρχεο**(ἄρχου 3), προστ. τοῦ ἀρχομαι=ἀρχίζω.— **ῥῥᾶς**(ῥῥῆς).— **ἐφεψάσθω**, προστ. ἄορ. τοῦ ἐφέπομαι=ἀκολουθῶ.— **ἐφέντες**, μετ. ἄορ. τοῦ ἐφήμι=ἀφήνω τινὰ ἐλευθέρον νὰ μεταβῆ.— **μόσχως**(μόσχους 10).— **ταύρως**(ταύρους 10).— **στεῖρα**=ἡ μὴ γεννήσασα ἀκόμη ἀγελάς.— **χοῖ**(καὶ οἶ)=καὶ οὔτοι.— **ἀμᾶ**=ὀμοῦ, μαζί.— **φύλλα**=χλόη.— **ἀτιμαγελοῦντες**(ἀτιμαγελοῦντες), τοῦ ἀτιμαγελῶ=καταφρονῶ καὶ ἐγκαταλείπω τὴν ἀγέλην.— **ἐκ τόθεν**=ἀπὸ τὴν θέσιν σου.— **βουκολιάζευ**(βουκολιάζου 4).— **ἐμὶν**(ἐμοί), χαριστική.— **αὔτις**(αὔτις)=πάλιν.— **ὑποκρίνομαι**=ἀπαντῶ.

(ΣΤΙΧΟΙ 7—13) **ἀδῶ**(ἡδῶ)=γλυκά.— **ἄ**(ἡ).— **γαρύομαι**(ἐπὶ μόσχου)=μουγκρίζω, (ἐπὶ αὐλοῦ)=λαλῶ, (ἐπὶ προσώπου)=ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, τραγουδῶ.— **θῶς**(βοῦς).— **σῦριγξ**=φλογέρα, ποιμενικός αὐλός.— **χῶ**(καὶ ὁ).— **χά**=καὶ ἄ(καὶ ἡ).— **κῆγῶν**(κάγῶ=καὶ ἐγῶ).— **στιβάς**=στρώμα ἐκ φύλλων.— **ἐν**=ἐντός.— **νέναςται**, παρακ. τοῦ νάσσω=συσσωρεύω.— **λευκᾶν δαμαλᾶν**(λευκῶν δαμαλῶν 8).— **δαμάλη**=μικρὰ ἀγελάς.— **τὰς**(ἄς).— **μοι**, ἠθική.— **σκοπία**=ὑψηλὸς βράχος.— **λίψ**=νοτιοδυτικὸς ἄνεμος, γαρμπής.— **τρωγίσσας**, αἰολ. = τρωγούσας.— **κόμαρος**=κουμαριά.— **τόσσον**, ὅσον(τόσον, ὅσον).— **μελεδαίνω**=φροντίζω, λογαριάζω.— **τῶ θέρευς**(τοῦ θέρους 9, 4).— **φρύγω**=καταφλέγω.— **ἐρῶν**=ἐρωτευμένος, ὁ ἀγαπῶν.— **μῦθος**=λόγος, συμβουλή.— **ματρός**(μητρός 1).

(ΣΤΙΧΟΣ 14). **θεῖσε**(ἦσε), ἄορ. τοῦ θεῶ.— **ἐμὶν**(ἐμοί), χαριστική.

(ΣΤΙΧΟΙ 15—21). **μᾶτερ ἐμὰ**(μητὲρ ἐμή).— **κῆγῶ**(κάγῶ, καὶ ἐγῶ).—

ἄντρον=σπήλαιον.— κοίλη πέτρα=κοῖλος βράχος.— τοι=βεβαίως.— δις, αἰτ. πληθ. θηλ. τοῦ δις, διος=πρόβατον, προβατίνα.— χίμαιρα=αἶξ.— τὸ κῶας, πληθ. κῶα=δέρμα.— κεῖται=εἶναι στρωμένα.— μοι, χαριστική.— κεφαλᾶ (1).— ὄρυνον πῦρ=φωτιά ἀπὸ ξύλα δρυός.— ζέω=βράζω.— χόρια=ἐντόσθια.— κύρος=ξηρός.— φαγός (φηγός)=δρυς, κλῶνος δρυός.— χεῖμαινει=χειμωνιάζει.— ὦρα=φροντις.— ἔχω ὦραν=φροντίζω, ὑπολογίζω.— χεῖμα=χειμῶν.— νωδός, ἐκ τοῦ στερ. νη+δ-δούς=φαφούτης.— ἄμυλος=χυλός, κουρκούτι.— χείματος, καρύων, ἀντικειμενικαί γενικαί ἐκ τοῦ ὦρα.— Ἐνταῦθα ἡ σύνταξις εἶναι ἀνώμαλος, διότι πρόκειται περὶ συμφυρμῶν τῶν συντάξεων: ἔχω ὦραν χείματος οὐ μᾶλλον ἢ νωδός καρύων+ἔχω ὦραν χείματος οὐδ' ὅσον νωδός καρύων.

(ΣΤΙΧΟΙ 22 27). τοῖς (προτοῖς).— ἐπιπλαταγέω=χειροκροτῶ.— κορύνα=ρόπαλον, γκλίτσα.— τάν (ἦν).— μοι, ἠθική.— ἔτραφε, ἀόρ. β' τοῦ τρέφω=παράγω, παρέχω.— αὐτοφυῆ (αὐτοφυᾶ)=ἀκατέργαστον.— τέκτων=τεχνίτης.— μωμάστο (ἐμωμήστο), ἀόρ. τοῦ μωμῶμαι=κατηγορῶ.— τήνω (ἐκείνω).— στρόμβος=θαλάσσιος κοχλίας.— στρόμβω (9).— ὦ (cῦ 9).— σιτέομαι=τρώγω.— δοκεύω=παραμονεύω.— τέμνω, ἀόρ. ἔταμον=κόπτω, διαμοιράζω.— ἐγκαναχάομαι=ποιῶ καναχήν, θόρυβον (κόχλω)=ἠχώ φυσῶν εἰς μέγα κογχύλιον.

(ΣΤΙΧΟΙ 28-36). Μοῖσαι, αἰολ.=Μοῦσαι.— φαίνω=διαδίδω.— τὰς (ἄς).— πόκα (ποτέ).— ἄκουσα (ἤκουσα).— τήνοισι (ἐκείνοισι).— νομέυς=βοσκός.— φύσω, ὑποτ. ἀόρ. τοῦ φύω.— ὄλοφυγγῶν=φουσκαλίδα.— ἄκρας, κατηγορ. προσδ.— γλώσσας (γλώσσης).— ἴρηξ (ἰέραξ).— ἐμίν (ἐμοί).— ἄ (ἦ).— ὦδᾶ (ὦδῆ).— πλεῖος (πλέως)=πλήρης.— τὰς (ταύτης)=γεν. ἀντικειμενική.— ἐξαπίνας (ἐξαπίνης)=ἀπροόπτως.— ὀρευντι (ὀρώσι).— γαθεῦσαι (γηθέουσαι), μετοχή τοῦ γηθεῖω=χαίρω.— οὔτι=οὐδόλως.— δαλήσατο (ἐδηλήσατο) δηλέομαι=βλάπω.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— ὦδᾶς..., ὦδᾶς... Ἐναντιπλοῦς πρὸς δῆλωσιν τῆς ζωηροτάτης ἐπιθυμίας τοῦ βοσκοῦ.— ἐφέντες μόσχως... Ὁ βοσκός προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρως τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλαδὴ εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (οὐχὶ εἰς τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).— βόσκοιντο.. πλανῶντο. Γραφικῆ εἰκὼν τῆς ἀγέλης, ἣτις βόσκει καὶ περιπλανᾶται εἰς τὰ λιβάδια.— ἀτιμαγελεύντες. Ὁ περιφρονῶν καὶ ἐγκαταλείπων τὴν ἀγέλην τοῦ ταύρος, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης, ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.— ἀδύ. Ἐπαναλαμβάνεται τετράκις κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς πρὸς ἕξαρσιν τῆς ποιμενικῆς ζωῆς.— σῦριγξ. Βλέπε πραγματικὴν παρατήρησιν εἰς τὸ προηγούμενον εἰδύλλιον ἐν στ. 18.— τὰς ἀπάσας λιψ ἔτιναξε. Εἰκὼν τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου. Αἱ ἀγελάδες ἐχάθησαν ἐξ ἀτυχήματος.— τόσσον μελεδαῖνω..., ὅσον ἀκούει... Παρομοίωσις.— Αἴτνα. Ὁρος καὶ Ἡφαίστειον τῆς Σικελίας, παρὰ τὸ ὅποιον ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ Μενάλκας.— ἐν ὄνειρω φαίνονται. Οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν ὕπνον των βλέπουν πολλὰ εὐχάριστα, ἅτινα ὁμοῦς ἔχει εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Μενάλκας.— χόρια. Φαγητὸν ἐξ ὑμέων τῶν ἐντόσθιων πληρουμένων διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος.— φαγός (φηγός). Κατὰ τινὰς ἐρμηνευτὰς πρόκειται περὶ εἰδῶν δρυός, τῆς ὁποίας οἱ βάλαντοι ἦσαν φαγώσιμοι ψηνόμενοι εἰς τὴν φωτιάν. Φρονοῦμεν ὅτι, ὅπως ὁ Δάφνις λέγει, ὅτι δὲν ὑπολογίζει τὸ καῦμα τοῦ θέρους, διότι κατακλίνεται ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ φύλλων πλησίον ρέοντος ψυχροῦ ὕδατος,

τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Μενάλκας λέγει, ὅτι δὲν ὑπολογίζει τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, διότι θερμαίνεται ἐκ τῶν ἀφθόνως καιομένων ξηρῶν κλάδων τῆς δρυός. Οὕτω μεταφράζει καὶ ὁ ποιητὴς Πολέμησ: καὶ καίω στή βαρυχειμωνιά ὀξυῶς ξερά κλωνάρια.— **ἔχω ὦραν...** Παρομοίωσις, ἥτοι ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ Μενάλκας διὰ τὸν χειμῶνα.— **ἄμυλος.** Πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου ἢ (ὡς ἐδῶ) χυλός, κουρκούτι.— **κορύνα** ἐλέγετο τὸ ρόπαλον καὶ ἡ γκλίτσα, ἄλλως **λαγωδόλον**.— **στρόμβος.** Εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοκλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ δοτρακον (**κόχλος**) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ. **Ἰγκάριος,** ἀπὸ τὰ Ἰγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας.— **ταμών πέντε,** διότι ὁ συλλαβῶν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.— **μήψω ὀλοφυγγόνα φύσω.** Κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσαλίδαν ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι δοθέν εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν. Ὁ βοσκὸς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ Μενάλκα αισθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ αὐτὰ δι' ἑαυτόν, ἀλλ' ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ διαδώσῃ αὐτὰ: ὅθεν παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸν πάθῃ ὅτι οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι.— **ἐξαιτίας.** Τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον ἔαρ εἶναι ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον.— **Κίρκη.** Γνωστὴ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας μάγισσα. Τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἢ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς ἡδονῆ φυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἵτινες ἀποκτηνῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε τὰς περὶ μέτρου παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλιον τὸ ἐπιγραφόμενον **«Νομεῖς»**.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Βοσκὸς τις προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερα τὰ ζῶα των εἰς τὸ λιβάδιον, ἵνα βόσκουν, καὶ αὐτοὶ νὰ τραγουδήσουν, ἕκαστος ἀπὸ τῆς θέσεώς του, βουκολικὸν τραγούδι.

Τραγουδῶν πρῶτος ὁ Δάφνης ἐξυμνεῖ τὴν εἰδυλιακὴν ζωὴν τῶν βοσκῶν καὶ λέγει, ὅτι οὐδόλως ὑπολογίζει τὸ καύμα τοῦ θέρους, διότι διέρχεται τὸν χρόνον του πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος.

Τραγουδῶν δεύτερος ὁ Μενάλκας ἐξυμνεῖ ἐπίσης τὴν βουκολικὴν ζωὴν καὶ λέγει, ὅτι οὐδόλως ὑπολογίζει τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, διότι ἐν τῷ ἄντρῳ του ἔχει εὐχάριστον θαλπωρὴν.

Ὁ βοσκὸς ἐνθουσιάζεται ἐκ τῶν ἰσμάτων καὶ χειροκροτεῖ τοὺς τραγουδιστάς, εἰς τοὺς ὁποίους χαρίζει δῶρα, εἰς μὲν τὸν Δάφνιν γκλίτσαν, εἰς δὲ τὸν Μενάλκαν μέγα κογχύλιον, δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀντὶ σάλπιγγος.

Παρακαλεῖ δὲ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν τὰ ἴσματα, ὥστε νὰ χαροῦν πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐχὶ αὐτὸς μόνος καὶ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν ἢ ἀπὸ τῶν ὁποίων τέρψις προφυλάσσει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἡδονῶν ἐκείνων, αἵτινες καταβιβάζουν τοὺς ἄνθρώπους εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κτήνου.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(Χ Χ Ι)

ΠΟΘΕΣΙΣ. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ἔχει ἐμπνευσθῆ ὁ ποιητῆς Θεόκριτος ἀπὸ ν ζωὴν τῶν ἀλιέων.

Στίχοι 1—5

Ἀπευθυνόμενος ὁ ποιητῆς πρὸς τὸν φίλον του Διόφαντον ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πενία εἶναι τὸ κίνητρον τῆς ἐργασίας).

Μόνα ἄ πενία, Διόφαντε,
ἐγείρει τὰς τέχνας,
αὐτὰ διδάσκαλος τῶ μόχθοιο·
κακαὶ γὰρ μέριμναι
οὐδὲ εὐδεν παρέχοντι
ἐργατίναισιν ἀνδράσιν.
Κἂν τις ἐπιβρίσῃσιν
ὀλίγον νυκτός,
ἐφιστάμεναι μελεδῶναι αἰφνιδίον
θορυβεῦσι τὸν ὕπνον.

Μόνῃ ἡ πενία, Διόφαντε,
θέτει εἰς κίνησιν τὰς τέχνας.
σὺτῆ (εἶναι) διδάσκαλος τοῦ μόχθου·
διότι αἱ κακαὶ μέριμναι
οὔτε νὰ κοιμῶνται ἐπιτρέπου
εἰς τοὺς ἐργατικούς ἀνθρώπους.
Καὶ ἂν κανεὶς ἀποκοιμηθῆ
ὀλίγον κατὰ τὴν νύκτα,
ἐπερχόμεναι αἱ φροντίδες αἰφνιδίως
ταράσσου τὸν ὕπνον.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 1—5).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ αἰολικῶν καὶ ὁμηρικῶν στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σημασιολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς :

- α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·
β) ἐκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἡ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἀττικῆς διαλέκτου·
γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ ποίου γνωρισμάτος τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

μόνα ἄ (1).— ἐγείρω=θέτω εἰς κίνησιν, διεγείρω.— αὐτὰ (1) ἐνν. ἐστὶ.— τῶ (τοῦ 9).— μόχθοιο (μόχθου)=γενικὴ ἀντικειμενικὴ.— εὐδω=κοιμῶμαι.— παρέχοντι (παρέχουσι 19)=ἐπιτρέπου.— ἐργατίναισι, δοτ. πληθ. τοῦ ἐργατίνης=ἐργατικός.— ἐπιβρίσῃσιν (ἐπιβρίσῃ), γ' ἐν ὕποτ. ἄορ. τοῦ ἐπιβρίζω=ἀποκοιμῶμαι.— νυκτός, χρονικὴ γενικὴ.— ἐφίσταμαι=παρουσιάζομαι, ἐπερχομαι.— μελεδῶνῃ=φροντίς.— θορυβεῦσι (θορυβοῦσι)=ταράσσου.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ (στίχων 1—5).— πενία ἐγείρει τὰς τέχνας· ἡ πενία εἶναι μήτηρ καὶ δημιουργὸς τεχνῶν. Ὁ Ἄγγλος ποιητῆς Μοορε ὕμνησε τὴν πενίαν, ὀνομάσας αὐτὴν «πηγὴν τῆς τέχνης τῶν θνητῶν, μητέρα τῶν ὄλων, ἀκάματον τῆς ἐρεῦνης ὁδηγόν». Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίσης Ἕλληνες ἔλεγον «πενία τέχνας κατεργάζεται», ὁ Εὐριπίδης εἶπε «πενία δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὁμῶς τρέφει ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια», ὁ Σωκράτης ὠνόμαζε τὴν πενίαν μικρὰν σωφροσύνην καὶ

ὁ Ἄρκεσίλαος ἐκάλει αὐτὴν **γυμνάσιον ἄρετης ἔμπρακτον**. Ἡ ἀλήθεια τῆς γνώμης τοῦ ποιητοῦ περὶ τῆς πενίας ὡς κινήτρου τῆς ἐργασίας ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ εἰδύλλiou.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε τὰς περὶ μέτρου παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον τὸ ἐπιγραφόμενον «**Νομίτης**».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Κατὰ τὸν Θεόκριτον ἡ πενία εἶναι ἡ θέτούσα εἰς κίνησιν τὰς τέχνας καὶ διεγείρουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐργασίαν.

Στίχοι 6—18

[Περιγραφή μιᾶς καλύβης ἀλιέων, ἐντὸς τῆς ὁποίας κοιμῶνται δύο ἀλιεῖς].

Δύο γέροντες
ἀγρευτῆρες ἰχθύος
κεῖντο ὁμῶς,
στρωσάμενοι ὑπὸ πλεκταῖς καλύ-
βαισιν
αἶον βρῦον,
κεκλιμένοι
πάρ τοίχῳ φυλλίνῳ·
ἐγγύθι δ' αὐτοῖν κεῖτο
τὰ ἀθλήματα τὰς θήρας,
τοὶ καλαθίσκοι, τοὶ κάλαμοι,
τὰ γκιστρα, τὰ φυκιόεγτα δέλητα,
ὄρμιαί κύρτοι τε
καὶ λαβύρινθοι ἐκ σχοίνων,
μήρινθοι κῶπαί τε
γέρων τε λέμβος
ἐπ' ἐρείσμασι·
νέρθεν τὰς κεφαλὰς
βραχὺς φορμός,
εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν
ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

Οὐ κλειῖδα, οὐχὶ θύραν ἔχον,
οὐ κῦνα·
πάντα περισσά,
πάντα ἐδόκει τήνοισ·
ἅ γάρ πενία ἐτήρει σφᾶς.
Οὐδεὶς δὲ γείτων πέλεν ἐν μέ-
σῳ·
ἅ δὲ θάλασσα προσέναχε
τρυφερὸν
παρ' αὐτὰν θλιβομένην καλύβαν,

Δύο γέροντες
ἀλιεῖς
εἶχον πλαγιάσει μαζί,
ἀφοῦ ἔστρωσαν κάτω ἀπὸ τὰς πλε-
κτάς καλύβας [των]
ξηρὰ βρύα,
ἐξηπλωμένοι
πλησίον τοίχου ἀπὸ φύλλα·
πλησίον των δὲ εὕρισκοντο
τὰ σύνεργα τῆς ψαρικῆς,
δηλαδὴ τὰ καλαθάκια, τὰ καλάμια,
τὰ ἀγκίστρια, τὰ φύκινα δολῶματα,
πετονιᾶς καὶ κοφινέλλα
καὶ δίκτυα,
σπάγκοι καὶ κουπιὰ
καὶ [μία] παλαιὰ βάρκα
ἐπάνω εἰς ξύλινα στηρίγματα·
κάτωθεν τῆς κεφαλῆς [των]
[εἶχον τεθῆ] [μία] κοντὴ ψάθα,
ἐνδύματα, καπέλλα.
Αὐτὰ [ἦσαν] διὰ τοὺς ἀλιεῖς
ἄλλα τὰ μέσα τῆς ζωῆς, αὐτὸς ὁ
πλοῦτος [των].
Οὔτε κλειδί, οὔτε θύραν εἶχον,
οὔτε σκύλον·
ἄλλα [ἦσαν] περιττά,
ἄλλα ἐφαίνοντο εἰς αὐτοὺς [περιττά]·
διότι ἡ πενία ἐφύλαττε τούτους.
Οὐδεὶς δὲ γείτων εὕρισκετο πλησί-
ον των·
ἡ δὲ θάλασσα ἐξέσπα
ἀπαλὰ
πλησίον ἀκριβῶς τῆς στενοχώρου
καλύβης [των].

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 6—18).
ἀγρευτῆρες ἰχθύος=κυνηγοὶ ἰχθύων, ἀλιεῖς.— ἰχθύος, ἀντικειμενική.—
κεῖντο (ἔκειντο).— ὁμῶς (ὁμοῦ).— στρωσάμενοι, μετ. ἀορ. τοῦ στρό-
νυμαι.— αἶος=ξηρός.— πᾶρ [παρά].— αὐτοῖν, δεικτικὸς αὐτῶν.— ἀθλή-

ματα=σύνεργα.— τᾶς [τῆς].— τοί [οί:5].— φυκίονεν δέλεαρ=φύκινον δόλωμα.— δέλητα [δελέατα].— ὄρμιᾶ=πετονιά.— ὁ κύρτος=κοφινέλλο, καλάθι ψαρικής.— λαβύρινθος ἐκ σχοίνων=δίκτυον.— ἡ μήρινθος=σπάγκος.— ὁ λέμβος=βάρκα.— ἔρειαμα=ξύλινον στήριγμα.— νέρθε[ιν]=κάτωθεν.— τᾶς κεφαλᾶς [1].— βραχὺς φορμός=κοντὴ ψάθα.— εἶμα=ἔνδυμα.— ἔχον [εἶχον].— τήνοις [ἐκείνοις].— τηρῶ=φυλάττω.— πέλεν, ἔπελεν, τοῦ πέλω=εἶμαι, εὐρίσκομαι, ὑπάρχω.— προσέναχε [προσένηχε] τοῦ προσνήχω [προσνήχομαι]=ἔξεσπῶ.— τρυφερόν=ἀπαλά.— θλίβομαι=εἶμαι στριμωγμένος, στενόχωρος.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ - ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ - Αἴσθητικά [στίχων 6 - 18]. — αἶον βρύον. Εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ εἰς τὴν θάλασσαν:— φυκίονεντα δέλητα. Διὰ τὴν ἀλιεῖαν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὅποια οἱ ἰχθύες τρῶγουν εὐχαρίστως.— προσέναχε παρ' αὐτὰν θλιβομένην καλύβαν. Ἡ καλύβη ἦτο στενόχωρος, διότι ἔκειτο ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Δύο γέροντες ἀλιεῖς ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῆς καλύβης των.

Ἐντὸς τῆς καλύβης των ὑπῆρχον καὶ τὰ σύνεργα τῆς ψαρικής. Ἡ καλύβη των δὲν εἶχε θύραν οὔτε ἐκλειδώνετο οὔτε ἐφυλάσσετο ὑπὸ σκύλου, διότι οἱ πτωχοὶ δὲν ἔχουν λόγον νὰ φοβοῦνται τοὺς κλέπτας. Ἡ καλύβη των εὐρίσκετο εἰς ἐπὶ στενὸν χώρον μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων, οὐδένα δὲ γέροντα εἶχον οἱ ἀλιεῖς.

Στίχοι 19—28

[Ἡ ὥρα τῆς ἀφύπνισως τῶν δύο ἀλιέων]

Καὶ ἄρμα Σελάνας οὐπω ἄνυε

τὸν μέσατον δρόμον,
φίλος δὲ πόνος
ἤγειρε τοὺς ἀλιεῖς,
σφέτεραι δὲ φρένες
ἤρεθον (αὐτοῖς) αὐδάν,

ἀπωσαμένοις ὕπνον ἐκ βλεφάρων.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ. Ψεύδονται, ὦ φίλε,
πάντες, ὅσοι ἔφασκον
τὰς νύκτας τῷ θέρεος μινύθειν,
ὅτε Ζεὺς φέρει τᾶματα μακρά.

Ἐσεῖδον ἤδη μυρία ὄνειρατα,
κούδέπω ἄως.
Μὴ λαθόμαν;

Τί τὸ χρῆμα;
Ταὶ νύκτες ἔχοντι χρόνον.

Καὶ τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης ἀκόμη δὲν διήνυε

τὸ μέσον τοῦ δρόμου [του],
καὶ ἡ προσφιλεῖς [των] ἐργασία
ἀφύπνιζε τοὺς ἀλιεῖς,
καὶ αἱ σκέψεις των
προεκάλουν (εἰς αὐτοὺς) τὴν ὀμιλίαν,
ἀφοῦ ἐδίωξαν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλεφάρᾳ (των).

Ψεύδονται, φίλε μου,
πάντες ὅσοι ἔλεγον
ὅτι αἱ νύκτες τὸ θέρος μικραίνουν,
ὅτε ὁ Ζεὺς κάμνει τὰς ἡμέρας μεγάλας.

Εἶδον μέχρι στιγμῆς ἄπειρα ὄνειρα,
καὶ δὲν (εἶναι) ἀκόμη αὐγῆ.
Μὴπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου;

Τί συμβαίνει;
Αἱ νύκτες ἀργοῦν νὰ περάσουν.

I. Θ. ΡΩΣΣΗ: ΣΧΟΛ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

4

ΕΤΑΙΡΟΣ.— Ἀλεμάτως
μέμψη τὸ καλὸν θέρος·
οὐ γὰρ παρέβα, Ἀσφαλίω,

ὁ καιρὸς τὸν ἐὼν δρόμον,
ἀλλὰ ἄ φροντίς
κόπτοισα τὸν ὕπνον
ποιεῖ τοι τὰν νύκτα μακράν.

ΦΙΛΟΣ. Ἀπερισκέπτως
κατηγορεῖς τὸ ὠραῖον θέρος·
διότι δὲν παρεστράτησεν, Ἀσφα-
λίω,

ὁ καιρὸς ἐπὶ τὸν δρόμον του,
ἀλλ' ἡ φροντίς (διὰ τὴν ἐργασίαν)
διακόπτουσα τὸν ὕπνον
σοῦ κάμνει τὴν νύκτα μεγάλην.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ [στίχων 19—28].— Σελά-
νας [1].— ἄνυε [ἦνυε]=διήνυε.— ὁ μέσατος δρόμος=τὸ μέσον τοῦ
δρόμου.— ἐγείρω=ἀφυπνίζω.— φρένες=οκέφεις.— ἐρέθω=προκαλῶ.—
αὐδά [1]=ὀμίλια.— ἀπώσαμένοις, τοῦ ἀπώδομαι=ἐκδιώκω.— τῶ [9]
δέρεος [3]=τοῦ θέρου, γενική χρονική.— μινύθω=μικραίνω.— τᾶματα
(τὰ ἄματα=τὰ ἡματα), ἡμρ=ἡμέρα.— μυριοί=ἄπειροι.— ἄως (ἡώς)=
αὐγή.— λαθόμαν (ἐλαδόμην)=ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, τοῦ λαν-
θάνομαι ἄορ.— τί τὸ χρῆμα=τί συμβαίνει.— ταί (αἱ 5).— ἔχοντι (ἔχου-
σι 19).— χρόνον ἔχω=χρονίζω, ἀργῶ νὰ περάσω.— ἀλεμάτως (ἠλεμά-
τως)=ἀπερισκέπτως.— μέμφομαι=κατηγορῶ.— παρέβα (παρέβη)=παρε-
στράτησε.— ἐός, κτητικὸν ἐπίθετον=ιδιὸς του.— κόπτοισα, αἰολ. κό-
πτουσα.— τοι (σοί).

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΣΩΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ (στίχων 19—28).— ὄρμα Σελά-
νας οὔπω ἄνυε τὸν μέσατον δρόμον. Δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον. Ἡ
ἐκφρασις αὕτη, σχηματισθεῖσα κατ' ἀναλογίαν ὁμοίας ἐκφράσεως περὶ
τοῦ ἡλίου, μεσουρανοῦντος πάντοτε τὴν μεσημβρίαν, δὲν εἶναι ἀπολύ-
τως ὀρθή, διότι σπανίως μεσουρανεῖ ἡ σελήνη κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον καὶ ἡ φροντίς τῆς
ἐργασίας ἀφύπνισε τοὺς δύο ἀλιεῖς, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ συζητοῦν.
Ὁ ἕτερος τούτων, ὀνόματι Ἀσφαλίω, λέγει ὅτι ἡ νύκτα, ἂν καὶ καλο-
καιρινή, τοῦ φαίνεται ἀπέραστος. Ὁ φίλος του ὁμως τοῦ λέγει, ὅτι δὲν
εἶναι ἡ νύκτα μακρά, ἀλλὰ ἡ φροντίς διὰ τὴν ἐργασίαν ἀφυπνίζει
αὐτοὺς προῶρος καὶ διὰ τοῦτο ἡ νύκτα φαίνεται ὅτι δὲν περνᾷ.

ΣΤΙΧΟΙ 29—38

(Ὁ Ἀσφαλίω ἐρωτᾷ τὸν σύντροφόν του, ἂν δύναται νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ
ἐν ὄνειρον, οὗτος δὲ ζητεῖ νὰ ἀκούσῃ τοῦτο)

Ἐρ' ἔμαθές ποκα
κρίνειν ἐνύπνια ;
Εἶδον γὰρ χρηστά.
Οὐ σε θέλω ἦμεν ἄμοιρον
τῶμῶ φαντάσματος.
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν,
τῶνεῖρατα πάντα μερίζου.

Εὐ γὰρ ἂν εἰκάξαις
κατὰ τὸν λόγον·
«Οὗτός ἐστιν ἄριστος
ὄνειροκρίτας,

Ἐρὰ γε ἔμαθες ποτὲ
νὰ ἐξηγῆς ὄνειρα ;
Διότι εἶδα (κάτι) ὠραῖα.
Δὲν θέλω νὰ εἶσαι ἀμέτοχος
τοῦ ὄνειρου μου.
Ὅπως καὶ τὸ ψάρευμα,
(ἔτσι καὶ) ὅλα τὰ ὄνειρά (μου) ἄς
μοιράζεσαι.
Διότι εἶναι δυνατόν νὰ συμπεράνης
ἐπιτυχῶς,
συμφῶνως πρὸς τὸ ῥήτόν·
«Αὐτὸς εἶναι ἄριστος
ἐξηγητὴς ὄνειρων,

παρ' ὧ νοῦς ἐστὶν ὁ διδάσκαλος».

Ἄλλως καὶ σχολὰ ἐστὶν—
τί γὰρ ἂν ἔχοι τις ποιεῖν
κείμενος ἐν φύλλοις
ποτὶ κύματι
μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ,

τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;

Φαντὶ γὰρ τάδε ἔχειν ἀγρυπνίαν.

εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νοῦς εἶναι ὁ διδάσκαλος».

Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχομεν καὶ ἐργασίαν—
διότι τί θὰ ἠδύνατο νὰ κἀνη κανεῖς
ἐξαπλωμένος ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα
πλησίον τοῦ κύματος
καὶ μὴ κοιμώμενος,
παρὰ (νὰ εἶναι) ὡς ὄνος ἐν μέσῳ
ἀκανθῶν,
καὶ ὡς τὸ λυχνάριον εἰς τὸ πρυτα-
νεῖον ;
Διότι λέγουν, ὅτι ταῦτα μένουσιν ἄ-
πνα.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε,
σὺ μάνυσον τεῶ ἑταίρῳ
ὄψιν, τὰν ἔσιδες νυκτός.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, φίλε μου,
φανέρωσε εἰς τὸν σύντροφόν σου
τὸ δνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδες τὴν νύ-
κτα.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 29—38).
ποκα (ποτε).— κρίνω ἐνύπνιον=ἐξηγῶ δνειρον.— ἦμεν (εἶναι 15).—
φαντάσματος, γενική ἀντικειμενική.— φάντασμα=δνειρον.— τῶμῳ = τῷ
ἐμῷ (τοῦ ἐμοῦ 9).— τὰν (1).— ἄγρα=ψάρευμα.— τῶνείρατα (τὰ δνει-
ρατα).— μερίζου (μερίζου 4) μερίζομαι=μοιράζομαι.— εἰκάξαις (εἰκά-
σαις 25), εἰκάξω=συμπεραίνω.— λόγος=ρητόν.— δνειροκρίτας (1).—
σχολὰ (1)=ἀπραξία, ἔλλειψις ἐργασίας.— ποτὶ (πρὸς 27).— ἡ ῥάμνος=
θάμνος ἀκανθῶδης.— φαντὶ (φασί).— ἄγε, παρακελευσματικὸν ἐπίρρημα
μετὰ προστακτικῆς συναπτόμενον=ἔλα, ἐμπρὸς.— μάνυσον (1) τοῦ μη-
νῶν—φανερῶν.— ὄψις=δνειρον.— τεός (σός)=ιδιός σου.— ἔσιδες
(εἰσεῖδες).— νυκτός, χρονική γενική.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ [στίχων 29—38].— ὄνος ἐν
ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἄ-
πνιαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ
κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάν-
τοτε ἀνημμένος. Πρυτανεῖον ἐλέγετο τὸ οἶκημα, εἰς ὃ ἕμενον οἱ πρυτά-
νεις, ἦτοι οἱ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκοντες 50 βουλευταὶ οἱ ἐκπροσω-
ποῦντες τὴν βουλὴν τῶν 500 ἐπὶ 36 ἡμέρας.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ Ἀσφαλίῳν ἐρωτᾷ τὸν φίλον του, ἐὰν γνω-
ρίζῃ νὰ ἐξηγῆ δνειρα, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός εἶδεν δνειρα
εὐχάριστα, τὰ ὁποῖα θέλει νὰ διηγηθῆ εἰς αὐτόν.
Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχουν ἐργασίαν καὶ οὔτε κοιμῶνται· συνεπῶς μὲ τὴν
διήγησιν τοῦ δνειροῦ ὁ χρόνος δὲν θὰ εἶναι ἀνιστός.
Ὁ φίλος λέγει εἰς τὸν Ἀσφαλίῳνα, ὅτι περιμένει νὰ ἀκούσῃ τὸ δ-
νειρον.

Στίχοι 39—62

(Ὁ Ἀσφαλίῳν διηγεῖται τὸ δνειρόν του).

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον

Τὸ βράδυ μόλις μὲ ἐπῆρεν ὁ ὕπνος

ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν

—οὐκ ἦν μάν πολύσιτος,
ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνη,
ἐφειδόμεθα τὰς γαστρούς—,
εἶδον ἑμαυτὸν βεβαῶτα
ἐν πέτρᾳ,
καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας,
κατέσειον δὲ ἐκ καλάμῳ
πλάνον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν
ὠρέξατο·
καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων μαντεύεται ἄρτον,
κῆγῶν ἰχθύα.
Χῶ μὲν ποτεφύετο τῶγκίστρω,

καὶ ῥέεν αἷμα,
τὸν κάλαμον δὲ εἶχον
ἀγκύλον ὑπὸ τῷ κινήματος·
τῷ χέρε τεινόμενος,
περικλῶμενος εὐρον ἀγῶνα·
πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν
ἀφαυροτέριοισι σιδάροις;
Εἶτα ὑπομιμνᾶσκων
τῷ τρώματος
ἔνουξα ἡρέμα,
καὶ νύξας ἐχάλαξα,
καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

Ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον,
ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
παντῶ πεπυκασμένον τῷ χρυσῷ·
εἶλέ με δεῖμα,
μή τι πέλοι
ἰχθύς πεφιλημένος Ποσειδάωνι
ἢ τάχα κειμήλιον
τὰς γλαυκάς Ἀμφιτρίτας.
Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν
ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλυσα,
μὴ ποτε τῶγκίστρια ἔχοιεν
χρυσὸν τῷ στόματος.
Καὶ τὸν μὲν πίστευσα
καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
ἄμοσα δ' οὐκέτι θεῖναι
λοιπὸν πόδα ὑπὲρ πελάγους,

ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς
καὶ βασιλεύσειν τῷ χρυσῷ.

Ταῦτά με κάξῃγειρε·
τὸ δέ, ὦ ξένη, λοιπὸν
ἔρειδε τὰν γνώμαν·

Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κό-
πους

—δὲν ἤμην βεβαίως παραφαγωμένος,
διότι δειπνοῦντες ἐνώρις,
ἄν ἐνθυμῆσαι,
δὲν ἐφορτῶναμεν τὸ στομάχι—.
εἶδα ὅτι εἶχον ἀναβῆ
ἐπὶ ἐνὸς βράχου,
καὶ καθιστῶς παρεμόνευον
ψάρια,
καὶ ἐκίουν ἀπὸ τὸ καλάμι
τὸ δόλωμα.
Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ εὐτραφῆ
ἐτοίμησε·
καθ' ὅσον καὶ εἰς τὸν ὕπνον
κάθε σκύλος αἰσθάνεται τὸν ἄρτον,
καὶ ἐγὼ τὸ ψάρι.
Καὶ αὐτὸ μὲν εἶχε πιασθῆ εἰς τὸ ἀγ-
κίστρι,
καὶ ἔτρεχεν αἷμα,
(ἐγὼ) δὲ ἐκράτουν τὸ καλάμι
λυγισμένον ἕνεκα τοῦ τραβήγματος·
τεντῶνων τὰς χεῖρας,
σχυμμένους εὐρον δυσκολίαν·
πῶς νὰ πιάσω μεγάλο ψάρι
μὲ ἀδύνατα ἄγκιστρα;
Ἐπειτα ὑπενθυμίζων (εἰς τὸ ψάρι)
τὸ τραυμά του
ἔσυρα μὲ ὀλίγην δύναμιν,
καί, ἀφοῦ ἔσυρα, ἐχάλαρῶσα,
καί, ἐπειδὴ δὲν ἔκανε προσπάθειαν
νὰ φύγη, ἔσυρα ἀποτόμως.
Ἐτελείῳσα λοιπὸν τὸν ἀγῶνα,
ἀνέσυρα ἕνα χρυσόσφαρον,
παντοῦ σκεπασμένον μὲ χρυσόν·
μὲ κατέλαβε φόβος,
μήπως ἴσως ἦτο
ψάρι ἀγαπητὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα
ἢ ἴσως κειμήλιον
τῆς γλαυκῆς Ἀμφιτρίτης.
Μετὰ προσοχῆς δὲ αὐτὸ ἐγὼ
ἐκ τοῦ ἀγκίστρου ἀπέσπασα,
μὴ τυχὸν τὰ ἄγκιστρα κρατήσουν
χρυσάφι ἀπὸ τοῦ στόματός (του).
Καὶ τοῦτο μὲν ἐπίστευσα
ὅτι ἐκρέτουν γερὰ στεριανόν,
ὠρκίστην δὲ νὰ μὴ βάλω πλέον
τοῦ λιθοῦ τὸ πόδι εἰς τὴν θάλασ-
σαν,
ἀλλ' ὅτι θὰ μείνω εἰς τὴν ξηρὰν
καὶ θὰ ζήσω ὡς βασιλεὺς μὲ τὸ χρυ-
σάφι.
Αὐτὰ καὶ μὲ ἐξύπνησαν·
Σὺ λοιπὸν, φίλε μου,
ἐξήγησε (τὸ δνειρον)·

ἄρκρον γὰρ ἐγώ,
τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

διότι ἐγὼ τὸν ἄρκρον,
τὸν ὁποῖον ὠρκίσθη, φοβοῦμαι.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ (στίχων 39 - 62).
κατέδαρδον, ἄρκρ. τοῦ καταδαρδάνω=κοιμῶμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος.—
εἰνάλιος (ἐνάλιος)=θαλασσινός.— μάν (1)=βεβαίως.— πολύσιτος=
παραφαγωμένος.— δειπνοῦντες (δειπνοῦντες).— μέμνη, β' ἐν. παρακ.
τοῦ μινῆσκομαι=ἐνθυμοῦμαι.— φείδομαι τὰς γαστρός=δὲν φορτῶνῶ
τὸ στομάχι.— βεβαῶτα (βεθηκότα).— πέτρα=βράχος.— δοκεῦω=παρα-
μονεύω.— ἰχθύας (ἰχθύς).— κατασειῶ=κινῶ.— καλάμ (9).— πλάνος
ἔδωδῆ=ἀπατηλὸν φαγητὸν, δόλωμα.— τραφερός=(εὐστραφής).— ὠρέ-
ξατο, ἄρκρ. τοῦ ὀρέγομαι=τοιμῶ.— μαντεύομαι=μυρίζομαι, αἰσθάνο-
μαι.— κήγῶν (κᾶγῶ).— ἰχθύα (ἰχθύς).— χῶ (καὶ ὁ).— ποτεφύετο
(προσεφύετο), προσφύομαι=πιάνομαι, κολλῶ.— τῶγκιστρῶ (τῶ ἄγκι-
στρῶ).— ῥέεν (ἔρρεεν).— ἀγκύλος=λυγισμένος.— τῶ (τοῦ 9).— κίνη-
μα=τράβηγμα, ἔλξις.— τῶ χέρε, δυϊκός (τὰς χεῖρας πληθ.)— τείνο-
μαι=τεντώνω.— περικλῶμαι=σκούβω.— ἀγών=δυσκολία.— ἔλω, ὕποτ.
ἄρκρ. τοῦ αἰρῶ=συλλαμβάνω, πιάνω.— ἀφαιρός=ἀδύνατος.— σιδάρος
(1)=σίδηρος, ἀγκίστριον.— τῶ τρώματος (τοῦ τραύματος).— ἔνυξα,
ἄρκρ. τοῦ νύσσω=σύρω.— ἐχάλαξα, ἄρκρ. τοῦ χαλῶ=χαλαρώνω.—
ἀνώω=τελειώνω.— ὦν (οὔν).— παντῆ (πάντη)=παντοῦ.— πεπυκασμέ-
νον, μετ. παρακ. τοῦ πυκάζω=σκεπάζω.— πέλω=εἶμαι.— τῶγκιστρῶ
(τοῦ ἄγκιστρου).— τῶγκιστρια (τὰ ἄγκίστρια).— τῶ (9) στόματος, γενι-
κὴ ἀφαιρετικὴ.— ἔχεν (ἔχειν).— ἠπειρώτης=στεριανός.— ἐρειδῶ γνῶ-
μην=κρίνω, ἐξηγῶ.— ταρβῶ=φοβοῦμαι.—

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΦΗΤΙΚΑ (στίχων 39—62).— τὰς γα-
στρός ἐφειδόμεθα (εἰρωνεία) διότι, ὡς πτωχός, δὲν εἶχε ἐπαρκῆ φαγη-
τὸν καὶ κατ' ἀνάγκην ἔτρωγεν ὀλίγον.— πᾶσα κῶν μαντεύεται...
"Ὅπως ὁ κῶν καὶ κοιμῶμενος μυρίζεται τὸν ἄρκρον, ἔτσι καὶ ὁ ἄλιεύς
ἐννοεῖ καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν του ἀκόμη, ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος ἐτοίμησε,
εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.— ἀφαιρώτεροις σιδάροις. Τὸ ἀγκίστρον δὲν
ἦτο ἀρκετὰ δυνατόν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύς.— ὕπομινάσκων τῶ
τρώματος. Ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς πετονιάς πρὸς τὸ βάθος,
ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεύς τότε ἔσυρε πρὸς στιγμήν τὸ καλάμι, ἀλλ'
ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντε-
λήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον
ὀριστικῶς, ἀποτόμως.— Ἀμφιτρίτη, θαλασσία θεοῦτης.— ἠπειρώταν. Ὁ
ἰχθύς λέγεται στεριανός ὡς ἐξαχθεῖς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος
πλέον νὰ διαφύγῃ.— ἐρειδε τὰν γνῶμαν=ἐξήγησε τὸ ὄνειρον. Κατ'
ἄλλους=στήριξέ με εἰς τὴν ἐλπίδα μου, εἰς τὴν γνώμην μου, διὰ τὴν
ὁποῖαν δὲν εἶμαι βέβαιος καὶ ἀνησυχῶ.— ταρβῶ ἄρκρον. Ὁ εὐσεβὴς
ἄλιεύς φοβεῖται, μὴ παραβῆ τὸν ἔστω καὶ ἐν ὄνειρῳ δοθέντα ἄρκρον.

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Καταπεπονημένος ἀπὸ τὸν μόχθον τῆς ἡμέρας
ὁ Ἀσφαλίω ἐδείπνησε λιτὰ καὶ ἔπεσε τὸ βράδυ νὰ κοιμηθῆ. Τότε εἶδεν
εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι ἦτο ἀνεβασμένος ἐπὶ τινος βράχου καὶ ἐψάρευεν.
Ἐψάρευε δὲ τυχερός, διότι ἐψάρευσε ἕνα εὐτραφὲς ὀλόχρυσον ψάρι. Τὸ
ἀπέσπασε μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι καὶ ὠρκίσθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς
δὲν θὰ πατήσῃ πλέον τὸ πόδι του εἰς τὴν θάλασσαν, διότι μὲ τὸ χρυσά-
φι θὰ ἐξῆ ὡς βασιλεὺς εἰς τὴν ξηρὰν. Κατόπιν ἐξύπνησε. Τώρα λοιπὸν
ἀναμένει ἀπὸ τὸν φίλον του τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὄνειρου.

Στίχοι 63—67

(Τί λέγει εἰς τὸν Ἀσφαλίωνα ὁ φίλος του).

Μὴ σὺγε, μὴ τρέσσης.
 Οὐκ ὤμοσας·
 οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν χρύσειον εὔρες,
 ὡς ἴδες,
 ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 Εἰ δ' ἄρα τὺ, μὴ κνώσσων,
 ματεύσεις τὰ χωρία ταῦτα,
 ἐλπίς τῶν ὕπνων·

ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ
 κάπῃ χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

Μὴ, μὴ φοβηθῆς.
 Δὲν ὤρκισθης·
 διότι οὔτε χρυσὸν ψάρι εὔρες,
 ὅπως εἶδες (εἰς τὸ ὄνειρόν σου),
 καὶ τὸ ὄνειρον ἦτο ἴσον μὲ ψεύδη.
 Ἐὰν δὲ σὺ, χωρὶς νὰ κοιμᾶσαι,
 ἐρευνήσης τὰ μέρη αὐτά,
 ὑπάρχει ἐλπίς τὸ ὄνειρον νὰ βγῇ σὲ
 καλῶ·
 ζήτει τὸ σάρκινον ψάρι,
 μήπως ἀποθάνης ἀπὸ τὴν πείναν
 καὶ ἔπειτα ἀπὸ χρυσοῦ ὀνειρα.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ.

τρέσσης, ὑποτ. ἀορ. τοῦ τρέω=φοβοῦμαι.— ἴδες (εἶδες).— ἴσα (ἴση).—
 τὺ (σὺ).— κνώσσω=κοιμῶμαι.— ματεύω=ἐρευνῶ.— τῶν ὕπνων, ἀντι-
 κειμενική.— ζάτει (ζήτει).

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.— Ὁ φίλος καθουσιάζει τὸν Ἀσφαλίωνα, φο-
 βούμενον τὴν ἐπιπορκίαν, λέγων εἰς αὐτόν ὅτι ὁ ἐν ὀνείρῳ διδόμενος
 ὄρκος εἶναι ἄνευ σημασίας. Συμβουλευεὶ δὲ αὐτόν νὰ μὴ τρέφεται μὲ
 ὄνειρα χρυσοῦ, ἀλλὰ νὰ ψαρεύῃ ἀληθινὰ, ἀλλως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ
 ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Οἱ ἄνθρωποι, μάλιστα δὲ οἱ πτωχοί, δὲν ζοῦν μὲ
 ὄνειρα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐργασίαν.

ΛΗΝΑΙ ἢ ΒΑΚΧΑΙ (=ένδουσιῶδεις λάτριδες τοῦ Διονύσου)

(ΧΧVI)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Πενθέης, ὁ ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν,
 παρακολουθήσας ποτὲ κρυφίως τὴν μητέρα του Ἀγαύην, τελοῦσαν μετὰ
 τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Ἴνουσ καὶ Αὐτονόης καὶ τριῶν ἄλλων ὁμίλων γυ-
 ναικῶν τὰ τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ Διονύσου ἐπὶ τινος ἔξω τῆς πόλεως
 ὄρους, ἐγένετο ἀντιληπτὸς ὑπ' αὐτῶν καταδιωχθεὶς δὲ καὶ συλληφθεὶς
 καὶ μὴ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν,
 διότι ἐβεβήλωσε τὰ βακχικὰ ὄργια, ἰδὼν ὅσα δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἴδῃ
 πᾶς ἀμύητος εἰς αὐτά.
 Τὸν οἰκτρὸν τοῦ Πενθέως θάνατον ἔλαβε καὶ ὁ τραγικὸς ποιητὴς Εὐρι-
 πίδης ὡς ὑπόθεσιν τοῦ δράματος τοῦ ὀνομαζομένου «Βάκχαι».

Ἀγαυή, Ἴνώ, Αὐτονόη καὶ γυναῖκες ἄλλαι
 τελοῦν τὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου

(1—9)

Ἴνώ καὶ Αὐτονόα
 ἔχ' ἀμαλαπάραιος
 Ἀγαυά
 τρεῖς εἶοσαι αὐταὶ

Ἡ Ἴνώ καὶ ἡ Αὐτονόη
 καὶ ἡ ἔχουσα λευκὰ μάγουλα
 Ἀγαυή
 τρεῖς οὔσαι αἱ ἴδιαι

τρεις θιάσως
 ἄγαγον ἐς ὄρος·
 Χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι
 ἄγρια φύλλα
 λασίας δρυός,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶντα
 καὶ ἀσφόδελον
 τὸν ὑπὲρ γᾶς
 κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι,
 τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλην,
 τῶ ἑννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἔλοισι δὲ χερσίν
 ἐκ κίστας
 ἱερά ποπανεύματα
 κατέθεντο εὐφάμωσ

ἐπὶ βωμῶν
 νεοδρέπτων,

ὡς ἐδίδασχ',
 ὡς ἐθυμάρει
 αὐτὸς Διόνυσος.

τρεις ὁμίλους (γυναικῶν)
 ὠδήγησαν εἰς τὸ ὄρος.
 Καὶ αὐταὶ μὲν κόψασαι
 ἄγρια φύλλα
 πυκνοφύλλου βαλανιδιάς,
 κισσὸν πάντοτε θάλλοντα
 καὶ ἀσφόδελον
 τὸν φυόμενον ἐπὶ τῆς γῆς
 ἴδρυσαν δώδεκα βωμοὺς
 ἐντὸς καθαρῷ λειμῶνος,
 τοὺς τρεῖς διὰ τὴν Σεμέλην,
 τοὺς ἑννέα διὰ τὸν Διόνυσον·
 λαβοῦσαι δὲ διὰ τῶν χειρῶν
 ἐκ πλεκτοῦ κιβωτίου
 ἱερά γλυκύσματα
 ἀπέθεσαν (αὐτὰ) μετ' εὐλαβοῦς σιω-
 πῆς
 ἐπὶ τῶν βωμῶν (τῶν ἱδρυθέντων)
 ἐκ τῶν κλάδων τῶν πρὸ ὀλίγου κο-
 πέντων,
 ὅπως ἐδίδασκεν,
 ὅπως εὐηρεστεῖτο
 ὁ ἴδιος ὁ Διόνυσος.

(Ὁ παρακολουθῶν τὴν τελετὴν Πενθεὺς γίνεται ἀντιληπτός
 καὶ καταδιώκεται ὡς θέβηλος)

(10—17)

Πενθεὺς δὲ ἐθεώρει
 πάντα
 ἀπὸ ἀλιβάτω πέτρας,
 καταδύς
 ἐς ἀρχαίαν σχῖνον,
 ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα ἰδοῖσά νιν
 ἀνέκραγε δεινόν,

σύν - ἐτάραξε δὲ ποσίν,
 ἔξαπίνας ἐπιόισα,
 ὄργια
 μανιώδεις Βάκχου
 τὰ τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 Μαίνεται μὲν τ' αὐτά,

μαίνοντο δὲ
 ἄρ' εὐθύ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν
 πεφοβημένος,
 αἶ δ' ἐδίωκον,
 ἐρώσασαι πέπλωσ
 ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν.

Ὁ δὲ Πενθεὺς παρηκολούθει
 πάντα (ταῦτα)
 ἀπὸ (τινος) ὑψηλοῦ βράχου,
 χωθεῖς (κρυφθεῖς)
 εἰς γέρικον μαστιχόδεονδρον,
 ἐντόπιον φυτόν.
 Ἡ Αὐτονόη πρώτη ἰδοῦσα αὐτὸν
 ἤρχιζε νὰ ἐκβάλλῃ φοβερὰν κραυ-
 γήν,
 ἀνέτρεψε δὲ διὰ τῶν ποδῶν,
 ἔξαφνικὰ ὀρμήσασα,
 τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας
 τοῦ ἐμπνέοντος μανίαν Βάκχου,
 τὰ ὁποῖα δὲν βλέπουν οἱ ἀμύητοι.
 Κατείχето μὲν ὑπὸ μανίας καὶ ἡ
 ἴδια,
 κατείχοντο δὲ ὑπὸ μανίας.
 φυσικὰ, εὐθύς καὶ αἱ ἄλλαι.
 Ὁ μὲν Πενθεὺς ἐτρέπετο εἰς φυγὴν
 καταληφθεῖς ἀπὸ φόβον,
 αὐταὶ δὲ κατεδίωκον (τοῦτον),
 ἀνασηκώσασαι τὰ φορέματα
 ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μέχρι γόνα-
 τος.

(Ὁ Πενθεύς κατασπαράσσεται ὑπὸ τῶν γυναικῶν)

(18 — 24)

Πενθεύς μὲν τόδ' ἔειπε·
 «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες ;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε·
 «Γνώση τάχα
 πρὶν ἀκοῦσαι».
 Μήτηρ μὲν ἐλοῖσα
 κεφαλάν παιδός
 μυκήσατο,
 ὅσον περ τελέθει
 μύκημα λεαίνης
 τοκάδος·
 Ἴνώ δ' ἐξέρρηξε
 σὺν ὠμοπλάτᾳ
 μέγαν ὦμον
 λάξ
 ἐπὶ γαστέρα βᾶσα,
 καὶ Αὐτονόας ρυθμός ωτός·
 αἱ δ' ἄλλαι γυναῖκες
 κρεανομέοντο τὰ περισσά.

Ὁ μὲν Πενθεύς εἶπε τοῦτο·
 «Τί θέλετε, γυναῖκες ;»
 Ἡ Αὐτονόη εἶπε τοῦτο·
 «Θὰ μάθης ἀμέσως,
 πρὶν ἀκούσης (αὐτό)».
 Ἡ μὲν μητέρα κρατήσασα
 τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός (τῆς)
 ἐξέβαλε μυκηθμόν,
 ὅσος ἀκριβῶς εἶναι
 ὁ μυκηθμός τῆς λεαίνης,
 ἢ ὅποια ἄρτι ἐγέννησεν
 ἢ δὲ Ἴνώ ἐξεκόλλησε
 μετὰ τῆς ὠμοπλάτης
 τὸν μεγάλον ὦμον
 διὰ λακτισμάτων
 πατήσασα ἐπὶ τῆς κοιλίας (αὐτοῦ),
 καὶ ἡ Αὐτονόη ὁμοίως ἐνήργησεν·
 αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες
 ἐμοιράζοντο τὰ περισσεύσαντα κρέ-
 ατα.

(Ἐπιστροφή τῶν γυναικῶν εἰς Θήβας)

(25 — 26)

Ἄφικοντο δ' ἐς Θήβας
 πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 φέροισαι ἐς ὄρεος
 πένθημα καὶ οὐ Πενθηᾶ.

Ἦλθον δὲ εἰς τὰς Θήβας
 αἰμόφυρτοι πᾶσαι,
 φέρουσαι ἐκ τοῦ ὄρους
 πένθος καὶ οὐχὶ τὸν Πενθεᾶ.

(Κατὰ τὸν Θεόκριτον Δικαίως ἐτιμωρήθη ὁ Πενθεύς)

(27 — 32)

οὐκ ἀλέγω·
 μηδ' ἄλλος φροντίζοι
 ἀπεχθομένω
 Διονύσῳ.
 μηδ' εἰ μογήσαι
 χαλεπώτερα τῶνδε,
 εἴη δὲ
 ἐνναέτης
 ἢ καὶ ἐπιβαῖνοι δεκάτω.

αὐτός δ' εὐαγέοιμι
 καὶ ἄδοιμι εὐαγέεσσιν·

ἐκ Διὸς αἰγίοχου
 τιμὰν ἔχει
 ὄρνις αἰετός·
 παῖδεοσι εὐσεβῶν

Δὲν ἐνδιαφέρομαι·
 μήτε ἄλλος (τις) νὰ ἐνδιαφέρεται
 περὶ ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ
 εἰς τὸν Διονύσον,
 μήτε καὶ ἂν ἤθελε πάθει
 χειρότερα τούτων ἐδῶ,
 (μήτε καὶ ἂν) ἦτο
 ἐννέα ἐγὼν
 ἢ καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἔτος
 τῆς ἡλικίας του·
 ὁ ἴδιος δὲ εἴθε νὰ εἶμαι ἀγνός
 καὶ νὰ εἶμαι ἀρεστός εἰς τοὺς ἀ-
 γνοὺς·
 ἀπὸ τὸν αἰγίοχον Δία
 τιμᾶται
 τὸ πτηνὸν ὁ αἰετός·
 εἰς τοὺς παῖδας τῶν εὐσεβῶν

τά λώια,
δυσεβέων δ' οὐ.

(ὑπάρχουν) τά ἀγαθά,
(εἰς τοὺς) τῶν ἀσεβῶν ὁμως ὄχι.

(Ὁ Θεόκριτος χαιρετίζει τὸν Διόνυσον, τὴν Σεμέλην καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς, θυγατέρας τοῦ Κάδμου, αἵτινες κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα)

(33 — 38)

Χαίροι μὲν Διόνυσος,
ὄν ὕπατος Ζεὺς
κάτθετο
ἐν νιφόντι Δρακάνῳ
λύσας μεγάλαν ἐπιγουνίδα·
χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα
καὶ ἀδελφεαὶ αὐτὰς
Καδμεΐαι
πολλαῖς μεμελημένοι ἥρωϊναι,
αἱ τότε ἔργον ἔρεξαν
ὄρίαντος Διονύσω
οὐκ ἐπιμωμάτων.
Τὰ θεῶν
μηδεὶς ὀνόσαιτο.

Ἄς χαίρη μὲν ὁ Διόνυσος,
τὸν ὁποῖον ὁ ὑπέρτατος Ζεὺς
ἀπέθεσεν
εἰς τὸ χιονοσκεπὲς Δράκανον
λύσας τὸν μέγαν μηρόν (του).
ἄς χαίρη δὲ καὶ ἡ ὠραία Σεμέλη
καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς
αἱ θυγατέρες τοῦ Κάδμου
εἰς πολλὰς ἀγαπηταὶ ἥρωϊδες,
αἱ ὁποῖαι τοῦτο τὸ ἔργον ἔπραξαν
κατὰ προτροπὴν τοῦ Διονύσου
οὐχὶ ἀξιοκατάκριτον.
Τὰς (πράξεις) τῶν θεῶν
νὰ μὴ κατηγορήσῃ κανεῖς.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν **δωρικὴν διάλεκτον** μετὰ **αἰολικῶν** καὶ **ἄγηρικῶν** στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σημασιολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς:

- α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα ἰῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·
β) ἐκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἢ ἀντίστοιχος λέξις τῆς **ἀττικῆς** διαλέκτου·
γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

(1—9)

καὶ ἄυτονόα=καὶ ἄυτονόα (ἄυτονόη 1).— **καί** ἄ (καὶ ἢ 1).— **μαλοπάραυος**=λευκοπάρεϊος, ἢ ἔχουσα λευκὰ μάγουλα.— **Ἄγαυα** (1).— **ἐοῖσαι** (οὔσαι).— **διόσως** (διόσους 10)=ὄμιλους.— **ἀγαγον** (ἡγαγον).— **καῖ** (καὶ αἰ).— **ἀμερξάμεναι**, μετ. ἀορ. τοῦ ἀμέργω=κόπτω.— **λάσιος**=πικνόφυλλος, φουντωτός.— **δρυς**=βαλανιδιά.— **ζῶντα** (ζῶντα)=θάλλοντα.— **γᾶς** (γῆς).— **κάμον** (ἔκαμον)=ἴδρυσαν.— **δωμῶς** (δωμούς 10).— **τῶς** (τούς).— **τῆ Σεμέλα** (τῆ Σεμέλη).— **ἐλοῖσαι**, αἰολ.=ἐλοῦσαι=λαβοῦσαι.— **κίστας** (κίστης), **κίστη**=πλεκτόν κιβώτιον, κάλαθος.— **ποπάνευμα**=γλόκωμα.— **κατέδεντο**, ἀορ. τοῦ κατατίθειμαι=ἀποθέτω.— **εὐφάμως** (εὐφήμως)=μετὰ εὐλαβοῦς σιωπῆς.— **δωμὸς νεόδρεπτος**=βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς πρὸ ὀλίγου ἔδρεψέ τις.— **δυμαρέω**=εὐαρεστοῦμαι.

(10—17)

δωρῶ=παρατηρῶ, παρακολουθῶ.— **ἀλιθάτω** (ἡλιθάτου 9), **ἡλιθατος**=ὑψηλός, ἀπόκρημος.— **πέτρα**=βράχος.— **καταδύς**, μετ. ἀορ. τοῦ κατα-

δύομαι=χώνομαι, κρύπτομαι.— σχίνος=μαστιχόδενδρον.— ὄρχατος=γέ-
ρικός.— ἐπιχώριος=ἐντόπιος.— ἔρνος=βλαστός, φυτόν.— πράτα (πρώ-
τη).— ἰδοῖσα, αἰολ.=ἰδοῦσα.— νιν=αὐτόν.— δεινόν ἀνακράζω=φοβε-
ράν κραυγὴν ἐκβάλλω.— σύν-ἐτάραξε, τμησις, συνταράττω=ἀνατρέ-
πω, ἀναποδογυρίζω.— ἐξαπίνας (ἐξαπίνης)=ἐξαφνικά.— ἐπιοῖσα, αἰολ.=
ἐπιοῦσα=ὀρμήσασα.— ὄργια=τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας.— μανιώδεις
(μανιώδους 3), μανιώδης=ὁ μανίαν ἐμπνέων.— τὰ (ἄ.— ὀρέοντι (ὀρῶ-
σι).— βέβηλος=ἀμύητος.— μάλνετο (ἐμάλνετο)=κατείχeto ὑπὸ μανίας.—
αὐτὰ (αὐτή.— ὄρα=ὡς ἦτο φυσικόν.— φεῦγε (ἔφευγε).— ἐρύσαισι,
μετ. ἄορ. (ἐρύσασαι) τοῦ ἐρύω=ἀνασηκῶνω.— πέπλω (πέπλους 10).—
ἰγνῦα=γόνατον.

(18 — 24)

ἔειπε (εἶπε).— κέχρηθε, παρακ. τοῦ χρῶμαι=θέλω.— γνῶση, β' ἐν.
μέλλ. τοῦ γινῶσκω.— ἐλοῖσα (ἐλοῦσα)=κρατήσασα, λαβοῦσα, πιάσα-
σα.— κεφαλάν (1).— μυκήσατο, ἄορ. τοῦ μυκῶμαι=ἐκβάλλω μυκηθ-
μόν.— ὄσσον (ὄσον).— λεαίνας (λεαίνης).— τελέθει=εἶναι. μύκημα=
μυκηθμός.— τοκάς=ἡ ἄρτι γεννήσασα.— ἐξέρρηξε, ἄορ. τοῦ ἐκρήγνυ-
μι=σπάζω, ἐκκολῶ.— λάξ-διὰ λακτισμάτων.— γαστήρ=κοιλία.— βᾶ-
σα, τοῦ βαίνω=πατῶ.— αὐτός=ὁ αὐτός.— ὁ αὐτός ρυθμός ἦν Αὐτο-
νόης=ὁμοίως ἐνήργησεν ἡ Αὐτονόη.— κρεανομόντο, παρακ. τοῦ κρεα-
νομέομαι=μοιράζομαι κρέατα.— περισσός=περισσεύσας.

(25 — 26)

πεφυρμένοι, μετ. παρακ. τοῦ φύρομαι [αἵματι]=εἶμαι αἰμόφυρτος.—
φέροισαι, αἰολ.=φέρουσαι.— ὄρεος [ὄρους 3].— πένθημα=πένθος.

[27 — 32]

ὀλέγω=ἐνδιαφέρομαι.— ἀπεχθομένω [ἀπεχθομένου 9], μετ. ἄορ. [ἀπη-
δόμην], τοῦ ἀπεχθάνομαι=γίνομαι μισητός.— μογήσαι καὶ μογήσει,
εὐκτ. ἄορ. τοῦ μογέω=ὑποφέρω, πάσχω.— εἶη δέ [=μηδὲ εἰ εἶη].—
ἐπιβαίνω δεκάτω [δεκάτου]=εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας
μου, πατῶ τὰ δέκα.— εὐαγέω=εἶμαι ἄγνος.— ἄδοιμι, εὐκτ. ἄορ. [ἔα-
δον] τοῦ ἀνδάνω=ἀρέσκω.— εὐαγέεσιν (εὐαγέσι), εὐαγής=ἄγνος.—
αἰγιόχω (αἰγιόχου).— τιμὴν ἔχω=τιμῶμαι.— ὁ ὄρνις=πτηνόν.— αἰετός
[αἰετός].— παῖδεςσι [παισί].— τὰ λῶια, συγκρ. τοῦ ἀγαθός, ἐδῶ=ἡ εὐ-
τυχία, τὰ ἀγαθὰ.

[33 — 38]

ὑπατος=ὑπέρτατος.— κάτθετο [κατέθετο]=ἀπέθεσεν.— νιφόεις=χιονο-
σκεπής.— ἐπιγουνίς=μηρός.— εὐειδής=ὠραῖος.— αὐγᾶς [αὐτῆς].—
ἀδελφαί [ἀδελφαί].— Καδμεῖος=ὁ τοῦ Κάδμου.— μεμελημένοι, μετ.
παρακ. τοῦ μέλω=φροντίζω· ἐδῶ=αἱ ἀγαπηταί, αἱ προσφιλεῖς.— ἡρώ-
νη=ἡρώϊς.— ἔρεξαν, ἄορ. τοῦ ῥέζω=πράττω.— ὀρίναντος, μετ. ἄορ.
τοῦ ὀρίνω=προτρέπω.— Διονύσω [Διονύσου].— ἐπιμωμάτος [ἐπιμωμη-
τός]=ἀξιοκατάκριτος.— ὀνόσαιτο, εὐκτ. ἄορ. τοῦ ὄνομαι=κατηγορῶ.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— Ἴνώ, Αὐτονόη, Ἀγαυή, μή-
τηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Πενθέως, ἦσαν θυγατέρες τοῦ Κάδμου καὶ
ἀδελφαί τῆς Σεμέλης, μητρὸς τοῦ Θεοῦ Διονύσου.— ἄγαγον ἐς ὄρος,
εἰς τὸν Κιθαιρώνα.— ὀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν

φούμενον εἰς τὸν κάτω κόσμον. (Παράβαλε τὸ ὁμηρικόν : ἐπὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα).— ὄργια, βωμοὺς καὶ σκευὴ ἱερά, τὰ εἶδη τῆς μουσικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.— μανιώδεις, διότι ὁ Διόνυσος ἐνέπνεεν εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ ἱερᾶν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.— οὐχ ὄρεοντι βέβηλοι, (Παράβαλε τό : ἐκάς οἱ βέβηλοι).— ἐς ἰγνύαν. Αἱ Βάκχαι ἐνεσθῆκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τοῦ γόνατος καὶ οὕτως ἐσχημάτισαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην των μεγαλύτερον κόλπον. — πένθημα καὶ οὐ Πενθέα. Λογοπαίγνιον.— οὐκ ἀλέγω. Ἐν τῷ ποίημα μέχρι ἐδῶ ἦτο διηγηματικὸν ἐπικόν, ἀπὸ τοῦ στίχου τούτου γίνεται ὑποκειμενικόν, διότι ὁ ποιητὴς ἐκφράζει συναισθημάτα θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ.— μηδὲ εἰ εἴη ἐνναέτης. Ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν Ζεὺς τιμᾶ τὸν βασιλέα τῶν πτηνῶν. Ὁ ποιητὴς ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἀγνός καὶ νὰ τιμᾶται ὑπὸ τῶν ἀγνῶν,— αἰγίλοχος λέγεται ὁ Ζεὺς, διότι κρατεῖ τὴν αἰγίδα (=ἀσπίδα) τὴν ἐκπέμποσαν τρόμον καὶ ἐκπληξιν. Ἔπειτα δὲ (=θύελλαν, καταιγίδα).— κάτθετο ἐν νιφόντι Δρακάνῳ. Ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ ἐν Ἰκαρίᾳ· ἀγνωστον ποῖον ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ ποιητὴς. Κατὰ τινα μῦθον ἡ ζηλότυπος Ἥρα ἐνέβαλεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Διὸς Σεμέλην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διός, ὅπως ἐμφανισθῇ οὗτος εἰς αὐτὴν ἐν κερανοῖς καὶ ἀστραπαῖς, δηλαδὴ ἐν ὄλῳ τῷ μεγαλείῳ του· ὁ Ζεὺς ἤρε τὰς ἀντιρρήσεις του πρὸς τῆς ἐπιμονῆς τῆς Σεμέλης, ἥτις ἔφερεν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον τὸν Διόνυσον, καὶ ἱκανοποίησε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συζύγου· ἐπειδὴ ὁμως ἡ Σεμέλη κατεκαύθη ὑπὸ κεραυνοῦ, ὁ Ζεὺς, ἵνα μὴ χαθῆ τὸ ἔμβρυον, ἐξήγαγε τοῦτο ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς Σεμέλης καὶ ῥάψας αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ ἐκράτησε μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν γέννησιν μνηῶν καὶ τότε λύσας τὸν μηρόν του ἔφερεν αὐτὸ εἰς φῶς.

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε τὰς μετρικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον «Νομείς».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.— Ἡ μήτηρ τοῦ Πενθέως, Ἄγαυη, καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς, Ἰνώ καὶ Αὐτονόη, ἐπὶ κεφαλῆς γυναικῶν ἔρχονται εἰς τὸν Κιθαίρωνά καὶ τελοῦν τὰ τῆς λατρείας τοῦ Διόνυσου.

Ἐξ ἀποστάσεως παρακολουθεῖ τὴν ἱεροτελεσίαν ὁ Πενθεύς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται.

Ἡ Αὐτονόη βλέπει τὸν Πενθέα καὶ ἐκβάλλει φοβερὰν κραυγὴν, ὅλαι δὲ αἱ γυναικὲς τρέπονται εἰς καταδίωξιν τοῦ βεβήλου.

Ὁ Πενθεύς δὲν δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν δίωξιν καὶ πεσὼν εἰς χεῖρας τῶν διωκτριῶν σπαράσσεται ὑπ' αὐτῶν.

Αἰμόφυρτοι αἱ γυναῖκες ἐπιστρέφουν εἰς τὰς Θήβας, μὴ γνωρίζουσαι ὅτι ὁ σπαραχθεὶς εἶναι ὁ Πενθεύς.

Ὁ Θεόκριτος δὲν συναισθάνεται οἴκτον διὰ τὸν Πενθέα, διότι δικαίως ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἀσέβειάν του.

Χαιρετίζει τέλος τὸν Διόνυσον, τὴν μητέρα τοῦ θεοῦ Σεμέλην καὶ τὰς ἐπιβαλοῦσας εἰς τὸν Πενθέα τὴν τιμωρίαν, τῶν ὁποίων τὴν πρᾶξιν δὲν κρίνει ἀξίαν μομφῆς.

ΧΑΡΙΤΕΣ ἢ ἹΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακοῦσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα Χάριτες ἢ Ἱέρων, τοῦ ὁποίου ἀπόσπασμα εἶναι τὸ κατωτέρω ἐρμηνευόμενον. Ἰσως τὸ ποίημα τοῦτο συνετέθη καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσει, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζητεῖ τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσκακοσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν εἶναι γνωστὸν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

22 — 24

(Ὁ πλοῦτος πρέπει νὰ διατίθεται πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ κατέχοντος καὶ ὑπὲρ τῶν αἰοιδῶν).

Δαίμόνιοι, τί δὲ κέρδος
ὁ ἐνδοθι
κείμενος μυρίας χρυσός:
Οὐχ ἄδε θνασίς
πλοῦτου φρονέουσιν,
ἀλλὰ δοῦναι
τὸ μὲν
ψυχᾶ,
τὸ δὲ
ποῦ τινι αἰοιδῶν.

Ἄθλιοι, καὶ τί ὠφελεῖ
ὁ ἐντὸς (τοῦ οἴκου σας)
ἀποθηκευμένος ἀμέτρητος χρυσός:
Δὲν (εἶναι) αὕτη ἡ ὠφέλεια
τοῦ πλοῦτου διὰ τοὺς σὺ φρονας,
ἀλλὰ τὸ νὰ δώσης
τὸ ἐν μὲν μέρος
εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν,
τὸ ἕτερον δὲ μέρος
εἰς τινὰ ἐκ τῶν αἰοιδῶν.

25 — 33

(Καλὴν χρῆσιν τοῦ πλοῦτου σημαίνει ἐπίσης ἡ διὰθεσις αὐτοῦ δι' εὐεργεσίαν, θυσίας, φιλοξενίαν καὶ προστασίαν τῶν ποιητῶν).

εὖ ἔρξαι γε
πολλοὺς πηδῶν,
πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων,
αἰεὶ δὲ ῥέζειν ἐπιβώμια θεοῖς,
μηδὲ ἔμμεναι κακὸν ξεινοδόκον,
ἀλλὰ μειλίζαντα
τραπέζῃ
ἀποπέμψαι,

νὰ εὐεργετήσης βεβαίως
πολλοὺς ἐκ τῶν συγγενῶν,
πολλοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων,
πάντοτε δὲ νὰ προσφέρῃς θυσίας
ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν θεῶν,
καὶ νὰ μὴ ὑποδέχεσαι κακῶς τοὺς ξένους,
ἀλλὰ περιποιηθεῖς (αὐτοὺς)
εἰς τὴν τράπεζάν (σου)
νὰ ἀφήσης (αὐτοὺς) νὰ φύγουν,

ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι.

τίειν δὲ μάλιστα
 ἱεροῦς ὑποφήτας Μουσαίων,
 ὄφρα ἀκούσης ἐσθλός
 καὶ εἶν' Αἶδαο κεκρυμμένος,
 μηδὲ μύρηαι ἀκλεῆς
 ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
 ὡσεὶ ἀχὴν τις
 ἐκ πατέρων
 τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας

μακέλα
 κλαίων ἀκτῆμονα πενίαν.

ὅταν θέλουν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν
 πατρίδα των'
 νὰ τιμᾶς δὲ πρὸ πάντων
 τοὺς ἱεροῦς ποιητάς,
 διὰ νὰ ἐπαινῆσαι
 καὶ εἰς τὸν Ἄδην κρυμμένος,
 καὶ νὰ μὴ θρηγῆς ἄδοξος
 εἰς τὸν ψυχρὸν Ἀχέροντα,
 ὡς πένης τις
 καταγόμενος ἐκ πενήτων,
 ἔχων ἀποκτήσει ρόζους εἰς τὰς πα-
 λάμας
 ἀπὸ τὴν «τσάπαν»,
 κλαίων τὴν πλήρη στερήσεων πενίαν
 (του).

34 — 47

(Οἱ ἡγεμόνες τῶν Θεσσαλῶν χάρις εἰς τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην
 ἐγένοντο ὄνομαστοί).

Πολλοὶ πενέσται ἐμετρήσαντο
 ἔμμηνον ἀρμαλιὴν
 ἐν δόμοις Ἀντιόχοιο
 καὶ ἀνακτος Ἀλεῦα·
 πολλοὶ δὲ μόσχοι
 ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
 Σκοπαδάσιν
 ἐμυκήσαντο
 σὺν κεραῆσιν βόεσσι·

ποιμένες δὲ
 ἐνδιάσσκον
 ἀμ πεδίον Κρανώνιον
 μυρία ἔκκριτα μῆλα
 φιλοξείνοισι Κρεώνδαις.

ἀλλ' οὐ σφιν
 ἦδος τῶν,
 ἐπεὶ ἐξεκένωσαν
 γλυκὺν θυμὸν
 ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν
 στυγνοῖο γέροντος,
 ἔκειντο δὲ ἀμναστοὶ
 ἐν δειλοῖς νεκύεσσι
 μακροῦς αἰώνας
 λιπόντες τῆνα τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια,

εἰ μὴ θῆκε ὄνομαστοῦς
 ἐν ὀπλοτέροις ἀνδράσι
 ὁ Κῆριος δεινὸς αἰοῖδος
 φωνέων αἰόλα
 ἐς πολύχορδον βάρβιτον,

Πολλοὶ δοῦλοι ἐμέτρησαν
 τὴν μηνιαίαν τροφοδοσίαν (των)
 εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀντιόχου
 καὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεῦα·
 πολλοὶ δὲ μόσχοι
 ὄδηγοῦμενοι πρὸς τὰ μανδριά
 χάριν τῶν Σκοπαδῶν
 ἐξέβαλον μυκηθμοῦς
 ὄμοῦ μετὰ τῶν κερσσοφόρων ἀγελά-
 δων·
 οἱ δὲ βοσκοὶ
 ὠδήγουν συχνά
 ἀνά τὴν πεδιάδα τῆς Κρανώνος
 ἀμέτρητα ἐκλεκτὰ πρόβατα
 διὰ τοὺς φιλοξένους ἀπογόνους τοῦ
 Κρέοντος·
 ἀλλὰ δὲν (ὕπηρχεν) εἰς αὐτοὺς
 εὐχαρίστησις ἐκ τούτων,
 διότι ἐξεκένωσαν
 τὴν γλυκεῖαν ζωὴν
 εἰς τὴν εὐρύχωρον λέμβον
 τοῦ μισητοῦ γέροντος,
 θὰ ἔκειντο δὲ λησμονημένοι
 μεταξὺ τῶν δυστυχῶν νεκρῶν
 ἐπὶ μακροῦς αἰώνας,
 ἀφήσαντες ἐκεῖνα τὰ πολλὰ καὶ
 πλοῦσια,
 ἐὰν δὲν καθίστα ὄνομαστοῦς
 εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους
 ὁ ἐκ τῆς Κέας δεινὸς ποιητὴς
 ἄδων ὠραῖα (ἄσματα)
 τῇ συνοδείᾳ πολυχόρδου λύρας·

ἔλλαχον δὲ τιμᾶς
καὶ ὠκέες ἵπποι,
οἳ ἦλθον σφίσι
στεφανηφόροι
ἐξ ἱερῶν ἀγῶνων.

ἔτυχον δὲ τιμῆς
καὶ οἱ ταχύποδες ἵπποι,
οἳ ὅποιοι ἦλθον εἰς αὐτοὺς
φέροντες τὸν στέφανον (τῆς νίκης)
ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀγῶνας.

48 — 57

(Οἱ ἄριστοι τῶν Λυκίων, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πριάμου, ὁ Κύκνος,
ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Λαέρτης καὶ ἄλλοι ὀφείλουν τὴν φήμην των
εἰς αἰδοῦς καὶ εἰς τὸν Ὀμηρον).

Τίς δ' ἂν ποτε ἔγνων
ἀριστήας Λυκίων,
τίς κομῶντας Πριαμίδας

καὶ θῆλυν ἀπὸ χροιῆς Κύκνον.

εἰ μὴ ὕμνησαν αἰδοὶ
φυλόπιδας προτέρων ;
Οὐδ' Ὀδυσσεύς ἔσχεν
δηναιὸν κλέος
ἄλαθεῖς
ἑκατὸν τε καὶ εἴκασι μῆνας
ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους
ἐλθῶν τε ζωὸς
εἰς ἔσχατον Ἄϊδαν,
καὶ φυγῶν σπηλῆυγα
ὄλοισι Κύκλωπος,
εἰσιγάθη δ' ἂν
ὑφρρβὸς Εὐμαιος,
καὶ ἀμφὶ ἀγελαιαῖς βουοῖ
ἔχων ἔργον Φιλοίτιος,
αὐτὸς τε περισπλαγχνός
Λαέρτης,
εἰ μὴ ὠνασαν σφέας
αἰδοῖαι Ἰάονος ἀνδρός.

Καὶ ποῖος θὰ ἐγνώριζε ποτὲ
τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν Λυκίων,
ποῖος τοὺς τρέφοντας μακρὰν κόμη
ἀπογόνους τοῦ Πριάμου
καὶ τὸν θηλυκὸν λόγῳ τοῦ χρώμα-
τος Κύκνον,
ἂν δὲν ἐξύμνουσι οἱ αἰδοὶ
τὰς μάχας τῶν προγενεστέρων ;
Οὔτε ὁ Ὀδυσσεύς (θὰ) εἶχεν
μακροχρόνιον δόξαν
περιπλανηθεῖς
ἑκατὸν εἴκοσι μῆνας
εἰς ὅλον τὸν κόσμον
καὶ ἐλθῶν ζωντανός
εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἄϊδου,
καὶ ἐκφυγῶν ἀπὸ τοῦ σπηλαιῶ
τοῦ ὄλεθρίου Κύκλωπος,
καὶ θὰ ἀπεισιπᾶτο
ὁ χοιροβοσκὸς Εὐμαιος,
καὶ ὁ εἰς τὰς ἀγέλας τῶν βοῶν
ἀσχολούμενος Φιλοίτιος,
καὶ ὁ ἴδιος ὁ μεγαλόψυχος
Λαέρτης,
ἂν δὲν ἐδόξαζον αὐτοὺς
τὰ ἕσματα τοῦ Ἰάωνος ἀνδρός.

58 — 67

(Ἡ ἀγαθὴ φήμη ὑπερέχει τοῦ ὕλικου πλούτου).

Ἐκ Μοισᾶν ἔρχεται
ἀγαθὸν κλέος ἀνθρώποι.
χρήματα δὲ θανόντων
ἀμαλδύνουσι ζῶντες.
Ἄλλὰ γὰρ ὁ μόχθος
μετρεῖν ἐπ' ἤρῳ κύματα,
ὅσα κατὰ γλαυκᾶς ἀλός
ὠθεῖ χέρσονδε ἄνεμος,

Ἀπὸ τὰς Μοῦσας ἔρχεται
ἡ καλὴ φήμη εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
τῶν δὲ ἀποθανόντων τὰ χρήματα
ἐξοδεύουσι οἱ ζῶντες.
Ἄλλ' ὅμως ὁ κόπος
νὰ μετρᾶς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τὰ κύ-
ματα,
ὅσα ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ γαλανοῦ πε-
λάγους
ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν ὁ ἄνεμος,

ἢ νίξιν διαειδέι ὕδατι
 θολεράν πλίνθον,
 Ἴσος καὶ παρελθεῖν
 ἀνδρά βεβλαμμένον
 φιλοκερδείη·
 γαιρέτω
 ὅστις τοῖος,
 ἄργυρος δ' εἴη οἱ ἀνήριθμος,

αἰεὶ δὲ ἔχοι αὐτὸν
 ἕμερος πλεόνων.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ἔλοιμαν
 πρόσθεν πολλῶν ἡμιόνων τε
 καὶ ἵππων
 τιμὴν τε καὶ φιλότητα
 ἀνθρώπων.

ἢ νὰ νίπτης διὰ διαυγοῦς ὕδατος
 τὴν θολὴν πλίνθον,
 (εἶναι) Ἴσος πρὸς τὸ νὰ μεταπέισης
 ἀνθρώπον μεμωραμένον
 ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας·
 ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸ καλὸν
 ὅποιος (εἶναι) τοιοῦτος,
 ἄς εἶναι δὲ εἰς αὐτὸν ἀναρίθμητος ὁ
 πλοῦτος,
 καὶ πάντοτε ἄς κατέχῃ αὐτὸν
 ἢ ἐπιθυμία περισσοτέρων.
 Ἐγὼ ὁμως θὰ προετίμων
 περισσότερο ἄλλων ἡμιόνων
 καὶ ἵππων
 τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην
 τῶν ἀνθρώπων.

ΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακόσιος ἦτο Δωριεὺς καὶ διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν δωρικὴν διάλεκτον μετὰ αἰολικῶν καὶ δμηρικῶν στοιχείων. Ὁ συμβουλευόμενος τὰς κατωτέρω σηματολογικὰς καὶ γραμματικὰς παρατηρήσεις ἄς ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς:

- α) ἡ εἰσαγωγή περιλαμβάνει πίνακα τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς δωρικῆς διαλέκτου·
 β) ἑκάστης δωρικῆς λέξεως σημειοῦται ἐν τοῖς κατωτέρω ἐντὸς παρενθέσεως ἢ ἀντίστοιχος λέξις τῆς ἄττικῆς διαλέκτου·
 γ) ὁ ἐντὸς τῆς αὐτῆς παρενθέσεως σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ περὶ ποίου γνωρίσματος τῆς δωρικῆς διαλέκτου πρόκειται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια περιλαμβάνει ὁ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πίναξ.

22 — 24

δαιμόνιος=ἄθλιος, δυστυχής.— τί κέρδος (ἔστι)=τί ὠφελεῖ.— ἔνδοθι=ἐντὸς (τοῦ οἴκου).— μυρίος=ἀμέτρητος, ἄπειρος.— ἴδε (ἦδε).— θνασίς (θνησίς)=ὠφέλεια.— πλούτου, γενικὴ ὑποκειμενική.— φρονέουσι (φρονουσί), δοτικὴ προσωπική.— δοῦναι, ὑποκ. τοῦ θνασίς ἔστι.— ψυχᾶ (ψυχῆ), δοτικὴ τοῦ σκοποῦ.— δοῦναι ψυχᾶ=νὰ δώσης εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν.

25 — 33

εὖ ἔρξαι, ὑποκ. τοῦ θνασίς ἔστιν.— εὖ ἔρδω=εὐεργετῶ.— πηός=συγενής.— βέξω ἐπιθώμια θεοῖς=προσφέρω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν θεῶν.— ἔμμεναι (εἶναι), ὑποκ. τοῦ θνασίς ἔστι.— ξεινοδόκος=ξενόδοχος.— εἰμί κακὸς ξεινοδόκος=ὑποδέχομαι τοὺς ξένους κακῶς, εἶμαι ἀφιλόξενος.— μειλίξαντα, μετ. ἄορ. τοῦ μειλίσσω=περιποιοῦμαι.— τραπέζῃ, δοτικὴ ὀργανική.— ἀποπέμπω=ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.— ἐπήν (ἐπάν).— ἐθέλωντι (ἐθέλωσι 20).— νέομαι=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα.— τίω=τιμῶ.— ὑποφήτης=ὁ ἐξ ὀνόματος ἄλλου ὁμιλῶν.— ὑποφήτης Μουσῶν=ποιητής.— θφρα=ἴνα.— ἐσθλὸς ἀκούω=ἐπαινοῦμαι.— εἰν=ἐν.— Ἄϊδο ("Ἄδου).— μύρηαι (μύρησαι, μύρη), ὅπου. τοῦ μύρομαι=θρηνώ.— ἀκλεής=ἄδοξος.— ὦσε=ὤς.— ἀχὴν=πένης.— τετυλωμένους. μετ. παρακ. τοῦ τυλόμαι=ἀποκτῶ ρόζους.— χεῖρας=αἰτιατικὴ τοῦ κατὰ τι.— μακέλα καὶ μάκελλα=τοῖα.— ἀκτῆμων πενία=ἡ πλήρης στερήσεων πενία.

πενέσται=δοῦλοι.— ἔμμηνος=μηνιαῖος.— ἀρμαλιή=τροφοδοσία.— ἐλαύνω=ὀδηγῶ.— ποτὶ (πρός).— σακός (σηκός)=μανδρί.— μυκῶμαι=ἐκβάλλω μυκηθμόν, μουγκρίζω.— κεραῆσι (κερααίς), κεράς=κερασφόρος.— βέεσαι (βουαί),— ἐνδισάσκω=ὀδηγῶ συχνά.— ἄμ (ἀνά).— ἔκκριτος=ἐκλεκτός.— μῆλον=πρόβατον.— σφι (σφίσι)=εἰς αὐτούς.— ἦδος=εὐχαριστήσις.— τῶν (τούτων), γεν. ὑποκειμενική.— θυμός=ζωή.— στυγνός=μισητός.— ἄμναστος (ἄμνηστος)=ἀμνημόνευτος, λησμονημένος.— δειλός=δυστυχής.— νεκέεσαι (νεκυσί), ὁ νέκυς=ὁ νεκρός.— τήνα (ἐκεῖνα).— ἄλθιος=πλούσιος.— θῆκε (ἔθηκε)=καθίστα.— ὀπλοτέροι=οἱ μεταγενέστεροι.— Κήιος (Κεῖος).— δεινός=περίφημος.— φωνέω αἰόλα ἄδω περίτεχνα, ὠραῖα ἄσματα.— ἡ θάρβιτος=λύρα.— ἔλλαχον (ἐλλαχον).— τιμᾶς (τιμῆς).— ὠκέες (ὠκεῖς), ὠκύς=ταχύς.

ἀριστήας (ἀριστέας), ἀριστεύς=ἀριστος, ἔξοχος.— κομῶ=τρέφω μακρὰν κόμην.— χροιά=χρῶμα.— φύλοπις=μάχη.— πρότεροι=προγενέστεροι.— Ὀδυσεύς (Ὀδυσσεύς).— δηναιός=μακροχρόνιος.— ἀλώμαι=περιπλανῶμαι.— σπήλυξ=σπήλαιον.— ὀλοός=ὀλέθριος.— σιγῶμαι=ἀποσιωπῶμαι.— ὑφορβός=χοιροβοσκός.— ἔχω ἔργον ἄμφι τι=ἀσχολοῦμαι εἰς τι.— ἀγελαται βόες=αἱ εἰς τὴν ἀγέλην ἀνήκουσαι βόες, αἱ ἀγέλαι τῶν βοῶν.— ὤνασαν (ὠνησαν), ὀνίνημι=ὠφελῶ, βοηθῶ, δοξάζω.

Μοισᾶν (Μουσῶν).— κλέος=δόξα, φήμη.— ἀμαλδύνω=ἐξοδοῦω.— ζώντες (ζώντες).— ἡών=ἀκτή.— γλαυκάς (γλαυκῆς).— ἄλς, ἄλος=θάλασσα.— κατὰ γλαυκῆς ἄλος=ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ τῆς γλαυκῆς θαλάσσης.— χέρσονδε=εἰς τὴν ξηρὰν.— νίζω=νίπτω.— διασειδής=διαυγής.— διασειδεῖ (διασειδεῖ).— παρέρχομαι=μεταπέιθω.— δεδλαμμένος=μεμωραμένος.— φιλοκερδεῖ=φιλαργυρία.— οἰ=εἰς αὐτόν.— ἴμερος=ἐπιθυμία.— πλεόνων (πλειόνων), γεν. ἀντικειμενική.— ἔλοιμαν (1).— ἡμίονων, ἵππων, συγκριτικά.— φιλότης=φιλία.

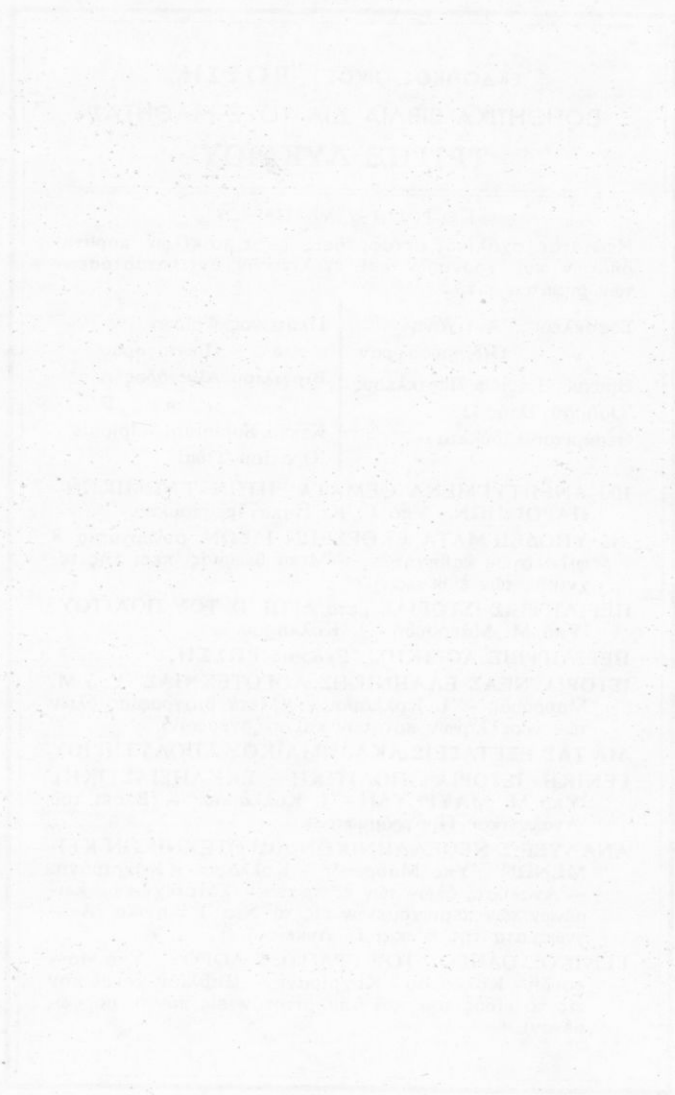
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΔΙΑΣΑΦΗΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— τί κέρδος ὁ ἐνδοδι κείμενος μυρίος χρυσός; Ἡ ἀξία τοῦ χρήματος καὶ τοῦ πλοῦτου δὲν ἔγκειται εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς τὸν τρόπον τῆς διαθέσεως αὐτοῦ· σχετικὴ ἀγγλικὴ παροιμία λέγει, ὅτι τὸ χρῆμα, ὅπως καὶ τὸ λίπασμα, ἂν δὲ σκορπισθῇ, δὲν ὠφελεῖ.— δαιμόνιοι, δηλ. ἀνθρώποι.— τρεῖν ἱεροὺς ὑποφήτας Μουσῶν. Ὑμνον τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ποιητῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ ἔργου τῶν ἐγκωμιάζουν πρόσωπα καὶ λαοὺς καὶ ἀπαθανατίζουν τὰς ἐνδόξους πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ λόγον τοῦ Κικέρωνος.— ἀκτῆμονα πενίαν, προσωποποιεῖται, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: ἀκτημοσύνη.— ἀρμαλιῶ, ὠριζόμενον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.— πενέσται, δουλοπάρικοι τῆς Θεσσαλίας ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς Εἰλωτας τῆς Λακωνικῆς.— Ἀντιόχος. Θεσσαλὸς ταγός (=ἀρχων) ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ὁ Κεῖος ἐποίησεν θρήνον.— πολλοὶ πενέσται ἐμετρήσαντο..., δηλαδὴ πολλοὶ δοῦλοι ὑπῆρχον.— Ἀλεύας. Θεσσαλὸς ταγός, ἀρχηγὸς τῶν Ἀλευαδῶν, ἐδρεύων ἐν Λορίσῃ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου.— πολλοὶ μῦσοι..., δηλαδὴ πολλοὶ μῦσοι καὶ ἀγελάδες ὑπῆρχον.— Σκοπάδαι. Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, ἀρχοντος τῶν Θεσσαλῶν, ἐδρεύοντες ἐν Κραννῶνι, ὑμνηθέντος ὑπὸ τοῦ

Σιμωνίδου.— **Κρεῶνδαι.** Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, πατρός τοῦ Σκόπα, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ Σκοπάδαι ἐλέγοντο καὶ Κρεῶνδαι.— **ἀλλ' οὐ σφι ἦδος τῶν.** Οὔτε οἱ πολλοὶ δοῦλοι οὔτε οἱ πολλοὶ μύσχοι οὔτε αἱ πολλαὶ ἀγελάδες οὔτε τὰ πολλὰ πρόβητα κατέστησαν ὀνομαστοὺς τοὺς ἄρχοντας τῆς Θεσσαλίας, ἀλλὰ ὀφείλουν οὗτοι τὴν φήμην τῶν εἰς τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην.— **στυγνοτο γέροντος,** δηλαδὴ τοῦ Χάρωνος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν μετέφερε διὰ τῆς λέμβου του τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἄδην.— **Κήσιος ἀοιδός** εἶναι ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖσιος (556—448 π.Χ.).— **ἔλλαχον τιμᾶς καὶ ἵπποι.** Ὁ ποιητὴς Πίνδαρος ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου Φερενίκου, δι' οὗ ὁ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος ἐνίκησεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.— **τούς ἀριστήας Λυκίων, ὡς ἦσαν ὁ Γλαῦκος, ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Πάνδαρος.— κομώντας** κατὰ τὸν Ὅμηρον οἱ Ἀχαιοὶ ἦσαν κόρη κομώντες.— **Πριαμίδας,** ὡς τὸν Ἔκτορα, Πάριν, Ἐλενον καὶ ἄλλους.— **Κύκνος.** Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Περὶ αὐτοῦ ἐγένετο λόγος εἰς τὸ ἀπολεσθὲν ἔπος Κύπρια ἔπη· ἦτο δὲ **θῆλυς ἀπὸ χροίης,** ἦτοι πολὺ λευκὸς ὥσπερ γυνή.— **ἐκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας,** ἦτοι δέκα ἔτη.— **ἐλθῶν ζωὸς εἰς Αἶδαν,** ἵνα συμβουλευθῆ τὸν μάντιν Τειρεσίαν.— **ὄλοστο Κύπλωπος,** τοῦ Πολυφήμου. **Ἰάονος ἀνδρός,** δηλαδὴ τοῦ ἐκ Σμύρνης τῆς Ἰωνίας, ὡς ἐνομιζέτο, Ὁμήρου.— **Ἡ παροιμιακὴ φράσις «μετρεῖν κύματα...»** καὶ ἡ τοιαύτη **«νίξειν θολερὸν πλίνθον...»** ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἐπιχειρουμένων τὰ ἀδύνατα. Σήμερον ἡμεῖς λέγομεν «Τὸν ἀράπη κι' ἂν λευκάνης, μόνο τὸ σαπούνι χάνεις».

ΜΕΤΡΟΝ.— Βλέπε τὰς μετρικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ πρῶτον εἰδύλλιον «**Νομεῖς**».

ΝΟΗΜΑ—ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.— Ὁ πλοῦτος πρέπει νὰ διατίθεται ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀοιδῶν. Ἐπίσης πρὸς εὐεργεσίαν συγγενῶν, πρὸς προσφορὰν θυσιῶν, πρὸς φιλοξενίαν καὶ πρὸς προστασίαν τῶν ποιητῶν. Χάρις εἰς τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην ἐγένοντο ὀνομαστοὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Θεσσαλῶν. Οἱ ἐξοχότεροι τῶν Λυκίων, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πριάμου, ὁ Ὀδυσσεύς, οἱ χοιροβοσκοὶ τοῦ ὀφείλουν τὴν φήμην εἰς τὸν Ὅμηρον. Ὁ ὕλικός πλοῦτος δὲν προσπορίζει ὑπόληψιν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶναι κατώτερος τῆς ἀγαθῆς φήμης, ἥτις πάλιν ὀφείλεται εἰς τοὺς ποιητὰς τοὺς ὕμνουτας τοὺς ἀνθρώπους.

Τ Ε Λ Ο Σ

10

12

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΡΩΣΣΗ",
 ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ
 ΤΡΙΤΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ι. Θ. ΡΩΣΣΗ - ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

Νεώταται σχολικαί μεταφράσεις μετὰ ποικίλων πορατη-
 ρήσεων καὶ χρονικῶν καὶ ἐγκλιτικῶν ἀντικαταστάσεων
 τῶν ρημάτων κ.τ.λ.

Σοφοκλέους Ἀντιγόνη
 » Οἰδίπους Τύραν.
 Θουκυδ. Ἐπιτάφ. Περικλέους
 Ὁμήρου Ἰλιάς Ω'
 Θεοκρίτου Εἰδύλλια

Πλάτωνος Φαίδων
 » Πρωταγόρας
 Βιργιλίου Αἰνείαδος Α'
 » » Β'
 Κικέρ. Somnium Scipionis
 Ὁρατίου Ὠδαί

100 ΑΝΕΠΤΥΓΜΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑ ΡΗΤΩΝ - ΓΝΩΜΙΚΩΝ -
 ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ. Ὑπὸ Γ. Κ. Παπανδρεοπούλου.

340 ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΙΔΕΩΝ συνεργασία 8
 φιλολόγων καθηγητῶν. — (Μετὰ θεωρίας περὶ τῆς τε-
 χνικῆς τῶν ἐκθέσεων).

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ μετὰ ΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ.
 Ὑπὸ Μ. Μαυρουδῆ - Ἰ. Κολλάρου.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΛΟΓΙΚΗΣ. Ἐκδοσίς ΡΩΣΣΗ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ. Ὑπὸ Μ.
 Μαυρουδῆ - Ἰ. Κολλάρου. — (Μετὰ βιογραφίας δλων
 τῶν νεοελλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΥ
 ΓΕΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ).
 Ὑπὸ Μ. ΜΑΥΡΟΥΔΗ - Ἰ. Κολλάρου. — (Βάσει τοῦ
 Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος).

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΕΙ-
 ΜΕΝΩΝ. Ὑπὸ Μαυρουδῆ - Κολλάρου - Καχριμάνη.
 — Ἀνάλυσις δλων τῶν ἐξεταστῶν λογοτεχνικῶν κει-
 μένων τῶν περιεχομένων εἰς τὰ Νέα Ἑλληνικά Ἀνα-
 γνώσματα τῆς Β' καὶ Γ' Λυκείου).

ΓΕΝΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Ὑπὸ Μαυ-
 ρουδῆ - Κολλάρου - Καχριμάνη. — (Βιβλίον μοναδικὸν
 εἰς τὸ εἶδος τοῦ καὶ ἀπαραίτητον εἰς πάντα μορφω-
 μένον).